

Concurs - Câștigă o vacanță la Sighișoara!

Bonus Oriflame!

www.revistafiacara.ro

FLACĂRA

FLACĂRA

Ai o CARTE
cadou!

13600
13807

Dumitru
Tinu,
anatomia
unui caz
de presă

Anul politic
& electoral
2008

Tom Clancy:
omul-thriller

Beduinii vlahi

interviu/exclusivitate
Daniela Veronica Gușă De Drăgan

Mână de fier
în
mănușă de catifea

Dansatoarele
române,
afară din Japonia!

Tiberiu Molnar:
„Fiecare
se vindecă
singur“

Ama + Deus: 4 x 4!

P/13600

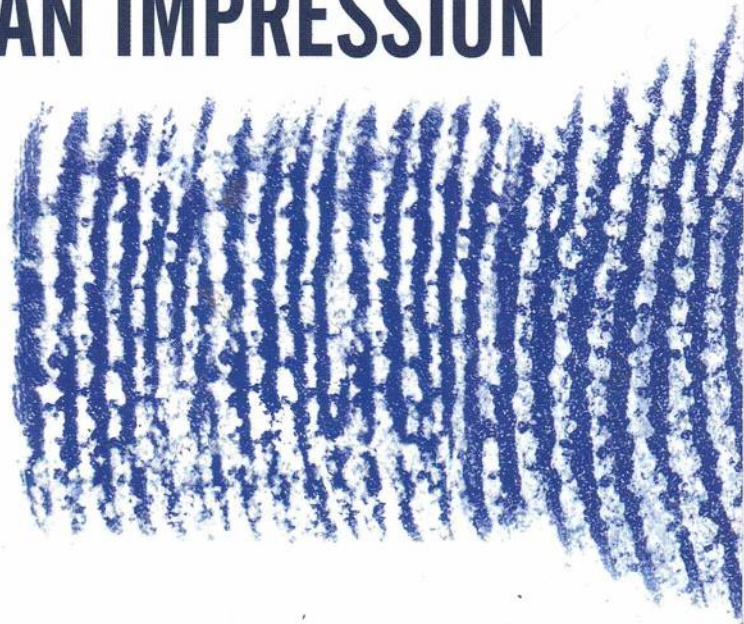
13807

6 422258 000061 00002

Ballantine's[®]

LEAVE AN IMPRESSION

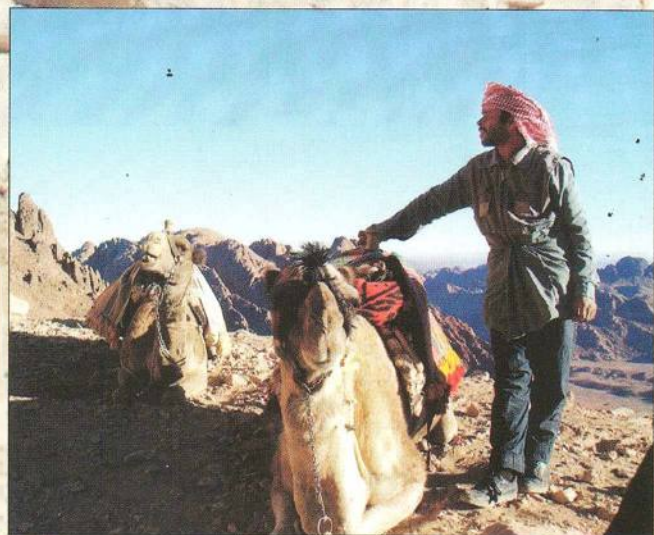
SALA DE
LECTURA

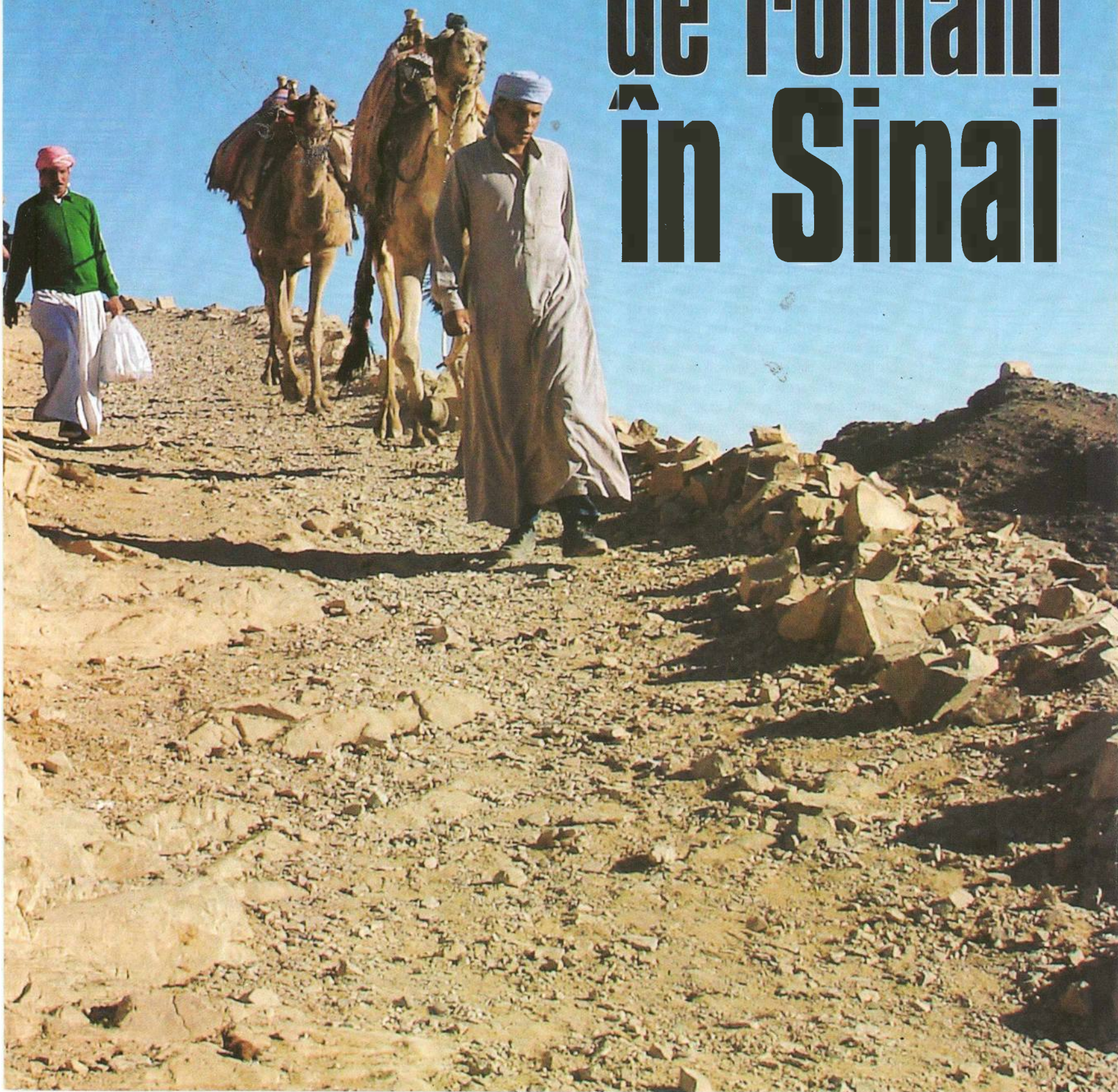

exclusivitate

În toamna anului trecut, tocmai întors din Egipt, un prieten m-a convocat la „o senzațională”: „În Sinai, mai exact pe lângă Mănăstirea Sf. Ecaterina, trăiește un trib de beduini de origine română!” Hai, că s-a tăcănît și ăsta, mi-am zis, de vreme ce a început să vadă beduini, eschimoși, mâine-poimâine canibali de prin jungla amazoniană, toți, evident, de origine română. „Și cum ți-ai dat seama de asta? Aveau arborat tricolorul pe cămile?”, am dat-o pe glumă. El nu și nu, că e treabă serioasă: „*Geabellii* ăștia, că așa se numesc, sunt diferiți de celelalte triburi de beduini. Spun că strămoșii lor au venit de la Dunăre, înțeleg multe cuvinte din limba noastră, deși n-o vorbesc, evident, sunt arabizați complet. Călugării mi-au spus că în arhiva mănăstirii există și documente despre povestea asta”. Da, începe să pară interesant. Așa că, iată-mă în Sinai, spre a mă întâlni cu frații noștri, beduinii!

Un trib de români în Sinai

**Fără obiceiuri
barbare gen
vizită
la domiciliu**

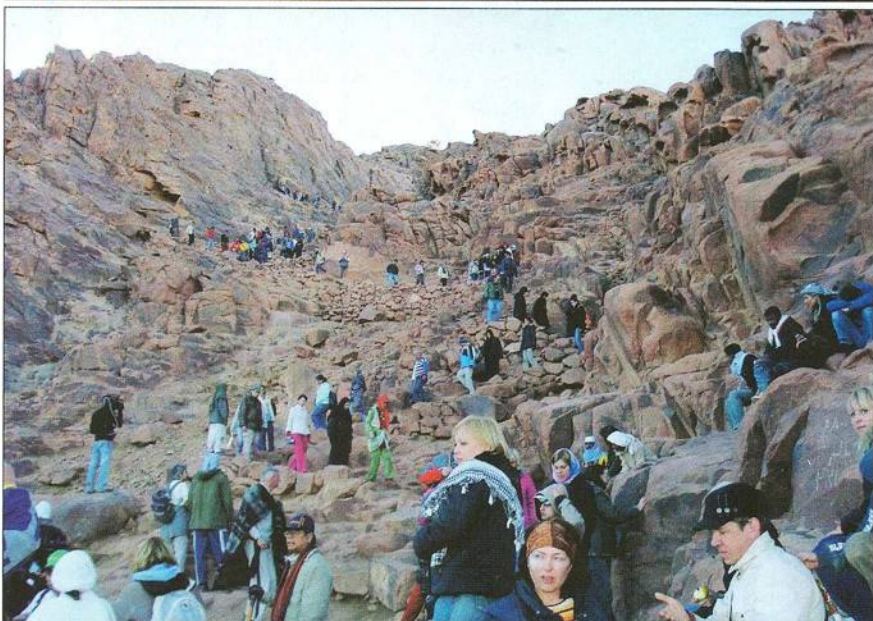
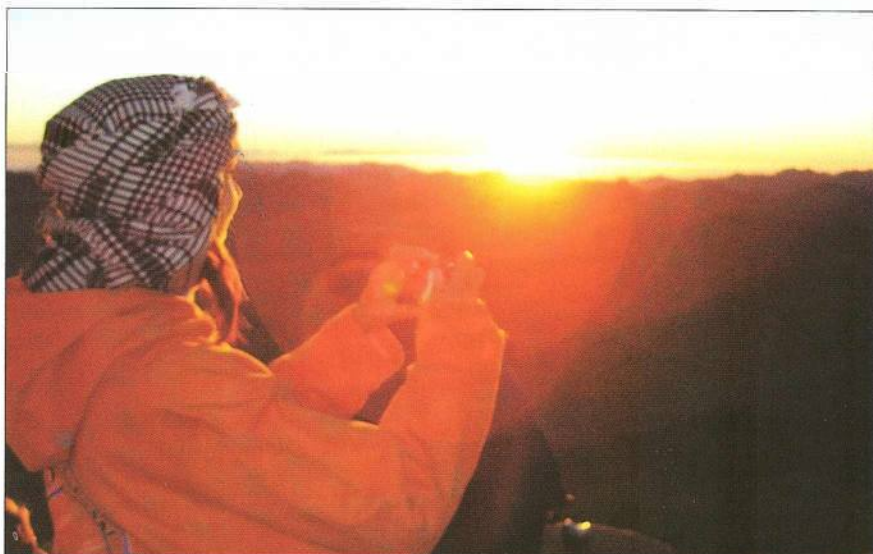
**Camel-taxi,
13 dolari**

Sigur că, în mintea mea, hai să-i zicem europeană, urma să mă duc la *geabeli* acasă, să stăm la taclale, să bem ceai, să fac fotografii, să văd ce gândesc, cum trăiesc, ce mănâncă... În timp ce-i povesteam toate astea, cu entuziasm balcanic, Ashraf, călăuza noastră într-ale desertului, se uita la mine precum la un OZN. Mi-a reamintit că mă aflu, totuși, prin Asia, spre Africa, într-o zonă folclorică total diferită de a mea. Mai mult, într-o peninsulă populată de triburi de beduini, destul de primitive, suspicioase, foarte închise. Și unde nu există obiceiuri barbare gen vizită la domiciliu, când ți se năzare ție. Casa unui beduin este tabu. Intră în ea doar rudele apropiate, din același trib, și nu oricând, ci numai dacă sunt invitate. Așa că Ashraf mi-a sugerat strategia turistică, singura posibilă, de altfel. *Geabelii* locuiesc în apropierea Mănăstirii Sf. Ecaterina, la poalele Muntelui Sinai. O zonă numai piatră și granit, unde sărăcia îți rânjește la tot pasul. Dacă vezi un smoc de iarbă, te poți considera norocos. Un copac numit *accacia* și doi-trei palmieri se cheamă, deja, că ai nimerit într-o oază. În aceste condiții, „serviciile turistice” sunt mană cerească pentru beduini. Ei îți oferă cămile pentru transport, tot soiul de suveniruri, pături dacă ți-e frig, călăuze pentru munte, ceai, cafea și răcoritoare, la *beduin's bar*, ba chiar și un braț de care să te sprijini, când ai oboseală. Trebuie să le plătești pentru orice, chiar și când îți răspund la o întrebare. Șlagărul lor preferat este *tips, tips, tips...* „Dacă urci Muntele Sinai, o să stai printre ei cât poțefști. E afacerea lor, cum ar veni, statul egiptean îi protejează, astfel, printr-un program social, ca să aibă din ce trăi. O să-i vezi peste tot, puteți vorbi, dar să ai mărunțiș, în dolari”, mi-a mai spus Ashraf.

Zis și făcut. Am tras la un hotel de trei stele, *Morgen Land*, cel mai răsărit din zonă. Era în jur de șapte seara și toată lumea mă trimitea la culcare. Pentru că urcarea pe Sinai te vrea odihnit. Începe noaptea, la unu și jumătate, ca să ajungi în vârf, adică la 2.250 m, când răsare soarele. M-am ficit cam degeaba prin așternuturile altfel confortabile. După ce că n-am dormit în viața mea la o oră așa de ciudată, de undeva, din pustie, se mai auzea și o muzică tânguie. M-am lăsat în voia ei, cine știe cât, până când oi fi adormit. Preț de vreo două ore, că a sunat deșteptarea. Ne-am adunat spre a începe urcușul. N-ai vrea să știi cât e de sinistru, în plină noapte, să te afunzi în nisip și să te împiedici de bolovani, către un munte pe care nici nu-l vezi. Stelele și lanterna din dotare nu mă ajutau prea mult. La punctul de control, cu militari, arme, filtre și scotocit prin rucsaci, era o îmbulzeală de zile mari. Un fel de care pe care, cu îmbrânceli și înjurături în toate limbile pământului. Și mai

era un frig de-mi clănțăneau dinții, iar genele mi se lipeau între ele, încărcate de brumă, ceață sau ce naiba o fi fost aia. Vestea bună era că până la *camel-taxi*, adică parcul de

să-i dăm beduinului un dolar la pornire și 12 când ajungem în vârf, să vorbim cât mai puțin, să nu care cumva să ne apuce la wc, că e cam dificil... În fine, ajungem la „plantația”

Ultima femeie creștină a tribului a murit în 1750

Istoricii și lingviștii români nu știu mare lucru despre *geabeli*. Nu s-au făcut investigații serioase, anchete lingvistice ori alt tip de cercetări. Totuși, există niște studii recente pe această temă, semnate de cercetătorii Andrei Popescu-Beliș, Laura Sitaru și Aurora Perțan, care susțin, în esență, că legenda despre *geabeli* are un sâmbure destul de mare de adevăr. Se pare că, în anul 530, când împăratul iustinian a hotărât să construiască Mănăstirea Sf. Ecaterina, au fost trimise în Egipt o sută de familii de *abâd-al-Rum*, adică servitori, sclavi ai romanilor. Aducerea acestor creștini de la Marea Neagră, din țara valahilor, este consemnată în arhiva mănăstirii. *Geabelii*, oameni de la munte, în traducere, și-au păstrat religia creștină până în sec. al XVIII-lea, când au fost convertiți la islam. Ultima femeie creștină a tribului a murit în anul 1750. Există și un factor biologic care merită luat în seamă. Cercetările făcute în 1970, pe eșantioane de sânge preluate de la toți beduinii din zonă, au demonstrat că *geabelii* sunt diferiți și destul de neobișnuiți față de celelalte triburi. Din păcate, nu s-au făcut comparații cu populațiile de la Dunăre și nici nu se știe cât ar fi de relevante, ținând cont de amestecurile de populații din Balcani, de-a lungul timpului. În concluzie, dacă ne interesează într-adevăr originea vlahă a acestor beduini, nu avem decât să apelăm la analize ADN. Eu, una, aș fi curioasă. Dar pentru o țară ca România pare un mof cam costisitor.

cămile pentru transport, mai aveam doar o aruncătură de băț. Eid, călăuza noastră pentru Sinai, ne-a făcut instructajul. Să ne ținem bine de cocoașa cămillei, că drumul e dificil,

de cămile. Nu le vedeam, dar auzeam un cor de răgete, pe limba lor. Am fost repartizată unui beduin smucit rău de tot. M-a luat de mână și m-a tras, pur și simplu, printre

700 de trepte
spre Dumnezeu

Geabelii
se dau urmași
ai vlahilor

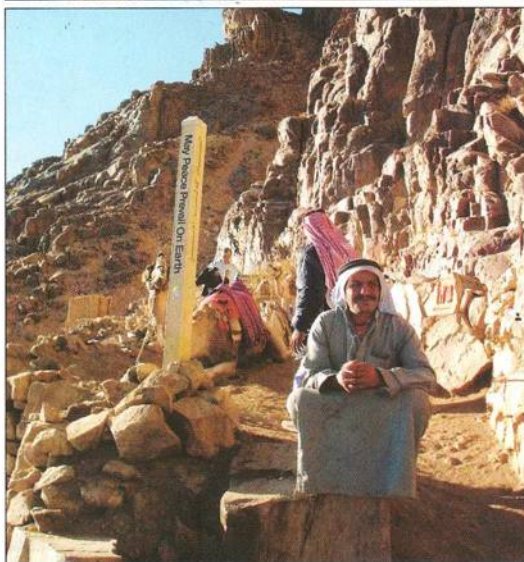
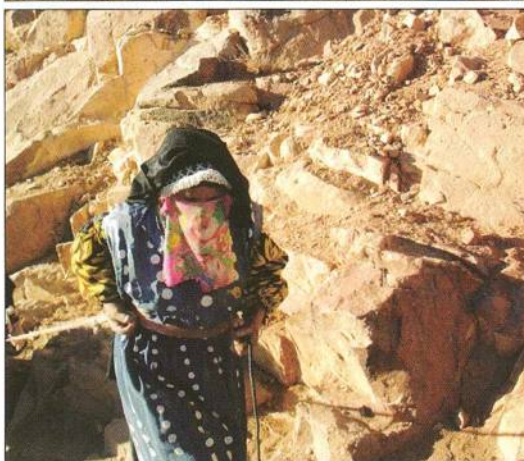
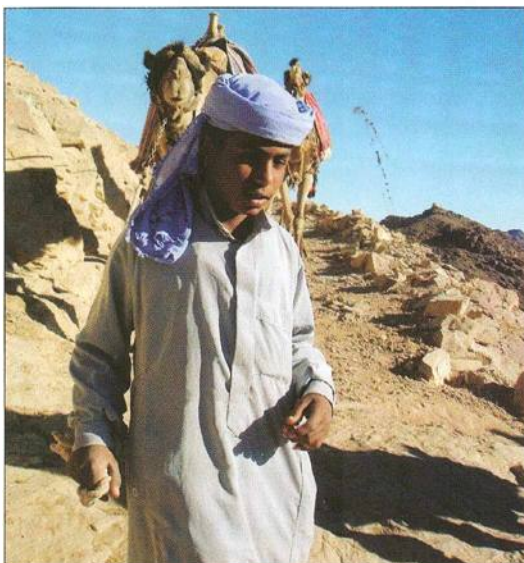
Academicianul
Virgil Cândea susține
că povestea
geabelilor „este un
fapt cât se poate de
real, nu o legendă”:
„La noi, în nord-vestul
Imperiului Bizantin,
era, firește, o civili-
zație superioară altor
zone ale imperiului și
coloniștii trimiși de
Iustinian în Sinai au
avut ca misiune zidi-
rea Mănăstirii Sf.
Ecaterina. După
încheierea lucrărilor,
acești muncitori au
rămas pe loc, în sluj-
ba mănăstirii. Erau
numiți *bessi* – numele
generic al creștinilor
de la Marea Neagră,
urmași ai geto-dacilor.
Arabii i-au mai numit
și *jabaliyya*, adică
oameni de la munte”.

cămile și puhoi de lume, ca pe un bagaj. Faptul că nici nu-l vedeam, îmi dădea oareșce furnicături pe șira spinării. Și asta mi se trăgea de la Marilena, colega mea de suferință în Sinai, care avea fixul că vom fi răpite de arătările astea numite beduini. N-am avut acest noroc. La un moment dat, am fost luată în brațe și trântită pe ceva care semăna cu un scaun. Beduinul mi-a încleștat mâinile pe un fel de suport. Cred că avea dinții foarte albi, de vreme ce i-am zărit rânjetul în beznă: „Ready?”

N-am apucat să răspund, că m-a luat cu ametele. Namila s-a ridicat în picioare. Era cam înaltă pentru gustul meu! Și fornăia cam tare. Și-i zdrăngăneau copitele, de-a dreptul sinistru, când dădea de stânci. Mi-era o frică și un urât de ziceam că-mi dau duhul. Și panarama am de beduin, cică neam de sânge cu mine, n-avea nici o treabă. Cânta din toți rărunchii, pufăia niște țigări puturoase și mai trăgea cămila de hături, din când în când. Încet, dar sigur, m-am liniștit. A început chiar să-mi placă. Să mergi, așa, în beznă, cocoțată pe o cămilă, cu un beduin cântând pe lângă tine, spre vârful Sinaiului, unde Moise a primit cele zece porunci, chiar de la Dumnezeu... Hai că e fain, putem să trecem la conversație. Doar că bate un vânt care ne duce vorbele în direcții diferite. Așa că țipăm vreo două chestii de politețe, gen nume și vârstă, apoi renunțăm. Da' măcar știu că însoțitorul meu se numește Suan și are 38 de ani. Prind curaj și îmi caut lanterna. O plimb în jur și asta mă liniștește definitiv. Potecile sunt pline de cămile, turiști, beduini. Din loc în loc, proptite de stânci, niște corturi pe post de bar. Chiar dacă salivez gândindu-mă la o cafea fierbinte, scena coborării de pe cămilă îmi taie pofta. După vreo șapte kilometri de urcus, respectiv trei-patru ore, ajungem la trepte. De aici încolo nu se mai încumetă nici o cămilă. Trebuie să cobor, carevasăzică. Tot pe brațele lui Suan. După ce își numără, atent, cei 12 dolari, la lumina felinarului de la bar, îmi cere și un *tips for camel*. Fie, că a fost fată cumsecade. Încă un dolar. Da' mai bine îi fac cinste cu o cafea, ca să povestim. El mă convinge că e și mai bine cu amândouă. Stăm pe niște scânduri învelite în pături. Cafeaua e super, neagră, tare, cu *hell*. Suan îmi povestește de copii, vreo patru, de capre, care nu prea au ce mânca, și de mama lui, când i-a povestit de strămoșii de la Dunăre. Sigur că i-ar plăcea să vină în România, doar că ei nu pleacă nicăieri de aici, niciodată. De-abia dacă au bani să trăiască, turismul fiind singura lor sursă de

venit. În zilele foarte bune câștigă 25-30 de dolari. Dar sunt și perioade goale, fără turiști, mai ales iarna.

De bucurie că a cunoscut un „strămoș”, Suan nu mă lasă să plătesc cafeaua. Face un *barter* urgent, respectiv îi dă barmanului

niște țigări și îi sugerează să nu comenteze, într-un așa moment istoric. Apoi îmi zice să fiu atentă la scări, să calc cu grijă, că e periculos. Îi spun să nu mă aștepte, la coborâre, că vreau să merg pe jos. Ne strângem mâini-

le și ne despărțim. Copăcel-copăcel, o iau spre vârf. Am de urcat 700 de trepte, asta fiind un fel de a spune. Practic, sunt niște bucăți de piatră, de dimensiuni diferite, așezate, cât de cât, ca să te poți cățăra mai ușor. Drumul e greu, abrupt, obositor. După vreo jumătate de oră de alpinism, ajung în vârf. Un platou unde te zboară vântul. E tot întuneric, dar zăresc, cu ajutorul lanternei, biserica lui Moise. Zeci de beduini mă îmbie cu pături și saltele. Dau doi dolari, mă învelesc stil cocon și mă așez lângă ziduri. Mi-e și frig, mi-e și bine. Aștept soarele. Se spune că răsăritul în Sinai este cel mai frumos din lume. Și așa a fost! Un joc de lumină, când aurie, când sângerie, când în valuri, când în raze. Care mi-a lăsat un sentiment straniu. De repetiție de început de lume.

Și se făcu lumină! Privind în jur, m-au șocat două lucruri: frumusețea colțuroasă a granitului și drumul pe care am urcat. Dacă-l vedeam de la început, nici vorbă să mă încumet. Pante foarte abrupte, cărări doar cât să pui piciorul, prăpastie de-o parte și de alta. O rusoaică deschide „sezonul” la vomitat. Ca să nu mă apuce și pe mine, o iau la vale. Pășesc ca pe ouă, că pietrele mai sunt acoperite și cu nisip, aluneci de nu te vezi. Din loc în loc, câte un beduin te dirijează spre dreapta ori spre stânga și întinde mâna pentru *tips*. Dacă vrei să încerci vreo scurtătură, iese rău. Ești îmbrâncit, pur și simplu, că e prea complicat să-ți explice cât e de periculos, într-o engleză aproximativă. Se pare că, dacă tot le-au lăsat traseele din Sinai, ca afacere, egiptenii le cer beduinilor să aibă mare grijă de turiști. Și ei chiar asta fac, fără finețuri, fără urmă de politețe. Dacă ieși din front, trag de tine ca de o cămilă. Chiar și așa, însă, accidente sunt destule. Uneori trebuie să te ferești ca să treacă o *camel-ambulance*, transportând posesori de picioare și mâini îndoite sau rupte de-a binelea. Eid mă sfătuiește să iau, totuși, o cămilă. E mai comod și mai sigur. Îi spun că nu mă lasă „datoria”, vreau să bat Sinaiul cu piciorul și să-i văd pe *geabeli* îndeaproape. Râde, ca și când i-aș fi zis că merg la vânătoare de fantome. După părerea lui, băiat instruit, de altfel, cu o școală de turism, povestea asta cu beduinii români nici nu se știe exact dacă e legendă sau adevăr. Ei au auzit asta, așa, prin tradiție, dar nimeni nu le-a arătat vreodată dovezi. Doar un manuscris de la mănăstire, unde scrie că aici au fost aduși niște creștini de la Marea Neagră, din țara valahilor. Se presupune că *geabelii* de azi, vreo sută și ceva la număr, sunt urmașii acelor vlahi. Așa că

S-au dus vremurile cu mai multe neveste, că e prea costisitor

geabelii se dau de origine română, într-o veselie. Li se pare că sună bine, interesant, exotic. Dar, ce e drept, sunt destul de diferiți față de celelalte șapte triburi de beduini din Sinai. Se vede cu ochiul liber, dar și „științific”, că așa au zis niște cercetători care au venit aici și le-au studiat limba, obiceiurile, probele de sânge.

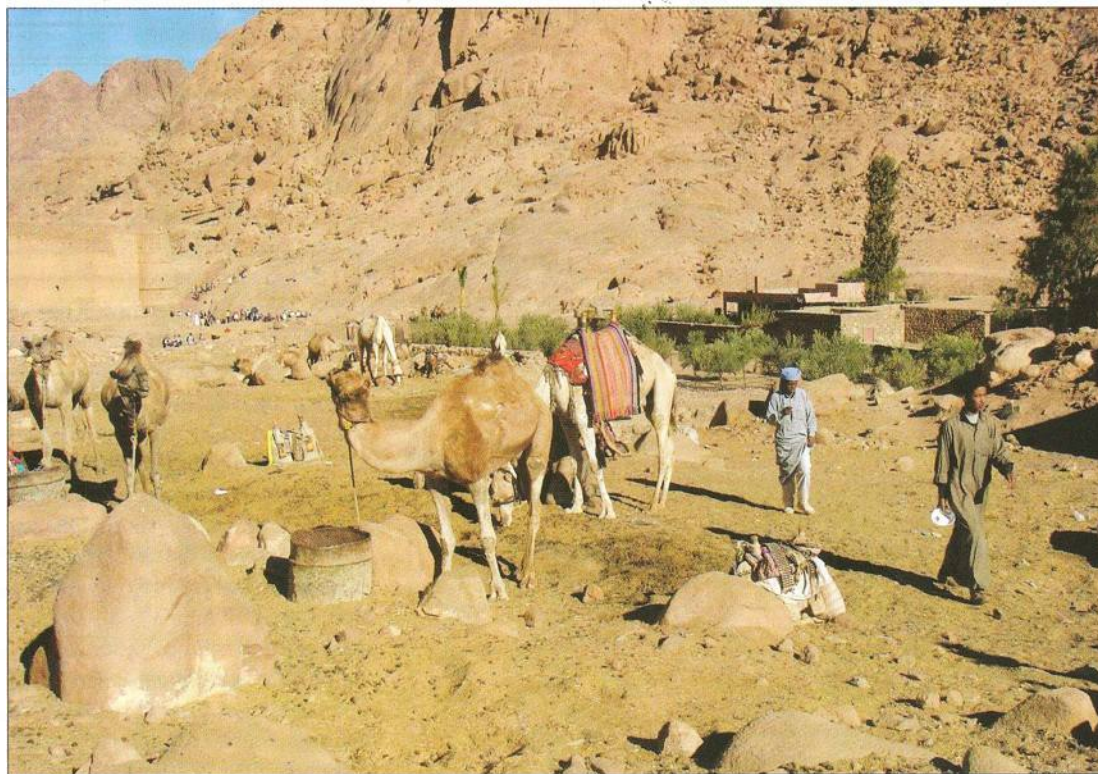
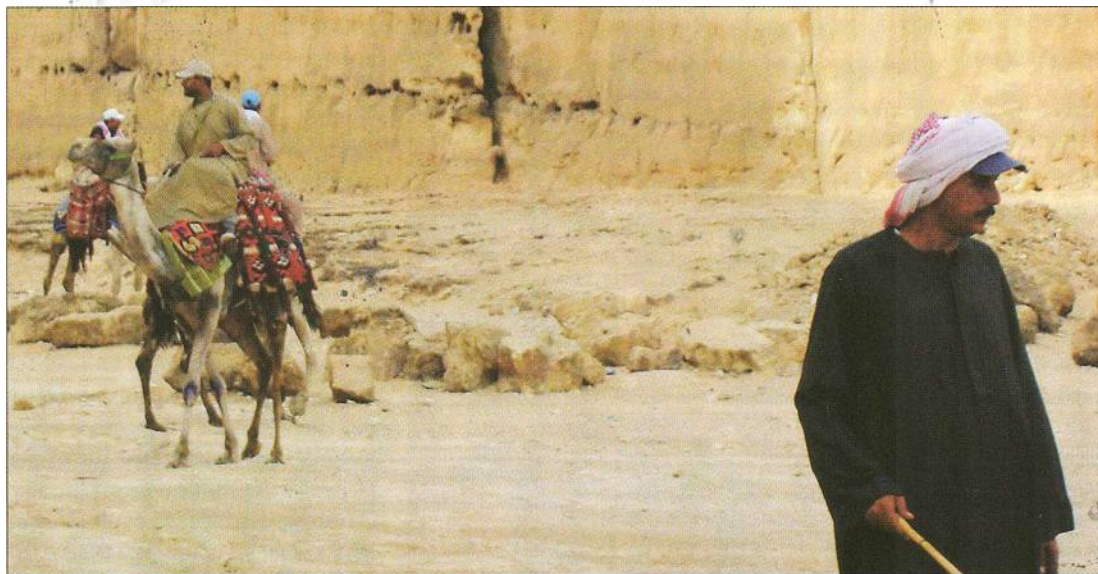
Eid îmi face un semn discret, să mă uit în față. Da, și? O femeie îmbrăbodită, de i se

văd doar ochii, trage un măgar împovărat de saci. Zice că este un adevărat eveniment să vezi o femeie beduin. Ele nu ies în afara casei decât în situații de urgență. Acum se pare că e vorba de aprovizionarea barului. *Galabia*, haina lor tradițională, este neagră, dacă purtătoarea e măritată, și colorată, în caz de domnișoară. Femeia se ferește de aparatul de fotografiat și nici nu mă bagă în seamă când încerc să intru în vorbă cu ea. Mai cobor nițel, agresată de „neamurile mele din

Sinai”, care musai vor să mă cocoate pe o cămilă sau să-mi vândă ceva. La următorul *beduin's bar*, *geabelii* sunt ceva mai vorbăreți și cu o engleză mai inteligibilă. Akill îmi povestește că s-au civilizat, își trimit copiii la școală, unii au radio și televizor, nu-și mai plătesc nevestele cu măgari, capre ori cămile, nu mai hălăduiesc prin deșert, stau doar în casele lor. Fiecare locuință are patru încăperi. Prima, cea mai importantă, este de primire. Aici se întâlnesc familiile tribului, înrudite între ele, la ceai, cafea și povești. Este un ritual vechi, de când se știu, singura lor distracție, de altfel. La aceste reuniuni se servește, de obicei, și o mâncare tradițională, carne de capră sau oaie, pusă pe jar, într-o groapă, și acoperită cu nisip, până este prăjită.

A doua cameră este doar a bărbatului, capul familiei. În următoarea stau nevasta (doar una, oficial) și copiii, iar în ultima animalele. Ehei, s-au dus vremurile cu o grămadă de neveste, că e prea costisitor! Tribul este condus de șeic, pe care îl ascultă toată lumea. Nu e nevoie de poliție ori justiție, ce zice șeicul aia e sfânt. În fine, *geabelii* au, ca mai toate triburile de beduini, un fel de purtător de cuvânt. El stabilește relațiile cu alte triburi, cu autoritățile, cu străinii. Dacă aș rămâne în Sinai câteva zile, de pildă, el ar putea să-mi intermedieze o vizită oficială în comunitate. Aș putea să văd atelierelor lor de alabastru și onix, un fel de farmacie în care prepară ceaiuri și leacuri străvechi sau cimitirul, unul foarte special. Adică un fel de pădure de bolovani. Morții sunt îngropați în poziția de fetus, cu fruntea spre Mecca. Mormântul este marcat doar prin două pietre. Dacă am noroc, poate mă primește și șeicul. N-am, peste câteva ore grupul meu pleacă din Sinai. Data viitoare.

După încă o repriză de coborâre, se văd zidurile Mănăstirii Sf. Ecaterina. În apropiere, locuințele *geabelilor* se confundă ușor cu stâncile muntelui. Aceleași forme și culori, sunt făcute tot din granit. Au câte un gemuleț mic, cât pui palma. Dacă n-ar fi niște copii gălăgioși, alergând o roată de cauciuc, locul ar părea pustiu. Mai văd niște antene satelit, câteva camionete parcă scoase din cimitirul de mașini, de curg tablele de pe ele, nisip și iarăși piatră și... cam atât. Nici urmă de vegetație, de treburi casnice, de animale, nici o legumă, o floare, o rufă întinsă la uscat. Toate se petrec înăuntru. Într-un trib ciudat, care se crede de origine română. Și care, după peste 1.500 de ani de istorie, ce-i drept, nu mai păstrează aproape nimic din povestea asta. Poate doar un dor ancestral. Mi s-a părut că atunci când vorbesc de strămoșii lor de la Dunăre, *geabelii* au, așa, un fel de nostalgie a paradisului pierdut.

Cămilele *geabelilor* au o singură cocoșă, adică sunt dromaderi. O specie foarte adaptabilă, rezistentă la condiții vi-trege și fără fițe gen mâncare și apă în fiecare zi. Un astfel de animal rezistă șapte zile fără apă și 12 zile fără mân-care. Apoi, în doar zece minute, poate înghiți 100 de litri de apă, pe care o depozitează în celulele de sub piele. Hrana este stocată în cocoșă. Când îmi era frică să nu mă prăbușesc, pe cărările Sinaiului, pentru că dromaderul meu călca uneori exact pe buza prăpastiei, beduinii mureau de râs. Și aveau dreptate. Dromaderii nu cad niciodată. Au copita plată, priza la pământ, nisip ori piatră, este perfectă. Tot ca formă de adaptare, genele dromaderilor sunt ca o plasă, ca să le protejeze ochii de furtunile de nisip.

Text și foto, Liliana Petruș

PERFECTLY BALANCED.

John Jameson's smooth whiskey from Ireland.

John Jameson reminds you to taste responsibly

JAMESON
IRISH WHISKEY

www.jamesonwhiskey.com

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Banu
www.revistafiacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit
Publicațiile beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
ianuarie 2004 - ianuarie 2006

DIRECTOR: Mihail Gălațanu
mihail.galatanu@revistafiacara.ro, redactia@revistafiacara.ro
REDACTOR-ŞEF - Liliana Petruș - liliana.petrus@revistafiacara.ro,
EDITOR - Alice Gherman - alice.gherman@revistafiacara.ro,
SPORT - Pompiliu-Lăurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL

Cătălin Apostol, Minci Belu, Dumitru (Pus) Dinulescu, Horia Gârbea, Valentin-Lăurențiu
Gheorghiu, Claudia Golea, Călin Henlea, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu, Martina
Lorsou, Nicolae Macovei, Magurel Mărgărit, Dan Medeanu, Horia Pătrașcu, Mircea
Pricăjan, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Stancu, Jean-Lorin Stieran, Raluca
Șenoiu, Bazil Ștefan, Andreea Tudor, Tudor Călin Zoroianu

SENIOR EDITOR FOTO - Octavian Tîbăr - octavian.tibar@revistafiacara.ro
TEHNOREDACTOR - Laura Tîbăr - dip@publicatiilefiacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Vasile Comanescu (Roma), Adina Dabița
(SUA), Eugen Frunză (Canada), Lora Hăranociu (Portugalia), Ando Moculescu (Nova
Zeelanda), Anca Motianu (Iordania), Iuliza Palanciu (Paris), Laurențiu Stelea (Olanda),
Cornel Toma (Roma), Bogdan Răzvan Ursu (Vietnam), Gelu Vlașin (Madrid), Liesl Louw
(Senegal), Hoon Jae-Ryu (Coreea de Sud), Pham Viet Dao (Vietnam)
ÎN TERITORIUL - Marius Condat (Sulina),
Iulia Poră (Constanța)

Grafică, tehnoredactare
și prelucrare imagine

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J.40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de înregistrare 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion

george.arion@publicatiilefiacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin

alexandru.pasarin@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion

alexandru.arion@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb

gabriel.bumb@publicatiilefiacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion -

manuela.arion@publicatiilefiacara.ro

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:

Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiilefiacara.ro,

ȘEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petru Stoian

petru.stoian@revistafiacara.ro

SECRETARIAT: Anca Veliu - Tel: 317.91.42; 317.91.44

Fax: 317.91.43 E-mail: office@publicatiilefiacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12

Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa

Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000, Banca Românească Băneasa

Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra — România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciocăzanu
Culegere computerizată: Ioana Ionescu
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu

Publicitate și marketing:
publicitate@publicatiilefiacara.ro
Telefon, fax: 317.91.38, 317.91.42

Contabilitate: Florența Tudor

Șef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu
Distribuție: (317.91.37, 317.91.44); Marian Celcan,
Constantin Epure, Mihail Ion

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona

prin S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A.,
Cititorii se pot abona și prin S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București
Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului
aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și
personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

EXCLUSIVITATE

O mână de fier într-o mânășă de catifea

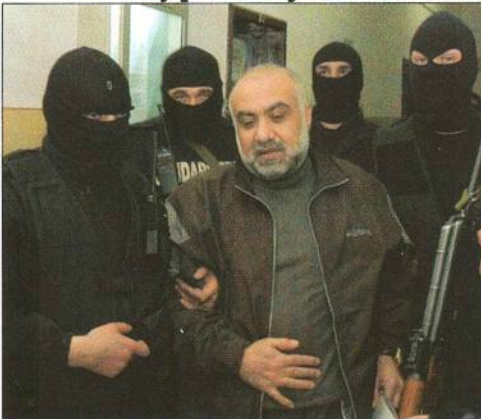
DOSAR

Tinu așteaptă adevărul

POLITIC

Anul 2008, politic și electoral

INSIDER

Japonia spune sayonara dansatoarelor

GLOBE-TROTTER

Estonia.com, o țară pe net

VINDECĂTORI CU HAR

Tiberiu Molnar „pasează” cancerul

VIP

De la Mozart la Amadeus

SUSPANS

Tehno-thriller la cote înalte

FILM

Asasinarea lui Jesse James 40

VIP

Nicu Alifantis nu are încredere în textele sale 47

TURISM

Delicioasa Cozumel 48

UNDE IEȘIM

Café Theatro, fusion food și eleganță 52

SĂNĂTATE

Proiectul Narcotice 55

SUPERPARTY

Premiile Flacăra 2007 56

MEDIA

Claudiu Bogdan: „Nu s-a perfectat încă acordul OTV cu Realitatea TV” 58

INEDIT

Spa-boy 64

STIL DE VIAȚĂ

TCM – Gara de Nord 66

AUTO

Piața sedan-urilor primește noi competitori 72

BRAND TO BRAND

Golf pe zăpadă cu mingi portocalii 76

SPORT

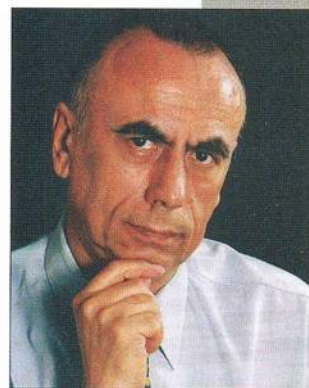
Ancheta DNA va fi „tam-tam” degeaba? 78

coperta 1
foto: arhiva Daniela Veronica
Gușă De Drăgan

Altceva

O știre venită ca un trăsnet din senin
ne-a tulburat profund
în timpul sărbătorilor de iarnă:

LUI ROPOTAN ÎI PLAC SARMALELE

Complemente indirecte, un predicat și un subiect au alcătuit o propoziție care a fost publicată în ziare, a fost comentată pe larg și cu dezinvoltură, cu o competență ieșită din comun, la radio și la mai multe televiziuni. Topica e totul. S-ar fi putut spune: „Sarmalele îi plac lui Ropotan”. Ar fi fost banal. Ar fi dovedit lipsă de inspirație și stil. Dar așa cum au fost combinate, cele cinci cuvinte au devenit memorabile. Simplă, concisă, percutantă, de o limpezime de cristal, această informație s-a întipărit pentru totdeauna în conștiința națiunii noastre. Nu poate fi eludată. Nu poate fi interpretabilă. E croită cu o măiestrie demnă de jurnalismul secolului XXI de la noi. De-acum înainte, oricine va mânca sarmale, acasă, la restaurant, la o petrecere, nu va putea să nu-și spună cu mândrie, înainte de a lua prima înghițitură: „Ei, și lui Ropotan îi plac, dragele de ele, că gustoase mai sunt!”

Și totuși, ceva a lipsit din modul în care a fost prezentată fabuloasa știre. Nu s-a precizat ce fel de sarmale îi plac lui Ropotan. În frunză de viță? În foi de varză? Mici? Cât capul motanului? Preferă cumva ca printre ele să fie bucăți de afumătură? Le dorește seci? Iar alături, ce fel de vin toarnă în pahar? Dar astfel de observații din partea unor răuvoitori – cărți insignifiante, total deplasate –, nu pot știrbi cu nimic statutul profesional al gazetarului român. Aflat, ca întotdeauna, pe fază, el a reușit să nu rateze nici de astă dată un subiect uluitor, și l-a tratat în conformitate cu minunatul și inconfundabilul său har. Impresionant.

Doar o altă știre a mai reușit să ne zguduie la fel de mult în acest început de an: „Direcția Sanitar-Veterinară a ascuns o vulpe turbată din sectorul 5”. Iar două știri senzaționale într-o lună înseamnă deja o presă matură, excelent ancorată în real și sincronă cu mass-media din întreaga lume.

Rămâi o clipă pe gânduri și îți spui emoționat: „Iată ce departe am ajuns!”. Faptul că mulți nu știu cine este Ropotan nici nu mai contează.

George Briceanu

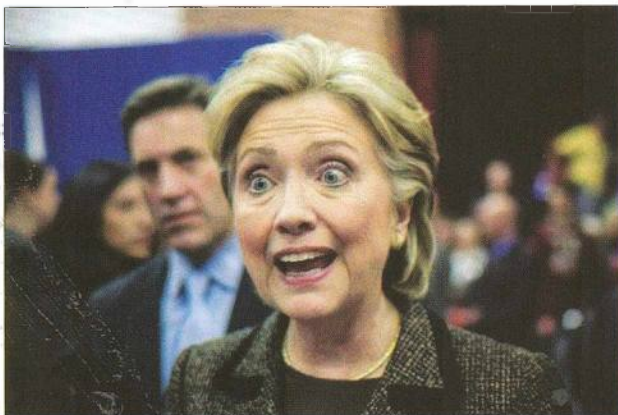

În numărul viitor:

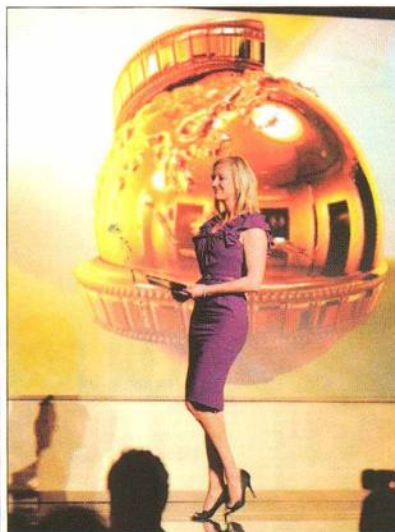
● MITA ÎN JUSTIȚIE – superanchetă FLACĂRA ● Interviu cu vedete românești din contemporaneitate ● Povestea NATO ● Pro și contra pornografiei ● Trend-setterii ● LOVE MARKS ● EXORCIȘTII ● Un material în exclusivitate cu IOANA MOLDOVAN

Uimitor

Hillary Clinton va fi noul președinte al Statelor Unite, iar economia americană nu va intra în recesiune, deși barilul va ajunge la 100 de dolari. Sunt trei dintre predicțiile făcute de către *Financial Times* pentru 2008. Rămâne de văzut. Oricum, americanii au de două ori șansa unei premiere: ori vor avea primul președinte femeie (în plus, soție de ex-președinte), ori primul de culoare.

Regretabil

Prezentatoarea Lara Spencer a moderat o simplă conferință de presă – în locul scriitorului spectacol din cele 64 de ediții anterioare ale *Globurilor de Aur*. Pentru noi, românii, regretul acestei „austerități” (provocată de greva scenariștilor, la care s-au raliat mulți actori de vârf) a fost însă minor față de acela că 4, 3, 2 n-a fost recompensat. Nu-i vorba că, până acum, a luat tot ceea ce se putea lua, inclusiv șase milioane de dolari încasări!

Istoric

Vizita istorică în Orientul Mijlociu a președintelui George Bush, primul conducător american care calcă în Cisiordania (în imagine, alături de liderul Autorității Palestiniene, Mahmoud Abbas), s-a încheiat cu speranța că un tratat de pace israelo-palestinian va fi semnat până la sfârșitul anului 2008. Acest document ar urma să pună bazele viitorului stat palestinian. Speranțe au mai fost, să vedem cum va fi cu materializarea lor.

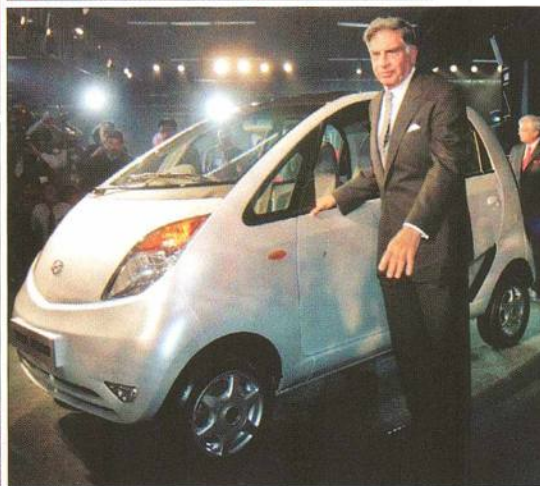

Senzațional

Cercetătorii de la *Universitatea din Minnesota* (foto – Centrul medical) au anunțat că au reușit să creeze, pe baza celulelor stem, inimi care funcționează! Adică inimi artificiale naturale! Ei speră că astfel vor putea pune la punct organe care să fie folosite în transplanturi. Depinde și de la cine sunt recoltate celulele stem...

Trist

Sir Edmund Hillary, primul om care a cucerit Everestul, cel mai înalt munte din lume, a murit la vârsta de 88 de ani. Imaginea (în care legendarul explorator se află alături de soția sa, June) surprinde „Jubileul de Aur” din 2003, la 50 de ani după cucerire.

Nepalezii deplâng moartea lui Sir Hillary în special pentru că acesta își dedicase ultima parte a vieții unor acțiuni caritabile pentru populația din regiunea munților Himalaya.

Discutabil

Indienii de la *Tata Motors* (în imagine, Ratan Tata, președintele companiei) au lansat cea mai ieftină mașină din lume: 2.500 de dolari. Patru locuri, 33 de cai-putere, 660 de cm cubi, maximum 80 de kilometri pe oră. Probabil că puteau s-o scoată și mai ieftin dacă renunțau la geamuri sau la scaune. Pe de altă parte, e superfluă observația că nu va putea fi exportată în Occident. Doar au acasă aproape un miliard de potențiali cumpărători!

Acum
primești
bani
în plus!

Știm întotdeauna ce-ți dorești.
Creditul de nevoi personale.

BCR
Gândim la fel.

Cu numai 299 RON* lunar acum poți lua un credit de nevoi personale în valoare de 19.000 RON față de 17.900 RON, cât puteai primi până în prezent.
Ofertă valabilă în perioada 12 noiembrie - 31 decembrie 2007.

* pentru un credit de 19.460 RON (comision de acordare inclus), pe 10 ani, cu dobândă fixă în primele 3 luni; DAE = 19,67%

O mână de fier într-

▼ **Stimată doamnă Daniela Veronica Gușă De Drăgan, din 2003 conduceți, în calitate de Președinte Executiv, firmele Grupului ButanGas. Dar, pentru început, n-aș vrea să discutăm despre afaceri. Unde ați văzut lumina zilei? Cum a fost copilăria dumneavoastră?**

– M-am născut la Turda, în 1973. Am crescut într-o familie de militar, într-o atmosferă de ordine și disciplină, în care se puneau baze pe valori și principii foarte clare. Am fost foarte atașată de tatăl meu, petrecând mult timp alături de el. M-a ajutat să îmi formez personalitatea, caracterul, modul de gândire, m-a învățat ce înseamnă voința, cum să iau decizii în viață și să fiu independentă.

– La ce visați în tinerețe?

– N-am prea avut timp să visez.

– Mai aveți și alte studii în afara Facultății de Drept?

– În completarea studiilor juridice, muncind alături de soțul și mentorul meu de la vârsta de 21 de ani, pot spune că am învățat de la el cât aș fi învățat în multe universități. Consider că procesul de instruire este unul permanent, îmi place să învăț și să aplic ceea ce învăț în orice domeniu.

– Aveți un destin spectaculos...

– Nu știu dacă se poate spune asta, dar sunt adepta credinței că nu ne putem controla destinul. Având inspirația momentului, putem doar să facem cele mai bune alegeri pentru noi – în momentele în care acestea se impun.

– Și totuși, sunteți de o formidabilă discreție.

De ce?

– Discreția este una dintre calitățile omului de bun simț. Nu am simțit niciodată nevoia să pun la vedere realizările sau insuccesele vieții personale. O consider o pierdere de timp și de energie. Nu mă consider extraordinar de discretă, ci normală.

– Cum l-ați întâlnit pe domnul Josif Constantin Drăgan?

– Tatăl meu intrase în posesia unui manuscris ce aparținea lui Josif Constantin Drăgan. Înainte de a muri, m-a rugat să fac în așa fel încât acesta să ajungă la domnul profesor. Am solicitat o întrevedere care mi-a fost acceptată chiar în ziua în care se împlinneau 40 de zile de la moartea tatălui meu. I-am înmănat manuscrisul, îndeplinind astfel dorința tatălui meu. M-a întrebat ce vreau în schimb și i-am răspuns că nu vreau nimic. Surprins, mi-a spus că sunt prima persoană din viața lui care i-a oferit ceva fără să-i ceară nimic în schimb.

exclusivitate

Palma de Mallorca, București, Timișoara, Lugoj, Cluj, Milano... Iată locurile în care m-am întâlnit cu doamna Daniela Veronica Gușă De Drăgan. Am stat de vorbă ceasuri întregi. De fiecare dată i-am propus să-mi acorde un interviu. Nu acordase până atunci nici unul. Dar au trecut săptămâni și luni de zile până când a acceptat să poarte cu mine un dialog destinat să vadă lumina tiparului. Un dialog dominat de discreția, eleganța și bunul simț care îi guvernează viața. Valori mult mai de preț în ochii săi decât uriașa avere pe care o administrează. Am fost deseori în preajma unor femei cu bani. Însă rareori am cunoscut un om ca doamna Daniela Veronica Gușă De Drăgan, capabilă să se poarte atât de firesc față de ceilalți, indiferent ce loc ocupă în ierarhia socială.

o mână de catifea

– **Ce v-a determinat să vă căsătoriți cu un om mult mai în vârstă decât dv? Ați dorit să spulberați o prejudecată?**

– Nu am văzut niciodată diferența de vârstă. M-a fascinat personalitatea lui, modul elegant de a se comporta și m-a făcut să mă simt cea mai importantă femeie din viața lui.

– **Să trecem acum la afaceri. Care au fost începuturile Grupului ButanGas?**

– Începuturile grupului sunt strâns legate de persoana fondatorului său, Josif Constantin Drăgan, și de viziunea sa de a găsi în Gazul Petrolifer Lichefiat (GPL) o sursă de energie relativ nouă

pentru perioada anilor '40, cu un potențial de creștere ridicat datorat mai ales costurilor reduse și ușurinței în folosire. Succesul obținut în Italia începând cu anul 1948 l-a convins pe Josif Constantin Drăgan să facă investiții și în alte țări din Europa și nu numai. Astfel au luat naștere diverse societăți, mai întâi în Grecia și Maroc (1953), apoi în Germania (1955), societăți care au constituit nucleul celui ce urma să devină, mai târziu, Grupul ButanGas – Drăgan.

– **Și astfel s-a ajuns la sloganul *Ovunque andate, ButanGas trovate*. Ce reprezintă astăzi ButanGas în piața în care activează?**

– Astăzi, Grupul ButanGas – Drăgan este unul dintre liderii europeni în domeniul distribuției GPL-ului. Grupul ButanGas reprezintă un răspuns concret la noile provocări energetice și ecologice cărora trebuie să le facă față toată lumea. Filosofia grupului ButanGas se bazează pe necesitatea de a furniza energie curată, nepoluantă, ușor de utilizat, total sigură, la prețuri accesibile care respectă în totalitate mediul înconjurător.

– **Cum ați preluat conducerea Grupului ButanGas?**

– În urmă cu cinci ani Președintele Fondator, Josif Constantin Drăgan, mi-a încredințat conducerea executivă a Grupului ButanGas. Cei treisprezece ani de când îmi este mentor și profesor îmi dau forța de a continua această misiune.

– **Ce vă propuneți pentru anii următori?**

– Experiența acumulată în decursul a 60 de ani de existență face ca ButanGas să își propună să devină, până în anul 2010, cel mai eficient și mai ecologic distribuitor de GPL din Europa și un

investitor important în surse de energie alternativă.

– **Ce alte domenii de activitate acoperă Grupul Drăgan?**

– Grupul Drăgan deține cea mai mare tipografie de ziar din țară, un post de radio și unul de televiziune, două ziare, o clinică medicală și o galerie de artă. De asemenea, derulează activități de transport naval, are mai multe investiții imobiliare în curs, iar prin *Fundația Europeană Drăgan* și *Fundația General Ștefan Gușă* desfășoară proiecte culturale și acțiuni umanitare.

– **În ultimii ani, familia Drăgan a fost atacată de mai multe ori în presă. N-ați reacționat în nici un fel. De ce?**

– Consider că este o pierdere de timp să răspunzi la lucruri nefondate. Trebuie să știi căror acțiuni e necesar să le acorzi prioritate.

– **Păreți fragilă și timidă, sunteți amabilă cu cei din jur. Nu aveți deloc alura unui conducător dictatorial. Și totuși, dovediți fermitate în hotărârile pe care le luați.**

– O mână de fier într-o mânășă de catifea. Când Josif Constantin Drăgan mi-a încredințat conducerea Grupului ButanGas, mi-a dat totul: încredere, curaj, forță, motivație și, nu în ultimul rând, certitudinea continuității.

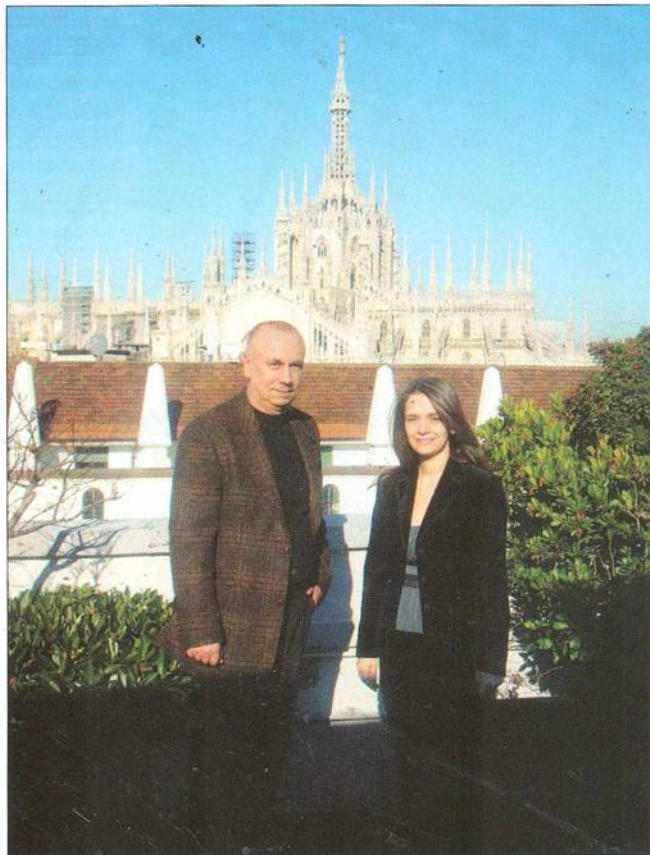
– **Nu e o povară prea grea conducerea Grupului ButanGas?**

– Este o responsabilitate pe care mi-am asumat-o, și atâta timp cât cred în ceea ce fac, nimic nu este o povară.

– **Mi-ați spus că ați învățat multe de la profesorul Drăgan, care nu vă este doar soț, ci și mentor. Numiți, vă rog, câteva dintre învățămintele pe care vi le-a dat.**

– Corectitudinea, răbdarea, legalitatea, echilibrul, luarea deciziilor, modul în care se stabilesc prioritățile în viață, nevoia de viziune în afaceri și, nu în

Parteneri de dialog
la Milano

ultimul rând, m-a învățat că este extrem de important să cred întotdeauna în ceea ce fac.

– Dispariția prematură a generalului Gușă, care s-a opus chemării trupelor sovietice în Decembrie '89 rămâne, în continuare, neelucidată. În cartea pe care i-ați dedicat-o nu consemnați acest lucru. E un sâmbure de adevăr în povestea iradierii sale?

– Da. Pot spune cu certitudine că moartea generalului Gușă nu a venit de la Dumnezeu, ci de la oameni.

– Cine vă sunt colaboratorii cei mai apropiați? E adevărat că unii dintre ei au activat în armată?

– Îmi place să colaborez cu oameni de valoare, devotați și competenți. Oamenii cei mai apropiați sunt oameni în care cred, sunt oameni care au lucrat mulți ani în organizație, oameni cu care am clădit, oameni cu care am pornit pe drumul pe care mi l-am asumat. Cred că majoritatea bărbaților cu care lucrez au făcut armata, deci, putem spune că fiecare a activat ca militar.

– Ce veți continua din ce a construit domnul Drăgan și ce nu?

– Totul va continua: toate ideile, toate proiectele vor fi realizate. Este o obligație asumată.

– Vă implicați în acțiuni cu scop umanitar?

– Da. Prin *Fundația Europeană Drăgan*, *Fundația General Ștefan Gușă* și *ButanGas* am dezvoltat o serie de proiecte cu scop umanitar, iar responsabilitatea socială este un domeniu care ne preocupă.

– Cum vi se pare mediul de afaceri din România?

– După lovitura de stat din '89 s-au creat oportunități de afaceri, dar moralitatea și corectitudinea în business lasă de dorit.

– Politica vă pasionează?

– Nu mă pasionează.

– Puneți mult preț pe familie. Sunteți o mamă extrem de iubitoare. Cei trei copii pe care îi aveți se bucură de o atenție deosebită. Cum îi pregătiți pentru viitor? Ce sperați să devină?

– Consider că educația lor este cea mai mare investiție. Sper să devină niște oameni cu principii sănătoase și vreau ca fiecare dintre ei să-și urmeze vocația.

– Sunteți o femeie enigmatică sau doar așa mi se pare mie?

– Poate că da, poate că nu...

– Ați străbătut întreaga lume. Aveți nostalgia locurilor unde ați copilărit?

– Da, am nostalgia locurilor copilăriei mele.

– Unde vă place să stați cel mai mult?

– Călătoresc foarte des și pentru perioade lungi de timp, dar cel mai mult îmi place în România.

– Cine vă cunoaște cel mai bine?

– Eu mă cunosc cel mai bine.

– Cum vă relaxați? Aveți vreun hobby?

– Mă relaxează momentele în care stau cu familia mea, iar pasiunile mele sunt filatelia, muzica, fotografia, scrisul și numismatica.

– Aveți prieteni? Sau bogăția vă însingurează?

– Am puțini prieteni. Dar asta n-are legătură cu bogăția.

– Sunteți vegetariană?

– Da. Îmi place să mănânc sănătos.

– Ce vă întărește în momentele grele?

– Încrederea în forțele proprii, că pot să fac față oricărui obstacol, că pot să trec mai departe. Din orice eveniment neplăcut pe care l-am trăit am avut de învățat.

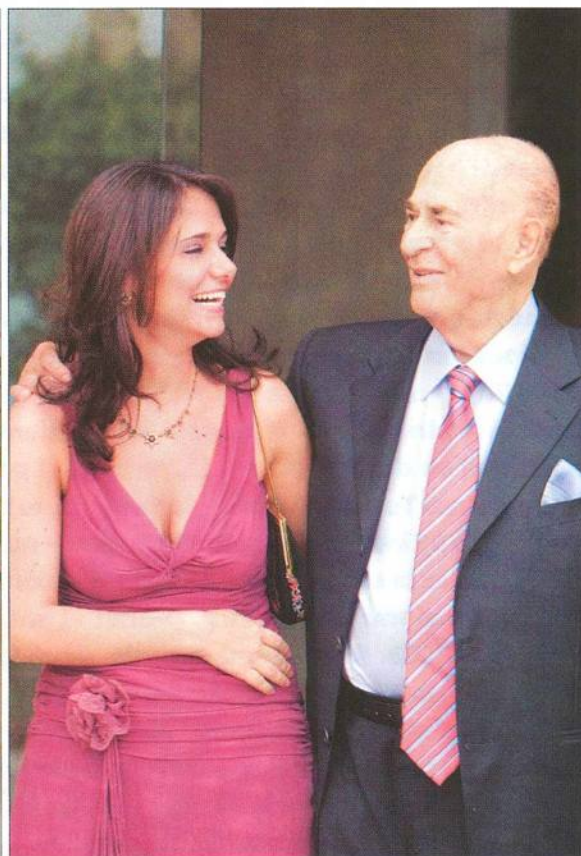
– Ce întâmplare v-a marcat cel mai mult?

– Moartea tatălui meu, cu care am stat până în ultima clipă. A fost o lecție importantă. A trebuit să văd cum se moare și a trebuit să învăț cum să trăiesc.

interviu realizat de **George Arion**

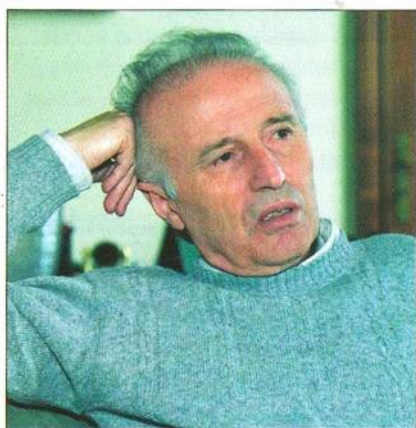
foto **arhiva Daniela Veronica Gușă**
De Drăgan

Alături de soțul și mentorul său, Josif Constantin Drăgan

Exhumarea unui caz de presă

Tinu așteaptă adevărul

Luni, 19 noiembrie 2007, cadavrul lui Dumitru Tinu a fost scos din groapă, adus de la Breaza la București și reexpertizat medico-legal. Dumitru Tinu, directorul și fondatorul cotidianului *Adevărul* a murit, miercuri, 1 ianuarie 2003, la ora 9,45 dimineața. Au trecut cinci ani de la accidentul de circulație de pe DN 1, cinci ani în care cele două familii ale ziaristului (Tamara și Anna-Maria Tinu – soția și fiica din familia legitimă, Emilia și Andrei Iucinu – amanta și fiul din afara căsătoriei) au dus o luptă surdă, pe viață și pe moarte. Dacă Tamara și Anna-Maria par să se fi

împăcat cu circumstanțele tulburi ale morții lui Tinu, Andrei și Emilia Iucinu – nu. Argumentele, tenacitatea și insistența lor au dus la exhumarea lui Tinu. Procurorii au fost convinși să redeschidă ancheta, pe mai multe planuri și, promit ei, mai temeinic decât s-a întâmplat la începutul lui 2003. Ancheta nu exclude, până la proba contrară, nici una dintre variante: *omor*, *sinucidere* sau *accident*. Expertizele auto refăcute pot duce la un final neașteptat pentru noua serie de investigații, iar procurorii speră ca prin re-autopsierea rămășițelor pământești ale lui Tinu să-i smulgă acestuia *adevărul* despre circumstanțele morții lui. Aceiași procurori acceptă și faptul că *întrebările* lor pot să rămână și fără nici un răspuns.

Dumitru Tinu s-a născut într-un sat din Olt, la 21 octombrie 1940. Ceva din spiritul de țărăn autentic, isteț, descurcăț și cu un anume fel de bun-simț nu l-a părăsit niciodată. Probabil că tocmai asta l-a ajutat să ajungă să studieze la Institutul de Limbi Străine din București, unde a optat pentru limba și literatura rusă. Face o specializare la Kiev, unde o cunoaște pe Tamara, rusoaică get-beget, de care se îndrăgostește. Cei doi se căsătoresc și se stabilesc în România. A lucrat la *Scînteia* începând din 1962. La doar 22 de ani, Tinu a început specializarea în domeniul „politici externe” în redacția ziarului oficial al Partidului Comunist Român. A rămas exact în această poziție vreme de 27 de ani, până în 1990, când *Scînteia* s-a transformat în *Adevărul*.

Conform concluziilor Raportului final al Comisiei Prezidențiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din România, Dumitru Tinu a fost menționat ca fiind unul dintre ziaștii de vârf ai organului PCR *Scînteia*, dar nu în sensul bun al cuvântului. „Dumitru Tinu a fost unul dintre zeloșii propagandiști ai Partidului Comunist, într-o lungă listă de ziaști aserviți puterii”, se menționează în raportul citat. Dumitru Tinu a

recunoscut el însuși: „Nu pot să-mi neg perioada de la *Scînteia*, ar însemna să-mi neg tinerețea!“. A scris rapoarte, cuvântări și alte asemenea pentru conducătorii din perioada comunistă, mai ales dacă acestea făceau referire la chestiuni de politică externă. A călătorit mult, fiind unul dintre puținii ziariști care a însoțit constant delegațiile oficiale. A fost singurul gazetar român care a participat la evenimentele din primăvara lui 1968 de la Praga, când tancurile sovietice au readus la tăcere vocea democrației.

După 1989, politica editorială se schimbă, dar colectivul redacțional rămâne același. Vreme de încă patru-cinci ani *Adevărul* rămâne o tribună a spiritului comunist muribund. Au rămas în istoria ziarului titluri ca *Fire-ai a naibii, majestate!*, aplauzele puternice și prelungite pentru „meritele ortacilor“ în urma mineriadei din 13 – 15 iunie 1990, apropierea supusă față de FSN. *Scînteia* devine oficial *Adevărul*, inclusiv în acte, prin privatizare, în 1991. Apropierea de FSN se dovedește benefică, pentru că Petre Roman, pe atunci premier,

semnează actele de privatizare ale ziarului nu prin metoda MEB0, ci prin repartizarea a 60% din acțiuni angajaților. Restul de 40% au rămas în posesia personalului „extra-redacțional“. Munca de redacție era amestecată cu cea de agent de publicitate, răsplătit prin comisioane generoase. Contractele de publicitate, mari, au fost administrate de o firmă, S.C. *Colosal import-export*, printre beneficiari numărându-se Sergiu Andon, un personaj pe care îl vom mai întâlni.

Schimbarea adevărată a *Adevărului* este meritul lui Dumitru Tinu, și începe abia în 1996. *Adevărul* devine un ziar de ținută, credibil, autoritar, iar Dumitru Tinu este recunoscut ca lider de opinie. Din 1998, Dumitru Tinu a fost președintele Clubului Român de Presă, instituție înființată în același an, cu scopul promovării intereselor legislative, economice și profesionale ale ziariștilor. Tinu are meritul de a fi făcut din CRP o autoritate morală în presa românească. Următorul pas făcut de Tinu a fost unificarea acțiunilor *Adevărul*. Campania a început în ianuarie 2001, prin cumpărarea

Tinu și Scînteia, biografii comune

Propagandist zelos

Cadoul lui Roman

Dosarul „Tinu“ rămâne în 2008 o prioritate pentru prim-procurorul Parchetului Prahova, Liviu Tudose. INML a refuzat să facă publice rezultatele expertizei asupra rămășițelor pământești ale lui Dumitru Tinu, în urma exhumării, de anul trecut. Oficial, reprezentanții ai INML susțin că respectă cererea formulată în acest sens de procurorul Liviu Tudose. Neoficial, am fost lăsați să înțelegem că testele suplimentare făcute cadavrului lui Tinu au scos la lumină indicii noi. „Un procuror inteligent va ști să stoarcă tot, din datele pe care le va aduce expertiza medico-legală. Din punct de vedere anatomo-patologic, noi am făcut tot ceea ce se putea face omeneste. Mai mult doar parchetul și un procuror tenace vor putea face. Dar nu vă așteptați la minuni. În cazul Tinu nu se mai pot întâmpla minuni“, a precizat un oficial de la Institutul Medico-Legal.

acțiunilor de la angajați. În decembrie 2002, Tinu deținea oficial 71% din acțiunile cotidianului *Adevărul*. Imediat, la 1 ianuarie 2003, Dumitru Tinu moare.

Moartea fulgerătoare a lui Dumitru Tinu a creat două tabere. Pe de o parte, familia oficială, Tamara și Anna-Maria, pe de alta – cea neoficială, Emilia Lucinu și fiul lui Tinu, Andrei. Războiul dintre cele două părți s-a dovedit înverșunat, cele două familii luptându-se „pe viață și pe moarte“, una să păstreze agoniseala întreagă, cealaltă să dobândească o parte din averea foarte mare lăsată de Tinu și, implicit, recunoașterea oficială a paternității. Și unii și ceilalți au refuzat din start orice compromis. Procesele între familia Lucinu și Tinu au început când trupul ziaristului nici nu se răcise bine în mormântul din Breaza, la mai puțin de o lună de la moartea acestuia. Acuzele reciproce aduse de cele două familii, Tinu și Lucinu, au fost puternic mediatizate, astfel că Tinu este un subiect de presă și la cinci ani de la dispariție. Emisiunile televizate care aveau ca subiect moartea lui Tinu, viața dublă a acestuia, manevrele și controversele de la *Adevărul*, speculațiile privind conjunctura morții ziaristului, au făcut și fac audiență maximă.

Celor două tabere li s-au tot adăugat diferite alte figuri, actori politici sau personaje publice cu aplomb. Fatih Taher (un arab controversat, în rol de mare investitor în România), Viorel Hrebenciuc (politician de vază, om cu bani și simpatizant din umbră al *Adevărului*, prieten declarat cu Tinu și cu familia oficială), Cristian Tudor Popescu (apropiat al lui Tinu și formator de opinie) sunt câțiva dintre cei care au animat acest soap-story. Una peste alta, lungul conflict a dus la deshumarea lui Dumitru Tinu și la redeschiderea anchetei privind cauzele și circumstanțele morții acestuia.

Ar trebui spus, în primul rând, că accidentul în urma căruia Dumitru Tinu a murit este unul neobișnuit. În condițiile în care victima a fost o persoană publică, de notorietate și de mare influență, semnele de întrebare s-au înmulțit exponențial, iar speculațiile presei, în perioada imediat următoare morții ziaristului, dar și în ansamblu, în ultimii cinci ani, au fost exacerbate. Nici una dintre autoritățile competente, și ne referim la medicii legiști de la Institutul de Medicină Legală din Prahova, la Poliție și la procurorii din Prahova care au făcut cercetări și au dat verdicte, nu au făcut nimic pentru a stopa tăvălugul speculațiilor. Dimpotrivă, au alimentat speculații prin neprofesionalismul de care au dat dovadă. Au existat și există încă o serie de întrebări legate de Tinu (*De ce a plecat în prima zi a*

**Același sânge,
două tabere**

**Adevărații
actori**

**Ancheta
de acum
cinei ani**

**Expertiza tehnică
suplimentară efectuată
recent, la cererea
procurorilor, de Volvo
Car Corporation, a
relevat faptul că
mașina se deplasa cu o
viteză mică (unde în
jurul a 20 km/h), că
starea tehnică era în
limitele normale.
Finalul expertizei supli-
mentare nu exclude ca
posibilă cauză a ac-
cidentului factori (ne-
identificați) care NU țin
de aspectele tehnice.
Acum totul depinde de
felul în care procurorul
va interpreta și va ges-
tiona aceste date. Așa
că ne întrebăm: se pot,
totuși, întâmpla
minuni, în cazul morții
lui Dumitru Tinu?**

anului singur și doar pentru 24 de ore, în condițiile în care pe 2 ianuarie, la prânz, trebuia să fie în București, în redacție? Care a fost scopul vizitei la Hotelul Marriott? Care erau cu adevărat jocurile politice și economice în care era implicat Tinu și Adevărul, în condițiile în care, după moartea lui, ziarul și-a pierdut strălucirea? Ce se află în spatele legăturii dintre Tinu și Fatih Taher, între Tinu și Viorel Hrebenciuc?) și câteva aspecte care țin strict de dinamica producerii accidentului, rămase nelămurite. Amănuntele care au rămas neexplicate sau insuficient clarificate față de acest din urmă aspect, luând în calcul datele existente în urma investigațiilor din ianuarie 2003, ar fi următoarele:

- De ce a pierdut Tinu controlul asupra mașinii?
- De ce nu există nici o urmă de frânare?

- De ce nu s-au deschis air-bag-urile, în condițiile în care s-a apreciat că viteza de deplasare a mașinii era de circa 55-60 km/h?

- Cum a ieșit Tinu din mașină?

Oficiali de la Forum Auto – importatorul Volvo pentru România – făceau următoarele precizări în 5 ianuarie 2003: „Procesul de deschidere al air-bag-urilor și de tensionare al centurilor de siguranță se produce doar în cazul unei coliziuni frontale sub un unghi de până la 30 de grade, cu o forță suficient de mare pentru a activa sistemul. Sistemul nu este activat de coliziuni la viteză mică sau cu obstacole cu duritate redusă, cum ar fi: tufișuri, nămeți de zăpadă etc”. Una peste alta, concluziile investigațiilor (poliție, medici, plus datele furnizate de producătorul mașinii) au stabilit, și asta în mai puțin de 24 de ore de la producerea accidentului, că Dumitru Tinu a murit în urma unei puternice hemoragii meningocerebrale, urmare a unui traumatism craniocerebral forte, acut, deschis, con-

tuziv, soldat cu fractură de etaj endobazic mijlociu și fractură de coloană vertebrală, la nivelul vertebrei a IV-a cervicale. Mai pe românește spus, forța de impact și inerția au făcut ca Tinu să-și rupă gâtul. La aceasta a contribuit și lipsa centurii de siguranță, dar și acel ceva, nelămurit încă nici în ziua de azi, care a făcut ca air-bag-urile să nu se deschidă. În urma constatărilor tehnice, efectuate la Inspectoratul Județean de Poliție Prahova în 2 ianuarie, s-a constatat că „autoturismul implicat în accident nu prezenta defecțiuni tehnice la mecanismele de siguranță”.

Moartea lui Tinu a fost violentă și s-a datorat traumatismelor care puteau fi produse prin lovirea cu capul de planurile și reliefurile dure din interiorul autovehiculului, adică lovire de plafon, de bord, de portieră și de stâlpul din stânga al mașinii, se precizează în același comunicat. Traumatismele suferite, așa cum au fost ele evidențiate în raportul de autopsie făcut în data de 1 ianuarie 2003, au fost majore, incompatibile cu viața. Martorii de la fața accidentului spun că decesul lui Tinu a survenit la câteva minute după ce mașina a lovit marginea șanțului. Pe de altă parte, autopsia a relevat o serie de alte suferințe ascunse ale lui Tinu. O inimă ischemică și afectată de ateroscleroză, plămâni emfizemici. Un eventual accident vascular cerebral nu a mai putut fi detectat, creierul fiind hemoragic, urmare a accidentului în sine. Medicul Valentin Gheorghiu, director adjunct al IML București, în 2003 preciza că nu este exclus ca Dumitru Tinu să-și fi pierdut cunoștința, fapt care a dus pe de o parte la accidentul în sine, iar pe de alta la posibilitatea ca leziunile să fie produse unui trup inert. Conștient fiind, contracția instinctivă a mușchilor ar fi limitat, măcar în parte, gravitatea leziunilor. La IML Prahova au

fost recoltate probele biologice, investigate ulterior în laboratoarele din București. Din păcate, cantitățile de material organic nu au fost suficiente pentru analize complete, singurele probe care au putut fi efectuate fiind testul de alcoolemie (care a ieșit zero) și un test de glicemie, al cărui rezultat a fost în limite normale. Nu s-au putut efectua probe toxicologice, din care să rezulte dacă a existat sau nu o intoxicație cu medicamente sau droguri.

Poliția nu a lămurit niciodată unde a fost găsit trupul lui Tinu, în mașină sau în exterior așa cum susțin martorii (facem precizarea că pe parcursul lunii ianuarie 2003, rând pe rând martorii accidentului au fost declarați „necredibili”). Investigațiile jurnalistice ale ziaristilor de la Adevărul, coordonate de Cristian Tudor Popescu, au oferit ca posibilă explicație faptul că, după accident, Tinu a încercat să iasă singur din mașina aflată pe o parte, moment în care Volvo, greu de două tone, ar fi căzut peste el. „L-am identificat la morga din Ploiești după legitimație, fața era foarte afectată de leziuni. În comunicatul poliției și al medicului-legist apare că leziunile au rezultat în

„Leziuni
incompatibile
cu viața”

Anchetă
tardivă

O exhumare
inutilă

Adevărul
despre
Adevărul

Luni, 28 ianuarie 2008, Andrei Iucinu a fost recunoscut, definitiv și irevocabil, ca fiu legitim al lui Dumitru Tinu. Hotărârea instanței este echivalentul unei declarații de război. Combatanții vor fi, de o parte, Anna-Maria Tinu și Dinu Patriciu, iar de partea cealaltă Andrei Iucinu. Miza – una importantă: acțiunile de la Adevărul și averea lui Dumitru Tinu.

urma ciocnirii cu planurile dure ale mașinii și că a fost găsit în mașină. Este imposibil. Tipul de leziuni pe care le avea Tinu erau leziuni de strivire, și nu de lovire. O spunem cu toată responsabilitatea. Strivirea nu putea avea loc decât într-un singur mod, prin ajungerea lui Tinu sub mașină”, afirma într-un interviu acordat în *Evenimentul zilei*, Cristian Tudor Popescu, în data de 8 ianuarie 2003.

Pe parcursul timpului, când la fiecare termen de judecată, în diferite faze ale procesului – unde Andrei Iucinu și mama sa, Emilia Iucinu, pledau pentru recunoașterea legală a lui Dumitru Tinu ca tată biologic pentru Andrei, în ciuda opoziției vehemente și constante a fiicei și soției lui Tinu –, s-a întâmplat că personajele au migrat dintr-o tabără în alta. Sora, Elena Pârvan, și fiul fratelui lui Dumitru Tinu, Virgil Tinu, s-au aliat cu Emilia și Andrei cerând instanțelor redeschiderea dosarului Tinu. În ianuarie 2003 ancheta a fost efectuată de polițiști de la Biroul de Poliție Rutieră DN 1, aflată în subordinea Serviciului Poliției Rutiere din IJP Prahova. În ziua de 6 ianuarie, ca urmare a exploziei de materiale din presă, a speculațiilor și a contradicțiilor semnalate de mass-media, dosarul a fost preluat de Serviciul Cercetări Penale sub coordonarea procurorilor din Parchetul Județean Prahova. Cu certitudine, situația a însemnat o premieră. Dosarul Tinu era primul accident de circulație cu victime, a cărui anchetă a fost efectuată de procurorii de la Parchetul Județean. În data de 12 martie 2003 s-a dispus începerea urmăririi penale în cazul Tinu, considerându-se că probele, datele medico-legale confirmă fără tăgadă un accident de circulație, fără nici un fel de alte implicații.

Andrei Iucinu, Emilia Iucinu, Elena Pârvan și Virgil Tinu au cerut procurorilor redeschiderea dosarului de cercetare. Aceștia au semnalat o serie de inadvertențe și chestiuni rămase neclarificate de ancheta

inițială. În 28 noiembrie, Liviu Tudose, prim-procuror la Parchetul Tribunalului Prahova, dispune redeschiderea anchetei. Grupul celor patru cere clarificarea aspectelor care țin de dinamica accidentului, de viteza și starea autoturismului, de detalii medicale și de împrejurările generale din ziua fatidică. Liviu Tudose cere o expertiză tehnică auto la Institutul Național de Expertize Criminalistice București, un supliment de necropsie, precum și lămurirea unor detalii care să acopere orele anterioare producerii accidentului, urmând să fie făcute investigații cu privire la identitatea persoanelor în compania cărora Dumitru Tinu a petrecut Revelionul 2002–2003, dar și contactele victimei în zilele anterioare – întâlniri față în față sau convorbiri telefonice. Procurorul a cerut clarificarea unor detalii de finețe, ca lipsa unor bunuri personale, acte, chei, și altele. Această nouă anchetă, poate puțin tardivă, pleacă pe trei piste: accident, omor sau sinucidere.

Trupul lui Dumitru Tinu a fost exhumat, luni 19 noiembrie 2007. S-a consumat la marginea gropii acestuia un întreg spectacol mediatic, cu toate ingredientele necesare. Conflictul dintre frații Andrei și Anna-Maria, slujba religioasă, lacrimi și blesteme printre dinți. Dacă Andrei și mama sa au jubilat pentru că au reușit să redeschidă o anchetă – mult mai temeinică decât prima – Anna-Maria a acuzat că deshumarea tatălui ei este un abuz, o ticăloșie, o lipsă de respect. Cadavrul lui Tinu a fost dus la IML, radiografiat, filmat, analizat. Institutul de Medicină Legală s-a angajat, prin vocea directorului adjunct, să nu facă publice nici un fel de detalii ale acestei proceduri, nici un fel de concluzii preliminare, până la finalul anchetei. Și totuși... surse apropiate comisiei de expertiză, sub protecția anonimatului ne-au declarat: „În primul rând, a fost dezamăgitor pentru procurorii care au făcut acest supliment de necropsie, faptul că starea de degradare a rămășițelor pământești ale lui Dumitru Tinu este extrem de avansată. Cu

mare greutate au putut fi prelevate probe de țesut. Relevanța unor viitoare teste de laborator din aceste fragmente de țesut, extrem de degradate, recoltate din profunzime, este discutabilă. În ceea ce privește sistemul osos, scheletul, leziunile sunt cele descrise în amănunt la autopsia făcută imediat după deces. Concluziile nu pot fi decât similare celor anterioare. Dacă ar mai fi ceva de spus sau de aflat, nu vom afla în nici un caz din investigarea rămășițelor lui Dumitru Tinu!”

Este greu să alegi din noianul de informații despre viața sau moartea lui Dumitru Tinu, pe cele care sunt cu adevărat relevante. Despre ce ar fi mai important să vorbim? Despre viața dublă dusă de acesta vreme de 20 de ani? Despre faptul că nu a reglementat nicodată situația juridică a fiului său (dacă ar fi avut reticențe în timpul regimului comunist, după 1990 nu ar mai fi existat nici o piedică, Andrei având atunci în jur de trei ani)? Despre relația aproape inexplicabilă de prietenie dintre Tinu și Fatih Taher (ocrotitor, de taină al Emiliei și al lui Andrei)? Despre apropierea de Viorel Hrebenciuc (cel pentru care ușa casei lui Tinu era mereu deschisă)? Despre planurile de viitor de la Adevărul de atunci sau despre o vânzare cu multe-multe cifre în coadă, către un trust german, aflat prin 2002–2003 în căutarea unui ziar românesc? Despre împrumuturile grele făcute de Dumitru Tinu de la Taher, banii fiind folosiți pentru cumpărarea pachetului majoritar de acțiuni de la Adevărul, despre a căror returnare nu se știe nimic – de unde se poate trage lesne concluzia că fie nu au fost înapoiați nicodată sau că au fost achitați într-o altă formă? Sau despre graba mercantilă a Annei-Maria Tinu de a intra în posesia averii, „de dragul tatălui”, sau despre vânzarea cotidianului Adevărul lui Dinu Patriciu? Sau poate despre nevoia ca „adevărul” să vadă lumina tiparului...?

text: **Silvana Pătrășcanu**

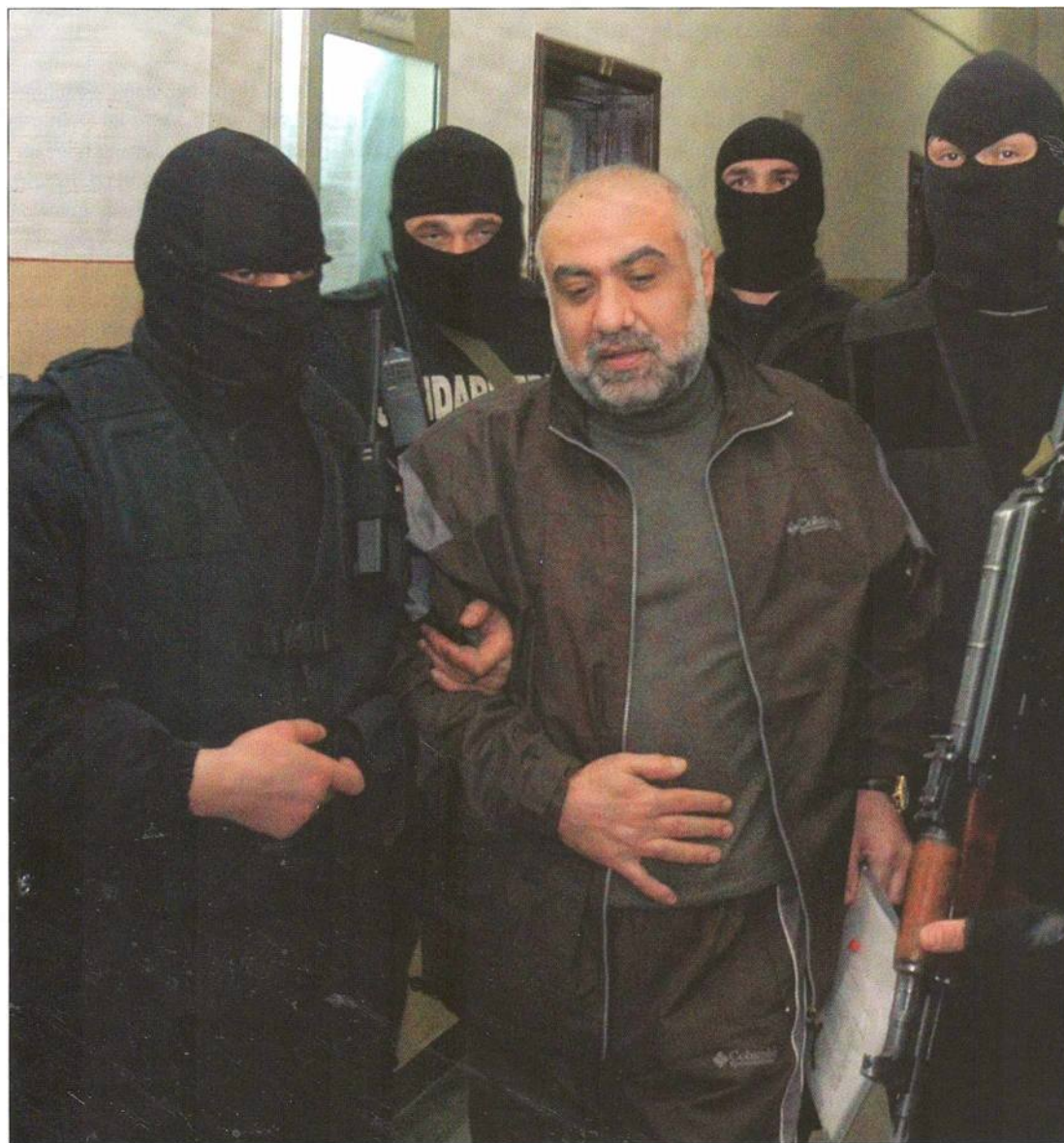
foto: **Mediafax Foto și arhiva**

Un preview din toate unghiurile:

ANUL 2008, POLITIC ȘI

larnă, hayssami, leul pică, noricile idem, aferim încălzire globală!

Ce ne așteptăm de la anul politic 2008? În primul rând, ne așteptăm să continue bătălia pentru putere și autoritate în Justiție. Este un domeniu sensibil de mai bine de patru ani. La fel cum ne așteptăm să avem ecouri de la un an în care trei mari „super-puteri” ale lumii: Statele Unite, Rusia și România își aleg conducătorii. În cazul României, cel mai probabil este să avem presiuni anti-PD, mai precis presiuni în vederea recomedării alegerilor parlamentare cu cele prezidențiale. PNL e conștient că, lăsându-i un răgaz până anul viitor lui Traian Băsescu, acesta va pritoci o nouă victorie la Cotroceni.

Cazul Hayssam redivivus

Se răscalește, odată cu sezonul electoral, cazul Hayssam. Ne așteptăm ca schije informaționale să se ivească din această explozie taman când or să se încingă foalele electoratului. Povestea are culoare: mărturii, aeroporturi de pe care un urmărit general poate să își ia zborul direct la cer, posibile întâlniri între pândar și hăituit în decor oriental sadea, Damasc sau Beirut etc. Lupi care ar pupa Piața Independenței împreună cu mieii, ar sta la un șișchebab și ar trage tacticos, între două mărturii, din narghilele.

Managementul dezastrului. Sau dezastrul managementului?

În România, totul e un cataclism. Dar cel mai mare cataclism e managementul crizelor. Orice criză se îndreaptă direct către dezastru. Inundații? Dezastru. Tornade? La pământ. Zăpadă? Pușchea pe limbă. Vreme în care niște „băieți deștepți” de la Apărarea Civilă freacă mangalul scânteiilor al aflării-in-treabă. Lucru în care, într-adevăr, sunt profesioniști. Colonei peste colonei, comandamente de criză peste comandamente de criză, prognoziști peste prognoziști. Varză.

Încălzire globală până la îngheț absolut

Toate autoritățile cred în încălzirea globală mai ceva ca în Buda-Sakya-Muni. Da, dar numai atunci când se face iarnă

ELECTORAL

și vine Generalul Omăt, împreună cu Generalul Zloată – și ne încercuiesc. Atunci, dacă ar apărea Al Gore în Piața Buzești, Ferentari sau la Big Berceni, ar lua-o în bot exemplar, cu tot cu încălzirea lui globală de Premiul Nobel. În complexul „La Castane”, vânzătorii ambulanți (care se încălzesc la focul sacru din tomberoane!) i-ar rupe mâna cu care a scris comunicatele către „nobiliați” și i-ar bate cu ea până ar leșina original.

Dezastrul monedei naționale

Dacă mai crede cineva în moneda națională, eu nu mai sunt acela. Banca Națională înnoată în aerul unui mare țepuitor. Leul, greu sau nu, debil sau tăfnos, este o monedă a speculației. Atât doar. Poți să câștigi bani, speculând la cursul de schimb. Leul a căzut de atâtea ori în cei 18 ani postrevoluționari încât are tot timpul genunchii juliți. Dovadă că liftingul (liftnicul?) făcut de BN a ținut doar cât am intrat în UE.

Acum, moneda și-a făcut datoria și poate să cadă. Vă rugăm frumos să nu le spuneți fraierilor. E un fel de SAFI al monetăriei. Cine află ultimul își zdreleşte economiile.

Norica, nu. Bătălia pentru Justiție.

Nu cred că sunt un om moral. Și, în general, e greu de judecat moralitatea oamenilor. Dar, cred, pot să judec prostia lor. Să faci ce face PNL mi se pare tâmpenește: e ca și cum ți-ai arunca singur căciula de pământ. Să mai insiști pe pista Norica Nicolai, după ce e o carte evident perdantă, o să le aducă liberalilor o nouă rafală a pierderii de voturi. Norica nu e vinovată pentru ce face pupila ei, dar e răspunzătoare pentru că a băgat-o acolo, în căsuța aleșilor.

text Mihail Gălățanu

foto Rompres

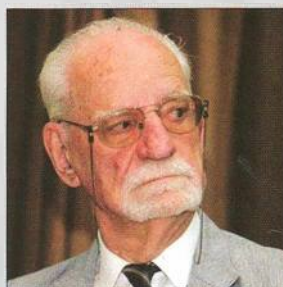
Teoria compromisului politic

De la fuziune politică la scandaluri de mită și corupție

O întreagă filozofie se bazează pe teoria compromisului politic. El este un instrument vehiculat în orice democrație. Din păcate, el e valabil doar între părți care pot ajunge la compromis. Nu e nimic blamabil în ajungerea la compromis politic, el e lipsit de orice conotație negativă. *Malheuresement*, partidele politice care conduc România acum, PD și PNL, nu au reușit să negocieze un compromis funcțional.

Un nou capitol în istoria guvernării coaliției D.A.

Dacă e benefică fuziunea celor două partide, PD și PLD? Există și argumente pro, precum și alte argumente contra. În primul rând, întreaga evoluție a scenei politice din ultimii trei sau aproape patru ani ar putea fi explicată prin această fuziune. Este limpede: în PNL, datorită pluralității de vederi care formează esența liberalismului, au coexistat în ultimii ani două aripi: una „pur” liberală, neaoșă, fără intruziuni, alături de o alta, orientată mai degrabă spre forța de atracție a PD, mai cu seamă spre maniera de a face politică a lui Traian Băsescu. Odată cu absorbția ei în centrul de gravitație, se termină un capitol în istoria guvernării asigurate de coaliția D.A.

Cazul Bălăceanu-Stolnici

E cel puțin ciudat și stânjenitor să fii martorul unei asemenea lipse de

caracter pe care o dovedesc instituții și persoane din România față de omul căzut, din orice motive, în dizgrație. Fie că e vorba de instituții media, fie că e vorba de Academie, atunci când nu era în oprobriu, Constantin Bălăceanu era aclamat. Asupra lui ploua cu medalii, distincții, premii. Și pe bună dreptate. Avea o valoare. Avea, oricum, sânge albastru. Astăzi, când numele său e vehiculat în asocieri cu Securitatea și moartea unei personalități (directorul Vlad Georgescu) de la *Europa Liberă*, omul e tratat ca un ciuruc. Când aveau dreptate cei care acum se dezic de el? Acum – sau când îl flatau cu pene de păun? Nu e același om? Acum nu mai are merite științifice. Într-un fel, cazul său e asemeni cu cel al lui Carol Sebastian. Am fost înjurat pentru că am încercat să îl determin să se întoarcă în presă. Este evident *un-fair* să îi minimalizezi meritele pentru că are o hibă morală. Pentru episodul colaborării cu Securitatea, sigur, ar trebui taxat ca atare. Dar celelalte merite ar trebui, firesc, să rămână intacte.

Ungureanu, șef la SIE.

Mihai Răzvan Ungureanu e „soluția Băsescu” pentru serviciile secrete. Ce înseamnă o asemenea mutare? Înseamnă că

serviciile secrete externe vor suferi o infuzie de diplomatie. Că un diplomat e considerat persoana potrivită, la acest moment, pentru a fi în fruntea *Intelligence*-ului românesc, cel puțin în ceea ce privește ramura sa externă.

Tevatură la Parchet

Stupefiant absolut ce s-a petrecut în Justiție, la Parchet. La un concurs pentru ocuparea unui post, „treaba” s-a „rezolvat” cu 15.000 de euro mită. Suntem pierduți! Cu totul pierduți! Dacă în Justiție se întâmplă o asemenea odioasă cacealma, atunci șansele noastre de salvare sunt zero. Funcția pentru care s-a oferit mită este cea de supervizare a parchetelor din țară. E mult mai grav că acest lucru se întâmplă nu în învățământ, nu în Sănătate, nu în Economie, acolo unde se vârau pe gât caltaboși, ci chiar acolo unde se consumă esența actului de justiție. Acum se vede clar care e măduva cea mai cuprinsă de corupție: Justiția. Și de ce bătălia pentru reformă se dă acum acolo.

Japonia spune *sayonara* DANSATOARELOR

Sukebe este un cuvânt pe care japonezii îl folosesc adeseori între ei înșiși. Înseamnă „libidinos”, „pervers”, și, alături de cuvinte precum *samurai*, *bushido*, *ikebana* etc., este definitoriu pentru spiritul și civilizația niponă. Japonia este o lume extrem de sexuală, cu pronunțate înclinații spre perversitate, orice ar spune cei în cauză care susțin: „Om fi noi *sukebe*, dar întreaga lume este *sukebe*”. Mda... Să vedem. Iată-ne la Tokyo în 2007. Liniște deplină până în septembrie când premierul Abe demisionează, în locul său fiind ales Fukuda-san. Habar nu am despre politica niponă. Știu numai că Fukuda provine din prefectura Gunma; este astfel mândria proaspătă a prefecturii Gunma, alături de o mândrie mai veche: *konnyaku*. Quiz: Ce este aia și la ce folosește *konnyaku*?

**Pescărușul
Crin**

**Nova Ellis
Island?**

Ce mai e nou în Tokyo anului 2008? O, multe! Mă duc de exemplu în Roppongi, un cartier central în care-și fac veacul mulți *gaijin*-i – străini. Sau, cel puțin așa era pe vremuri, când străzile erau pline de tarabe ale comercianților ambulanți israelieni sau americani, când cluburile și discotecile din Roppongi – și de aiurea din Japonia – erau pline de *hostess* care lucrau și respectiv se duceau să se distreze în afara programului. S-a cam terminat distracția, însă. În primul rând, zăresc foarte puține femei *gaijin*, dar destul de mulți bărbați. Ce s-a întâmplat cu

gagicile? N-am timp acum să-mi pun întrebări; mă duc să văd *Roppongi Hills*.

Cu cele 53 de etaje ale sale, noua construcție sfidează verticala și totodată *the High Touch Town*, așa cum denumesc japonezii cartierul. *Hills*-urile aparțin omului de afaceri Mori. Vechii deținători de terenuri din Roppongi nu privesc cu ochi buni superconstrucția în care spațiile de închiriat sunt foarte scumpe. În fine, nu prea este problema mea; eu doar mă cocot la ultimul etaj ca să privesc Tokyo de sus. Waw! Voilă fără doar și poate Metropola noului mileniu.

Tokyo Tower, varianta japoneză, mai înaltă, a Turnului Eiffel, este caraghios așa cum stă înțepat acolo jos, încât, în ciuda culorii sale oranj tare, de-abia se mai vede.

Insula Viselor, *Yume no Shima*, nu este tocmai o noutate în peisajul tokyot. Ea a fost construită acum vreo 25 de ani, artificial, din... gunoi! A fost un plan de dezvoltare de miliarde, întâmpinat cu cinism de către tokyoți, care nu vedeau ce au a face visele cu gunoiul. Cu timpul însă insula s-a dezvoltat și, de acum câțiva ani când s-a înființat linia de metropolitan care leagă insula de continent, așa-numita linie *Yuri kamome* – Pescărușul Crin – prețurile terenurilor de pe *Yume no Shima* au devenit exorbitante. Iau Pescărușul de la Shimbashi și metropolitanul monorail mă transportă pe deasupra orașului ca pe un covor magic. Este seară și toate luminile sunt aprinse; Tokyo este în plină zi artificială. Trec de Rainbow Bridge, de Golful Tokyo, de mare parte din insulă și cobor la stația Daiba. Dacă vii cumva din altă galaxie și aterizezi tocmai aici, dintre toate locurile de pe glob, vei crede că Terra este o planetă foarte modernă și primitoare. O Statuie a Libertății, în mărime mai mare decât cea din Manhattan, se profilează de altfel în zare, luminată magic.

Statuia Libertății este franceză în varianta ei originală și a fost realizată după înființarea Republicii Franceze sub deviza *Libertate, Egalitate, Fraternitate*. Aceeași statuie, dar mult mai mare, a fost ridicată pe Ellis Island,

Traficul de carne vie

Filipinezii fac scandal

la New York, pentru a-i întâmpina pe emigranții din Lumea Veche în Lumea Nouă. Dar ce caută ea acum la Tokyo?

Ai putea crede că Japonia este o țară foarte liberă – ba chiar libertină – și primitoare, dacă te-ai gândi numai la câte „artiste” și-au făcut veacul pe aici după revoluție. Revista noastră publica acum un an și jumătate un articol despre situația dansatoarelor românce în Japonia. Spuneam că ele primesc numai o parte din salariul prevăzut în contractul de muncă prezentat la Oficiul de Emigrație și la ambasada Japoniei la București, urmând să-și întregască veniturile făcând așa-zisa consumație, ele fiind de fapt angajate ca *hostess*. Spuneam că, atât Oficiul de Emigrație, cât și ambasada, cunosc foarte bine această situație, dar închid ochii. Ceea ce era mai grav era că în Japonia se practică discriminarea între diferite naționalități, fetele din Asia de Sud-Est și Europa de Est primind salarii mult mai mici decât colegele lor din Europa de Vest, Statele Unite și Australia. Statul român de asemenea închidea ochii asupra situației, caracterul de lingviblide al politicienilor români fiind ultra-cunoscut. Firmele de impresariat japoneze și române proliferau așadar în Țara Soarelui Răsare și în spațiul mioritic, câștigurile lor fabuloase realizându-se fără nici cea mai mică urmă de moralitate și respect vizavi de drepturile omului. Nu ne facem iluzii că articolul din revista noastră ar fi contribuit la modificarea stării de fapt. Și totuși, firmele de impresariat care lucrau cu Japonia au început să dea faliment, numărul fetelor care primeau până de curând vize de *entertainer* fiind redus la sânge, majoritatea trebuind să-și ia la revedere de la Japonia.

Nu, suntem convinși că nu am avut de-a face cu schimbarea situației. Voi, cei interesați, trebuie să dați vina nici mai mult nici mai puțin decât pe Departamentul de Stat al S.U.A. Încă din 2004, acesta a publicat raportul său anual în care, printre altele, a desemnat Japonia ca fiind, țara de destinație pentru traficul de carne vie, și amintea mai ales de situația femeilor filipineze care sunt ademenite în Japonia și forțate apoi să lucreze în ceea ce americanii nu mai denuneau, precum noi, cu ocolișuri, această ocupație ca fiind cea de „dansatoare”, *entertainer*, artiste sau „talente”, ci, pur și simplu, „comerțul cu sex”. Mai mult decât atât, Statele Unite au acuzat Japonia de a nu face nici cel mai mic efort pentru îndreptarea lucrurilor. Cum autoarea articolului din revista noastră, eu însămi, nu avea cunoștință de acest raport al Departamentului de Stat, fiind pe dinafară la capitalul politică, *Flacăra* nu a fost influențată

nicidecum de interesele americane și NU are nimic de-a face cu CIA sau chestii complicate de genul ăsta. Informația din revista noastră era la prima mână, autoarea fiind nimeni altcineva decât o fostă colaboratoare a unei firme *yakuza* care se ocupa de „comerțul cu sex”, convertită în ziarista lu' Pește.

Oricum, rezultat: un număr foarte mic de „artiste” mioritice mai primesc, din an în Paști, viza de *entertainer*, sumele aduse dinspre Japonia spre România scăzând vertiginos. Proaspăt intrată în Uniunea Europeană, România nu a zis nici păs la această

răsturnare de situații, mai ales că diplomații noștri în Țara Soarelui Răsare nu au făcut niciodată nimic în spiritul respectării drepturilor omului pentru cetățenii români eșuați în cealaltă parte a globului, interesându-se numai de cum ar putea să atragă capitalul japonez spre România, neavând însă pentru aceasta cunoștințele necesare despre Japonia. Ei da, japonezii au cea mai proastă părere despre cei care nu știu să se autorespecte și să-și apere drepturile, despre tot ceea ce este ieftin și lipsit de marcă.

Românii cel puțin au tăcut. Sunt totuși guverne care regretă noua situație.

Erau 80.000 de talentate filipineze care lucrau în Japonia până în 2005. Ele au scăzut în prezent la nici opt mii, multe firme și baruri ieftine, în care puteai să te bucuri de compania unei filipineze cu infima sumă de 3.000 de yen versus între 20.000 și 50.000 de yen numai pentru a vorbi cu o *hostess* japoneză, vest-europeană sau americană, au închis. Există un om care latră de-a dreptul la această

nouă situație în care autoritățile japoneze nu mai recunosc calitatea de *entertainer* a majorității filipinezelor, ca de altfel și a est-europencelor. Se numește Joji Imai și este directorul Asociației Impresarilor Japonezi care Recrutează *Entertainer*-ii Străini. Nu știu cum arată această persoană, dar pun pariu că este un *sukebe jiji* – bătrân pervers – care parcă nu știa că, până la represalii, 99 la sută din talentatele filipineze, fie ele chiar profesioniste, făceau oficiu de *hostess*. Faptul că ele nu sunt calificate ca dansatoare „este numai o scuză pentru a reduce numărul” – spune el. În fine, fapt este că multă lume și-a pierdut pâinea de la gură și filipinezilor, spre exemplu, nu le surăde. Nu știu ce fel de țară este Republica Filipinelor. Decât puțin. Am cunoscut multe filipineze în Japonia și, cât timp m-am aflat la Tokyo sau la Bangkok, citeam zilnic în ziarele de limba engleză că în Filipine a mai avut loc o crimă bestială. Nu știu cum de o astfel de țară deține un loc la Națiunile Unite, dar fapt este că nimeni altul decât ambasadorul Filipinelor în Japonia a declarat:

„Având în vedere că *entertainment*-ul este o atât de importantă industrie în Filipine, restricția vizelor ar putea să cauzeze mari daune economiei filipineze.”

Bravo, tataie! De ce să pui osul la muncă, să faci ceva cu adevărat constructiv dacă poți fi ambasador, lăsând femeile să-și pună c...l (pardon, osul!) la bătaie?

Oricum, având în vedere că, odată ce iau o hotărâre, japonezii și-o schimbă cu greu, conform unui cât se poate de respectabil cetățean al acestei țări, care cunoaște bine și România, „cărți precum *Tokyo by Night* nu vor mai apărea, căci n-o să mai aibă nici o bază.”

Răspuns la Quiz: *Konnyaku* = plantă japoneză din care se face preparatul culinar cu același nume, foarte gustos și reputat a fi un aliment fără colesterol și calorii; având o formă gelatinoasă, este folosit de niponi, de multe ori, după o prealabilă încălzire, pe post de organ sexual feminin.

Jexi: Claudia Golea

Călin Goia

filmează cu „o domnișoară din Arad“

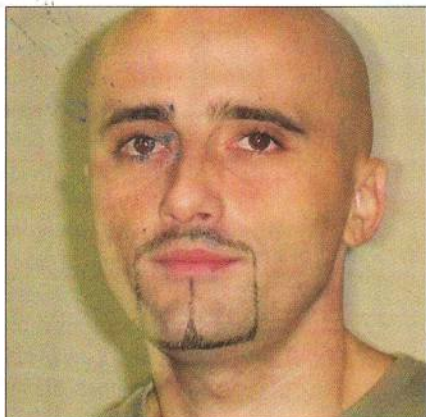
Clipul cu frumoasa parteneră Andrada a fost plasat în interiorul unei vile

▼ **Domnule Călin Goia, sunteți întotdeauna ocupat, alături de Voltaj. Ce faceți în această perioadă?**

– Nu demult am filmat un nou videoclip, la piesa *N-ajunge*, de pe albumul *Revelator*. Regizor este Dragoș Buliga, cel cu care noi am mai lucrat la piesele *MSD2*, *Știu*, *Povestea oricui* și *Patapetine*. Sper ca și acesta să fie un clip bun, l-am filmat în interiorul unei vile și personajul principal este o domnișoară din Arad, Andrada, care e foarte frumoasă.

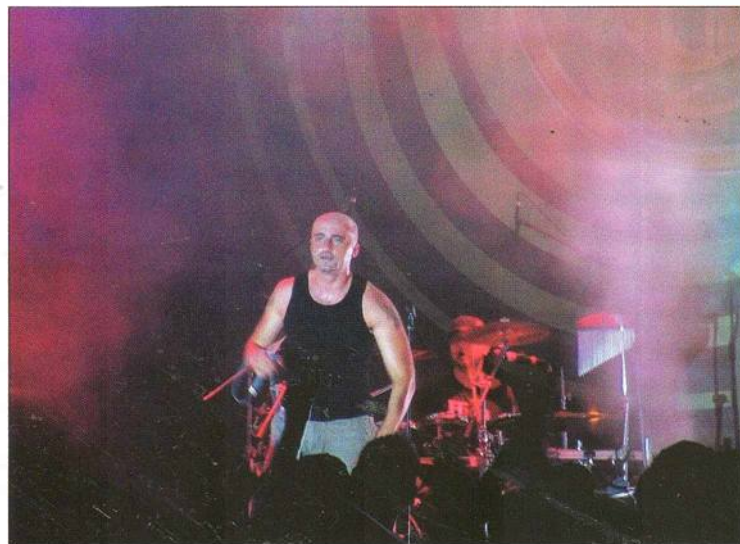
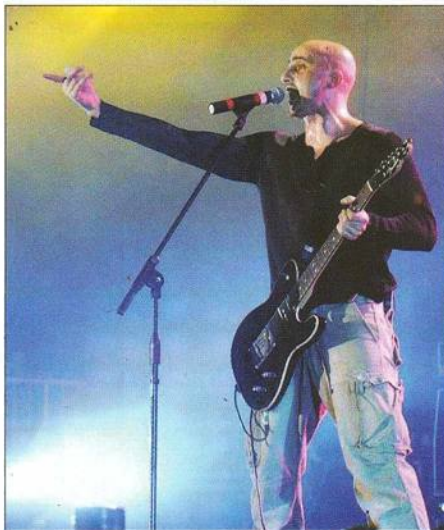
– **Anul trecut, care s-a încheiat de curând, ați susținut nu doar un turneu, ci mai multe...**

– Da, am avut trei turnee. În septembrie am cântat în țară în partea a doua a *MSD2 Tour*, a cărui primă parte a fost în primăvară. Acest turneu Golden Brău a fost o producție mare, cu ecrane și scene mobile, efecte pirotehnice ș.a.,

„Am avut și am noroc, mă consider norocos. Să poți să faci ce-ți place și să trăiești din asta, e mare lucru, deci toți membrii Voltaj suntem norocoși...”

lucruri cu care oamenii din provincie sunt mai puțin obișnuiți. Al doilea a fost în clujuri, în opt orașe din țară, iar acum l-am

finalizat pe cel de-al treilea, un turneu în aer liber împreună cu *Proconsul*.

– **Cum ați fost primiți de fani și publicul larg?**

– Extraordinar, pe noi ne-a interesat cel mai mult turneul *Voltaj*, din septembrie. L-am avut în deschidere pe *Class*, și peste tot a fost o mare bucurie pentru noi să vedem sălile arhipline. Într-o singură zi, la Reșița, s-a pornit o furtună care ne-a împiedicat să susținem concertul. În rest, chiar a fost foarte, foarte bine.

– **Mai ales în ultimii ani, reușiți prin hiturile noi și prin spectacole să**

fiți în mare vogă. E greu să te menții în top? Presupune acest lucru și sacrificii?

– Foarte greu. Eu, mai demult, auzeam că e greu să ajungi în vârf, dar și mai greu e să te menții, și nu credeam acest lucru, spuneam că mai dificil e să ajungi unde ți-ai propus. Dar acum sunt și eu de aceeași părere, fiindcă e foarte greu să îți păstrezi un anume statut, să faci mereu concerte bune, să scoți un album cel puțin o dată la doi ani, să mergi de fiecare dată cu lucruri noi la publicul la care ai mai fost, să vii în permanență cu piese de succes. Și sacrificiile sunt în particular, adică nu prea mai ai viață personală.

– **Cu toate acestea, în urmă cu câteva luni v-ați căsătorit, și de foarte puțin timp sunteți și tătic... Felicitări!**

– Da, am un băiețel, Petru, care are cinci luni. Acum mi-am schimbat un pic prioritățile și încerc să echilibrez viața profesională cu cea personală. Adică să îmi fac timp și pentru familie.

– **Ca la fiecare album Voltaj, și pe Revelator putem asculta piese inspirate, precum hiturile Știu sau MSD2, dar și mai puțin cunoscute, cum ar fi Crede (o melodie cu un mesaj pozitiv și optimist), Doar o dată, În blugi și în tricou ș.a. Cine vă scrie textele?**

– Le-am făcut noi, n-avem textier, tot ce facem este doar munca noastră. Iar ascultătorii noștri știu acest lucru, care le place.

– **Pe când un viitor album?**

– Anul trecut ar fi trebuit să intrăm în studio, dar au fost, la un moment dat, și 20 de concerte pe lună, și n-am avut timp, dar în 2008 sigur vom lucra un nou album.

– **Ce doriți v-ați pus în noaptea dintre ani?**

– Dacă profesional ne-ar merge și la anul ca în ultimii cinci, ar fi foarte bine... Așa că îmi doresc doar sănătate mie și celor dragi, pentru că sunt împlinit și profesional, și personal. Adică îmi doresc să nu se schimbe nimic.

interviul de Cristian Alionte

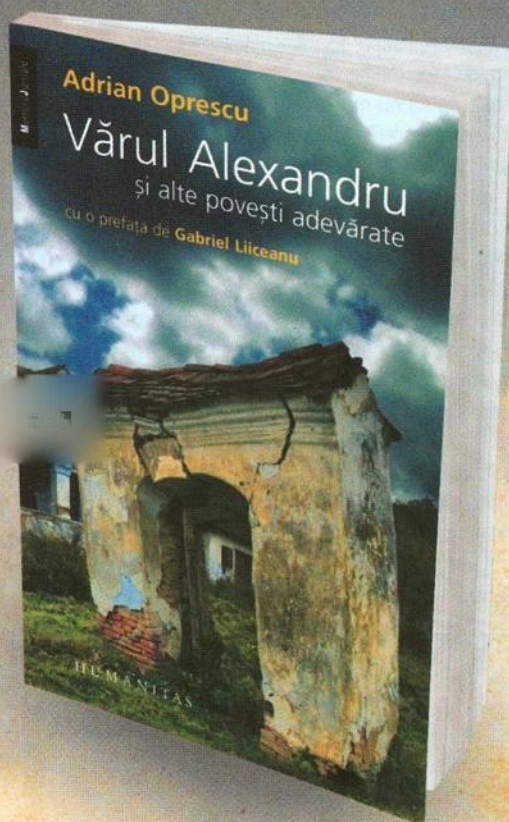
HUMANITAS

Adrian Oprescu

Vărul Alexandru

și alte povești adevărate

cu o prefată de **Gabriel Liiceanu**

România anilor '50-'60.

Radiografie a unei epoci în care istoria s-a rupt în două, prăbușind în falia ei monstruoasă atâtea vieți, această carte se înscrie în linia unui „să ne aducem aminte” critic, dar nu revanșard, prin care trecutul poate reveni în exercițiul continuu, firesc, benefic al memoriei.

„Avusesem, nu demult, 20 de ani. Ar fi trebuit să fiu la facultate, dar nu mai eram. Soarta decisese pentru mine să fiu unul dintre deținuții politici care trebuiau să contribuie la construirea socialismului prin săparea Canalului.”

Adrian Oprescu

www.humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Pentru comenzi prin poștă
021 311 23 30; cpp@humanitas.ro

Estonia.com, o țară pe net

Capitala baltică universitară a iubirii există și în realitate, nu doar *on-line*

Din Tallinn, capitala Estoniei, până la Tartu, centrul său universitar, sunt 180 de kilometri. Șosea de șes, dreaptă și lină, doar prin pădure. O pădure incredibil de mare, undeva într-o țară despre care nu știam mai nimic. În primăvara lui 2007 citisem că la Tallinn avuseseră loc violente manifestații și confruntări de stradă între minoritatea rusă și majoritatea estoniană în legătură cu mutarea mai spre periferie a unui monument sovietic. Mi-a trebuit doar o singură zi ca să înțeleg că Tartu nu este doar un respectabil centru universitar, dar și un oraș al iubirii naturale, firești.

**Internet
— wireless
free
pe tot teritoriul**

**Când noi
ne băteam
între noi,
ei studiau
în facultăți**

Înainte de 1990, știam despre țările baltice doar că erau cele mai dezvoltate republici din URSS și că acolo era cel mai mare grad de civilizație și cea mai performantă industrie din „paradisul” sovietic. Desigur, cărțile de istorie din epocă nu pomeneau mai nimic despre identitatea proprie a acestor țări, înglobate violent în creuzetul bolșevic de Armata Roșie în 1940 ca urmare a Pactului Ribbentrop-Molotov. În Evul Mediu, Tallinn era singurul oraș important aflat la intersecția drumurilor comerciale ce legau puternica Ligă Hanseatică de Rusia. Moscova a acceptat foarte greu pierderea controlului asupra emancipatelor (economic și social) state baltice, care din 2004 fac parte atât din NATO, cât și din Uniunea Europeană. Astăzi, Estonia — o țară cu o populație de doar un milion și jumătate de locuitori (mult mai puțini decât bucureștenii) — au

cel mai înalt grad de informatizare din Uniunea Europeană, internetul fiind *wireless free* pe tot teritoriul. Aproape toată lumea operează pe calculator (chiar votul se poate exercita pe net, ca să nu mai vorbim de plata facturilor sau cererile către autorități) și vorbește limba engleză, asta fie și pentru că limba estoniană, de origine fino-ugrică, este foarte greu de învățat. În fine, ar mai trebui spus că Estonia — cam la fel ca și celelalte țări nordice — este un loc extrem de puțin poluat, acoperit de păduri, mâncarea este simplă și sănătoasă, iar fetele sunt blonde, suple, frumoase și cu ochi albaștri.

Dacă despre țările baltice nu știam prea mare lucru, despre Tartu nici nu știam că există. Am fost chiar surprins să descopăr că acest orașel cu case de lemn este un prestigios centru universitar încă

de la 1632, adică din vremea când în țărișoara noastră domnitorul Moldovei, Vasile Lupu, se tot războia, pentru ai lua tronul, cu Matei Basarab, domnitorul Țării Românești. În timp ce domnitorii români citoreau biserici în principatul lor sau pe Muntele Athos, regele Suediei, Gustav Adolf al II-lea, șemna decretul de înființare a Academiei Dorpatensis din Tartu, care pe atunci era parte a regatului suedez. Așadar, în timp ce în țările române mercenarii albanezi cunoscuți sub numele de sei-meni se răsculau împotriva autorităților care nu le plățiseră simbriile cuvenite, acolo, în nordul mai puțin cunoscut al Europei, în Tartu studenții studiau timp de nouă ani în facultățile de filozofie, religie, drept și medicină. Astăzi, pe lângă Universitate, unde se studiază mai ales domeniile tehnologice de vârf, în Tartu a fost înființat și un Colegiu Baltic de Apărare

Cea mai mică
rată
a criminalității
și cea mai
ridică
a divorțurilor

Unde este
statuia
Cetățeanului
turmentat?

care este susținut de toate cele trei țări și unde sunt invitați să susțină prelegeri și cursuri cei mai buni specialiști militari din NATO. Spiritul universitar liber și curajos, mereu tânăr și dezinhbat se menține și astăzi, îl poți simți pe străzile, parcurile, în restaurantele, anticariatele, magazinele din acest mic și cochec oraș baltic, pe care nu-l pot asemăna nici cu Brașovul, nici cu Iașiul sau Clujul.

În Tartu am întâlnit doar trei români: un ardelean din Mediaș, artist bucătar de mare clasă specializat în Irlanda și ajuns coproprietar al unui restaurant-bar-librărie trendy străjuit de statuile a doi scriitori Wilde (binecunoscutul irlandez Oscar și tizul său estonian Edward), un alt ardelean din Brașov căsătorit cu o estoniană și un bucureștean, ofițer, aflat la post pentru trei ani ca instructor de specialitate la Colegiul Baltic de Apărare. Toți trei mi-au confirmat o statistică neașteptată despre Tartu: acesta este orașul având criminalitatea cea mai mică din Europa, dar și orașul european cu cea mai mare rată a divorțurilor. „Estonienii ăștia știu să se ocupe de treburile cu adevărat importante în viață, suguește filozofic artistul bucătar din Mediaș. Noaptea poți să te plimbi liniștit și să-ți săruți iubita, soția, amanta, mă rog, după caz. Totul este să nu ai o altă culoare a feței, căci s-ar putea să ai necazuri cu bandele de *skinhead*.” (Adică, gândesc eu, un specimen din etnia lui Romulus Mailat care ne-a ridicat Italia în cap, n-ar avea nici o șansă de a se pripăși prin zonă.) Îmi amintesc că, pe la mijlocul anilor '90, bretonii țineau foarte mult la faptul că în mult iubita lor Bretanie nu se așezase nici un picior (mai colorat) de magrebian, de *pied-noir* chiar naturalizat francez sau alt neam arab și că doar nemții și britanicii cumpăraseră vile și terenuri pe coasta Atlanticului.

Am încercat să descopăr singur explicația înaltei rate a divorțurilor locale și am găsit-o abia după ce am privit statuia-fântână a Studenților îndrăgostiți ce deschide piața din fața primăriei orașului și am citit legenda sa. Se spune că erau doi studenți în Tartu care se iubeau foarte tare și care nu conteneau să se sărute, neavând ochi decât unul pentru altul. Așa se face că, la un moment dat, nu au observat norii care au acoperit orașul și au fost surprinși de ploaie. Băiatul a deschis umbrela, dar nu a încetat să-și sărute iubita. Atunci un fulger formidabil i-a transformat în piatră pe cei doi studenți îndrăgostiți îmbrățișați în eternul lor sărut, iubirea lor urcând la ceruri, astfel că de fiecare dată când plouă, din umbrela-fântână a studentului se scurg nu stropi de ploaie, ci săruturi roșii. Așadar, acest oraș străvechi eminamente studențesc este un oraș al iubirii, o iubire totală, pasională pe care a transformat-o în simbol.

Despre lipsa de prejudecăți a tinerilor estonieni din Tartu vorbește și grupul statuar pe care-l întâlnești chiar pe un trotuar din centru, intitulat Tatăl și fiul. Nuditatea naturală, lipsită de pudoare a celor doi, dar și înălțimea voit egalizată între tatăl adult și băiatul de nici doi ani exprimă tocmai o viziune naturalistă a oamenilor din acele locuri asupra moralei și relațiilor interumane. „Aici toată lumea are saună, îmi explică din nou ardelenii mei estonizați. Dar pentru ei nu este nici o problemă să intre la saună în pielea goală tata, mama și copilul. Consideră chestia asta drept ceva firesc, natural și nu se rușinează”. Mi se pare foarte reconfortant că statuile din Tartu știu să povestească atât de bine și de subtil despre adevărații estonieni, care la primele contacte cu străinii afișează o atitudine introvertită și o răceală mai mult decât silențioasă.

La noi, pe cheiul Dâmboviței este tocmai invers. La primul contact cu străinii suntem extrem de ospitalieri, comunicativi și expansivi, deși în sinea noastră nu putem reprimă bănuiele care mai de care mai sumbre referitoare la onerozitatea sau poate chiar la subversivitatea acestora. La fel și cu statuile, cele din București sau din restul țării. Străinul care se întâmplă să pice pentru prima dată în România și privește în timpul plimbării de prim contact cu realitatea bucureșteană statuile din fața Senatului ar fi indus într-o eroare totală privind adevăratul spirit al bucureștenilor. Maniu, Coposu sunt extrem de marțiali, de solemn, de definitiv lângă abstractul monument al Revoluției, atât de controversat. Nici vorbă de bășcălia, miștocăreala, haioșenia, pitorescul, cosmopolitismul, pofta de viață a bucureștenilor, ignorate de rafinamentul și intelectualismul viziunii plastice a sculptorilor care parcă au lucrat doar pentru satisfacția estetică a câtorva critici sau amatori de artă. O foarte sumară anchetă asupra identității, fie doar și a naționalității, personajelor de bronz la fel de solemne amplasate în vecinătatea clădirii Televiziunii (Charles de Gaulle și Simon Bolivar) este de presupus că ar produce rezultate cel puțin ilare, dacă nu chiar penibile.

Lipsește o statuie a Cetățeanului turmentat la colț de stradă care să traducă în bronz sau marmură eterna dilemă existențială a românului, proaspăt cetățean european cu drepturi depline: „Eu, cu cine votez?” Așa cum studenții îndrăgostiți (sau familiști) din Tartu se regăsesc privind la Statuia din fața primăriei sau de pe trotuar, tot așa românii s-ar recunoaște și poate că ar găsi mai repede răspunsul la întrebarea celebrului și emblematicului personaj caragialesc.

text și foto: Călin Hentea

vindecători cu har

Tiberiu Molnar „pasează” cancerul

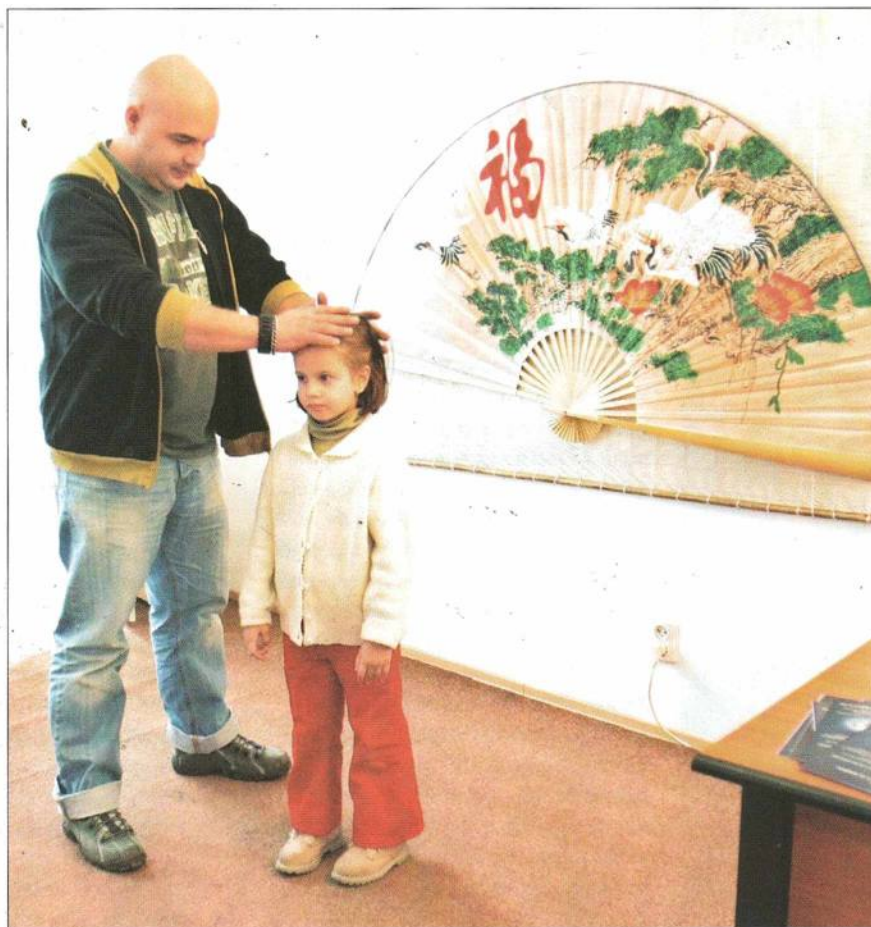
„Ne vindecăm mai greu cântecul”

campanie **Flacăra**
vindecători cu har

I luăm bolile prea în serios

Un copil de trei ani, chel, cu burtica sfârtecată de operații. Obosit de citostatice, speriat de bau-bau-ul numit chimioterapie. Cu o tumoare abdominală care se vedea și cu ochiul liber, sub forma unei umflături. Și care i-a măcinat tot organismul. Până la metastază osoasă, cea mai gravă formă de cancer. Îngroziți, părinții și-au vândut apartamentul de patru camere. S-au înghesuit într-o garsonieră, ca să aibă bani pentru tratament. Între drumurile la Fundeni, biserici, rugăciuni și crize de disperare, au aflat că bioenergoterapeutul Tiberiu Molnar „lucrează” pe cancere. Și că rezultatele sunt de-a dreptul senzaționale. „Nu mai aveam ce pierde, așa că am încercat”, povestește Vasile, tatăl băiatului. „Omul ăsta ne-a zis, din prima, că 80% este salvat. După vreo șase luni, cu o săptămână de tratament, trei de pauză, iar tratament și tot așa, tumoarea s-a retras foarte mult și copilul se simțea bine”. Profesorul Irinel Popescu, de la Fundeni, a fost de-a dreptul impresionat: „O evoluție chiar spectaculoasă!” Și spectaculoasă a rămas până azi. Când Adrian merge la școală, face sport, râde, se joacă, asemeni tuturor copiilor de vârsta lui. În plus, însă, el mai trece, din când în când, pe la nenea Tibi. Așa, pentru întreținere. Și de-o vorbă, de-o mulțumire. Și încă pentru ceva, dar nu știe cum se numește asta. Că e, totuși, prea mic, are doar șapte ani. Aș spune că i se face dor, pur și simplu, de cel care i-a salvat viața. Chiar dacă Tiberiu Molnar n-o să fie de acord. El susține că fiecare se vindecă singur. Și că intervențiile din afară, de orice natură ar fi ele, sunt doar o banală mână de ajutor.

„Mă simt
prea bine
pentru vârsta
mea!”

Un cabinet primitor, luminos, undeva în zona Piața Domenii. Pe unul dintre pereți, un Iisus răstignit. În partea opusă, multe plante și un extraterestru cenușiu, din plastic, pe post de grădinar. Pe ecranul televizorului curg imagini din ciclul „spectacolul naturii”. Oceane, păduri; animale, ținuturi exotice. Sala de așteptare este ticsită de lume: tineri, bătrâni, femei, bărbați și copii. În așteptarea paselor vindecătoare. M-a surprins atmosfera caldă, prietenoasă, fără of-uri și încrâncenări. Oamenii ăștia chiar sunt încrezători în rostul tratamentului. Și bucuroși că au ajuns aici pe propriile lor picioare. Pentru că la Tiberiu Molnar se vine și cu *Salvarea*, de multe ori. Domnul Irimia îmi povestește despre fostul lui infarct. Asezonat cu diabet și dureri cervicale. Încât se pregătea să-și cam încheie socotelile cu viața: „De când vin aici, parcă sunt alt om. Cardiologul meu mi-a spus că mi s-a reparat inima, că e excepțional, nici nu-i venea să creadă. Eu zic că terapia asta a făcut și altceva prin mine, nu știu ce anume, dar mă simt foarte bine, parcă prea bine pentru vârsta mea. Am, totuși, 74 de ani!”

Sigur că fiecare pacient vrea să-și spună povestea lui. Ascult, notez și, din când în când, îmi vine să mă crucesc. După o „doză” bună de reumatism poliarticular

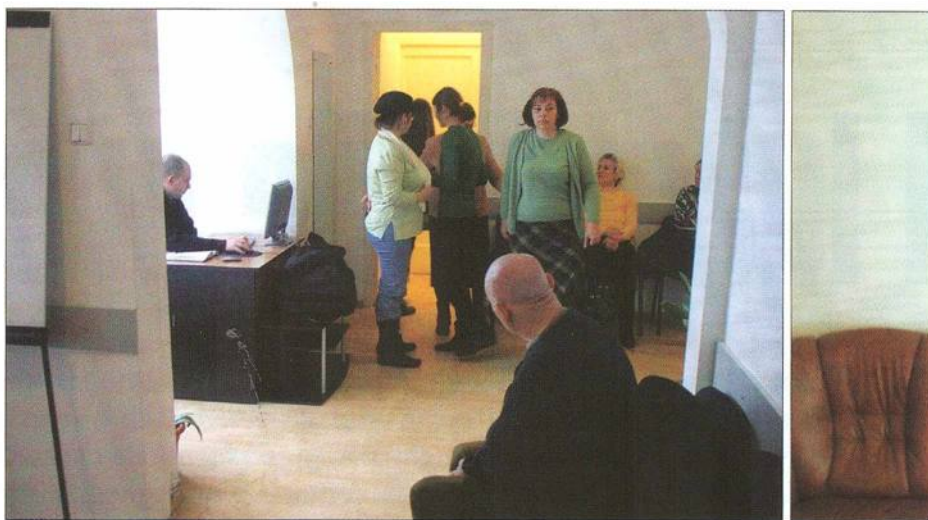
**Tratează
gratuit,
din pasiune**

**Maestru
la 17 ani**

vindecat, ciroză stagnată și alte tumori eliminate, pur și simplu, chiar în timpul tratamentului, aproape că mi se face rău. Și pacienții îmi dau, în continuare, detalii. Ca să înțeleg iadul fiecărei boli și să mă bucur și eu că a fost învins. Victor, asistentul de la recepție, mă privește complice. Și el a pățit-o la fel, în primele zile de muncă aici. Îi era rău de dimineața până seara, avea senzația stranie că preia toate bolile și suferințele care așteptau să fie vindecate. În timp, s-a obișnuit.

Tiberiu Molnar este cel mai normal bioenergoterapeut din câți am cunoscut. Fără fițe și aere misterioase, fără pretenția că-el și numai el deține adevărul absolut. Nici vorbă să te judece, să-ți recomande cine știe ce regim absurd, să te oblige să-ți schimbi modul de viață sau credința. Nici măcar în bioenergie nu trebuie să crezi, în terapeut nici atât. În schimb, sigur, are și el un „preț”. Musai să crezi în tine însuși și în faptul că te vei vindeca. Pentru că de aici pleacă totul!

Am stat de vorbă, la un espresso și câteva țigări, că, de, om este și el, într-un fel de bucătărie a cabinetului. Monitorizați de pisicile din dotare. Două, mari și late. Cu vorba lui ardelenescă, bună de pus la rană, cu gesturi și priviri adolescente, chiar dacă are 32 de ani, și, mai ales, cu o jovialitate molipsitoare, Tiberiu Molnar m-a incurcat foarte tare, profesional vorbind.

Este pentru prima dată, după vreo 16 ani de presă, când am uitat, mai tot timpul, că sunt în documentare. În loc să înregistrez, să scriu, să pun întrebările de pe listă, am avut sentimentul că mă aflu la o șuetă cu un prieten drag, pe care nu l-am mai văzut demult. Și m-am purtat ca atare. Așa că scuzați și, eventual, apreciați sinceritatea. Știu, de pildă, că am început „în forță”. Adică spunându-i că n-am mai văzut nici un terapeut care să trateze gratis. Ce, el nu trăiește și cu bani? Ba da, dar pentru asta are o firmă, în alt domeniu. Și mai organizează și cursuri despre cum să ne îmbunătățim stilul de viață, de pildă. Bioenergoterapia e pasiune și doar atât: „Eu eram copil când m-am apucat de asta, nu

am gândit-o ca pe o afacere, e o plăcere, pur și simplu. E și penibil să calculezi cât te costă o porție de bioenergie! Și-apoi, dacă așa avea un tarif, o parte dintre pacienți nu și l-ar putea permite. Or, toată lumea merită un pic de ajutor. Cum să-i cer bani unui bătrân care nu-și face ecografie pentru că n-are cu ce-o plăti? Nici vorbă, îi dau eu suma necesară!”

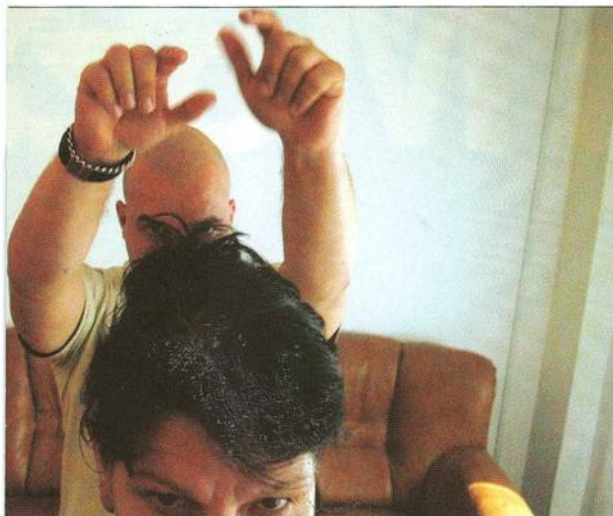
Povestea vindecătorului nostru începe foarte simplu. Fără revelații, revărsare de har divin sau te miri ce alte întâmplări SF. Totul i se trage de la o carte. Citită, din întâmplare, pe la 15 ani: „Un coleg mi-a împrumutat *The Silva Mind Control*, scrisă de Jose Silva, în ideea că e o lectură interesantă. Am citit-o în ungurește, nu era tradusă la noi. Am înțeles, atunci, că avem niște calități ascunse, că ele pot fi dezvoltate și ne ajută să controlăm ceea ce ni se întâmplă. De fapt, am primit o veste foarte importantă. Cartea îmi spunea că pot să controlez singur tot ceea ce țin de viața mea. Și, dintr-o dată, nu m-am mai simțit așa expus la destin. Nu mi-e rușine să spun că de atunci nu am mai citit nici un roman. Doar cărți de specialitate. Turak Ladislau, vicepreședintele Societății de Parapsihologie Timișoara, locul meu de baștină, mi-a explicat că omul e capabil să vindece cu mâinile și m-a învățat primele pase bioenergetice. Cu sfatul să exerseze, în continuare. Am început cu pisica familiei, apoi pe colegii de clasă. Primul rezultat l-am avut cu o fată. O durea gâtul și, după joaca mea, i-a trecut dintr-o dată. Au urmat vecinii și uite-așa s-a dus buhul prin cartier, în zona Șagului. Apoi în tot orașul, a început să scrie presa, am fost invitat la televiziuni”. La 17 ani, după un curs organizat de Ministerul Sănătății și Alexandra Moșneaga, a obținut titlul de *Maestru Extrasens*, categorie internațională. Prin excepție, că nu era major. Medicii și parapsihologii din comisie, însă, nu s-au lăsat „intimidați” de acest amănunt. Puștiul era prea special ca să-l „cauți” la vârstă!

Tumoarea s-a retras ca prin minune

La un an după naștere, adică în urmă cu trei luni, Petrei i-a crescut o umflătură pe obraz. S-a întins înfiorător, de-abia dacă i se mai vedeau ochiișorii. Rezultatele RMN-ului au căzut ca un trăsnet în familia Giurchici, din Timișoara: o ditamai tumoarea sub oasele feței. Medicii au recomandat o intervenție chirurgicală foarte riscantă care, practic, ar sparge fața copilei, ar mutila-o. Disperată, mama Petrei a apelat la o clinică din Austria, care i-a garantat că fetița nu va fi desfigurată. Au programat-o pentru sfârșitul lunii ianuarie 2008. Când se gândea de unde să scoată cei 17.000 de euro, costul intervenției, dna Giurchici și-a amintit de Tiberiu Molnar. Și a început să facă naveta Timișoara-București. Acum Petra e bine, doarme, mănâncă, e toată o veselie. Urmele tumorii de-abia dacă se mai zăresc: „O să repetăm și RMN-ul, dar 90% e vindecată, asta se vede și cu ochiul liber. Nu are nici un rost să mai mergem la operație la Viena”.

„Toți avem cancer, doar că unele organisme îl elimină“

„Azi în Timișoara, mâine-n toată țara!“ a funcționat întocmai în cazul Tiberiu Molnar. Îl căutau pacienți de peste tot, mulți din București, mulți din străinătate. O vreme a suportat un fel de navetă în Capitală, apoi în Germania, Italia, Austria. Sătul de atâtea drumuri, în 2001 s-a făcut bucureștean. Cu buletin, cabinet și casă. Mai are un cabinet și la Viena, unde merge, o dată la șase săptămâni, pentru zece zile. Cât privește numărul pacienților, vorbim, deja, de zeci de mii. Dintre care 80-90% s-au declarat vindecați. Cu analize de laborator și cu „binecuvântarea“ medicilor alopați, nu așa, după ureche. De altfel, Tiberiu Molnar merge mână în mână cu medicina clasică. Ține să-ți vadă analizele, la începutul și la sfârșitul terapiei și te sfătuiește să continui orice tratament ți-a fost recomandat: „În 16 ani de muncă, n-am avut nici urmă de conflict cu medicii. Dimpotrivă, unii vin la mine, alții îmi trimit pacienți. Eu, dacă am nevoie, mă duc la ei. Aveam doar 17 ani când chirurgul Tiberiu Bratu, de la Spitalul Județean Timiș, m-a chemat să lucrez cu el.

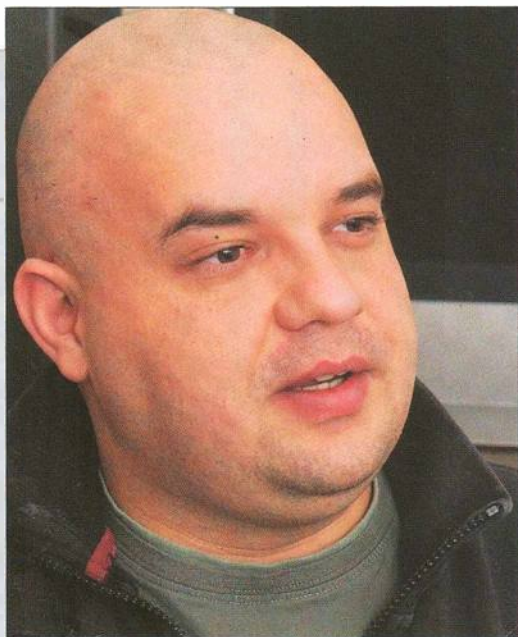
Erau cazuri foarte grave, arși, călcați de tren, schilodiți. El opera, pe mine mă pune să fac recuperare. Rezultatele erau de zece ori mai bune decât în mod obișnuit“.

Tiberiu Molnar învață tot timpul, pe cont propriu. Din cărți, cursuri, muzică, boli, viață, experiență. Fără facultăți și diplome, „că n-am nevoie d'astea ca să-mi exercit o pasiune“. În timp, și-a dezvoltat o metodă proprie: „Nu mă întrebați cum se numește, e ultima mea problemă. Este vorba de o serie de ședințe, a câteva minute pe zi, timp de o săptămână. Apoi facem pauză, două-trei săptămâni, și trecem la seria a doua. Și tot așa, până rezolvăm situația. Nu eu vindec, eu doar echilibrez energiile pacientului. Fiecare ființă vie are un câmp energetic, la fel de important ca și sângele în organism. Când el se deteriorează, din motive de stres, necazuri, gândire negativă și altele, apar tot soiul de boli. Eu nu-i dau bolnavului energie de la mine, ci doar o manevrez pe a lui. Bolile nu dispar că pun eu mâinile sau că se întâmplă minuni. Nici vorbă! Doar că organismul însăși este energic are propriul lui proces

de eliminare a durerilor, tumorilor, infecțiilor sau despre ce-o mai fi vorba. Totul este un program, un soft, așa că e esențial să ne programăm pozitiv. La orice problemă există și o soluție. Numai că, în general, în loc să se concentreze pe soluție, oamenii bătătoresc problema. Se enervează, suferă, se întreabă de ce, discută numai despre asta, o povestesc la toată lumea, o amplifică monstruos. Exact așa se întâmplă și cu bolile. În loc să zică am cancer, OK, hai să văd cum să-l vindec, omul face din asta o tragedie antică. Se și vede mort, știe și culoarea sicriului. Ei, dacă te poziționezi așa, chiar că nu te mai vindeci niciodată! Cancer avem toți, stați liniștiți, doar că organismul îl procesează, se elimină, în timp. Dacă ai ghinionul să mergi la doctor în momentul de vârf, sigur că se și vede. Ei, în clipa în care știi, lucrurile se complică. Gândești negativ, îl amplifici, îi dai apă la moară. Pot să vă dau și un exemplu din familie. Am avut un unchi care a suferit un accident. Nu foarte grav, dar și-a făcut, totuși, o tomografie. Ca să nu se lase cu urmări. Numai că acolo s-au văzut două tumori, vechi de cine știe când. Și unchiul meu a murit pentru că a aflat despre ele. Și a început isteria cu aoaleu, am cancer, o să mor! Sigur că a venit la mine, am făcut niște ședințe, dar degeaba. El o ținea una și bună, că până aici i-a fost. S-a programat așa și n-am avut ce-i face. Le-am spus celor din familie să-l lase în pace, că o să moară, pentru că așa vrea el. Eu pot să lucrez pe orice organism, toate sunt la fel. Dar există, din păcate, minți pe care nu pot să lucrez. Sunt setate pesimist și nu le poate schimba nici mama bioenergoterapiei. De aceea, copiii reacționează cel mai bine la tratament. Ei nu prea știu ce e boala, cred că-i o joacă, îi facem câteva pase și iepurașului ori păpușii, până ne vindecăm. La oamenii mari e mai greu, că noi luăm bolile prea în serios“.

Tiberiu Molnar a salvat, printre altele, și vocea solistului de operă Toni Zidaru. Avea niște noduli pe corzile vocale și medicii l-au asigurat că i s-a terminat cu cântatul. În loc să se grăbească la operație, artistul a trecut-o pe bioenergoterapie: „După trei seturi de ședințe, eram ca nou. Fără să-mi întrerup studiul și spectacolele. Mai mult, am devenit și părinte. Soția mea nu putea să rămână însărcinată și Tibi Molnar ne-a ajutat să rezolvăm și această problemă“.

Tiberiu Molnar tratează cu succes cancerul, tumorile, bolile digestive, endocrine și ginecologice, epilepsia, diabetul, afecțiunile reumatice și respiratorii ș.a.m.d. Prin cabinetul lui au trecut și multe VIP-uri autohtone: Roxana Ciuhulescu, Oana Zăvoranu, Benone Sinulescu, prințesa Briana Caragea. Și câțiva politicieni, doar că ei doresc să rămână anonimi. Pentru programări, puteți suna la telefon 0722 - 558876. Dacă doriți să vă înscrieți la cursuri, accesați www.silvaultramind.ro.

text **Liliana Petruș**

foto **Octavian Tibăr**

și **arhiva Tiberiu Molnar**

De la Moza

Andreea Runceanu, Alexandra Chise, Cristina Filotti și Patricia Cimpoiașu. Vioară, vioară, clape și violoncel. Patru albume: *Continental* - 2002, *Meridian* - 2003, *Freedom* - 2004 și *The Island* - 2007. Un stil de muzică, o trupă bine sudată: *Amadeus*. Un nume predestinat? S-ar putea. „Numele *Amadeus* a pornit de la directorul de atunci de la *Pro FM*, Cristi Digeanu. Culmea, au mai existat încă două persoane la acel moment care ne propuseseră același nume și mi s-a părut un lucru extraordinar, mai ales că se potrivește foarte bine cu genul de muzică pe care l-am abordat și la utilizarea de instrumente clasice în concerte. Plus că *Amadeus* e un nume cu o încărcătură foarte mare, legat de Mozart și de ceea ce înseamnă acest nume: *cel care iubește pe Dumnezeu*.”

art la Amadeus

În luna noiembrie a anului 2000, compozitorul Adrian Ordean dorea să înființeze o trupă nouă care să cânte muzică un pic altfel decât ceea ce era pe piață. Căuta patru fete cu look îndrăzneț care să interpreteze la instrumente electronice simfonii clasice combinate cu ritmuri pop-dance. S-a uitat în pepiniera de muzicieni a liceului George Enescu respectiv cea a Universității de muzică George Enescu și a ales patru fete: Andreea, Alexandra (vioară), Cristina (clape) și Grațiela (contrabas). Cum au sosit instrumentele la începutul anului 2001, cum au început înregistrările în studioul Migas. Au urmat primele apariții tv, concerte peste tot în România și lansarea primului lor album în 2002. Ca în povești, faima celor patru *Amadeus* creștea într-o zi cât la alții într-un an și fetele au fost chemate să cânte inclusiv peste hotare. De la Kandahar la Paris, din Madrid la Tel Aviv, din Izmir la Dublin în fața a peste 80.000 de spectatori, *Amadeus* a încântat publicul peste tot. „Mi s-a zărit pielea pe mine când a trebuit să cântăm la Dublin”, își amintește Andreea Runceanu de momentul din mai 2004, când din 28 de trupe care au evoluat pe scena *Marion Square*, doar *Amadeus* și reprezentanții Poloniei au atras atenția presei irlandeze, prin virtuozitatea lor. 2003 a însemnat pentru fete o mică schimbare, Grațiela s-a despărțit de trupă pentru alte proiecte personale, iar cineva trebuia să-i ia locul. Alina a fost fata care a reîntregit trupa, aducând un instrument nou – violoncelul. Prestația *Amadeus* și prezența sa pe scenă au evoluat armonios și în continuare. În șapte ani de existență pe piață, *Amadeus* au produs patru albume, ultimul – *The Island* – în 2007. Gurile rele au spus că e prea puțin. Fetele cred însă altceva. „În toată perioada dintre 2004 și 2007 nu vă închipuiți că am stat cu mâinile în sân. Am avut foarte multe concerte atât în țară cât mai ales în străinătate și am lucrat intens la acest al patrulea album al nostru. Și ne-a ieșit bine, *The Island* conține 13 piese cu unitate de stil, stilul *Amadeus*, sunt compuse tot de către Adrian Ordean și sunt melodii speciale create pentru toți acei care doresc să se relaxeze ascultând muzică. Am venit cu niște noutăți – vocea Roxanei Iacob și-i mulțumim pentru asta. Sursele de inspirație le-au reprezentat melodii din diverse zone ale lumii, avem o piesă inspirată din muzica pre-românească, alta din melodii irlandeze, alte piese au influențe rusești sau mediteraneene. De aceea se și numește albumul nostru *The Island* – *Insula* fiindcă e un fel de insulă în nebulia asta de stiluri muzicale”,

Andreea Runceanu scoate trupa la film

explică Andreea, decana de vârstă a cvartetului. Afară de noul album, în trupă a mai intervenit o mică schimbare anul trecut. Alina s-a desprins de trupă dorind să facă un master în Italia. Ea însă nu a lăsat trupa fără om la violoncel, ci le-a propus-o fetelor pe Patricia. La 18 ani, încă elevă a liceului de muzică George Enescu, Patricia a devenit parte integrantă a faimosului cvartet *Amadeus*.

Andreea are muzica în sânge. A studiat vioara de la vârsta de șapte ani și i-ar fi greu să conceapă viața fără muzică. „Sunt dependentă de muzică, ascult genuri extrem de diferite de muzică, merg cu plăcere la concertele din cadrul Festivalului George Enescu, dar ascult și muzică rock și alterna-

colegele o caracterizează drept: „O persoană pasională și care aduce echilibru în trupă”. Andreea are un prieten – Alexandru – care îi este alături de un an și jumătate încoace. „Nu este din *show biz*, dar are suflet de artist și sunt foarte fericită alături de el”.

Cea mai mare parte a timpului liber, dacă nu sunt cu prietenii, fetele și-o petrec împreună. În oraș, unde vezi o membră a trupei *Amadeus*, imediat te gândești că undeva prin jur sunt și celelalte trei colege ale sale. Andreea este mare iubitoare de filme și nu există film bun nou sosit pe marile ecrane la care să nu le ducă și pe fete. Filmele ei preferate sunt *Amélie*, *Moartea domnului Lăzărescu*, și, în general filmele lui Stanley Kubrik. Nu-i plac filmele horror.

De la stânga la dreapta: Alexandra, Andreea și Patricia se gândesc la concertele de la Veneția și Zürich

tiv rock. Îmi plac foarte mult *Sting* și George Michael. Iubesc muzica populară românească și muzica lăutărească veche. Ascult cu plăcere Maria Tănase, Fărâmiță Lambru sau Nelu Ploieșteanu, dar nu înțeleg manelele, care mi se par lipsite de sens și conțin multe agramatisme.” Andreea, 27 de ani, verișoara regretatei Mihaela Runceanu, a întrerupt studiile la Conservator după doi ani pentru a le urma pe cele ale Facultății de Comunicare și Relații Publice. Deși repetițiile cu *Amadeus* și concertele îi ocupă cea mai mare parte a timpului, reușește să desfășoare și activitate de PR la o firmă. Spune despre sine că: „Vorbesc mult, ceea ce e și bine, dar și rău. De obicei, mă entuziasmez foarte tare sau mă panichez. Iubesc muzica latino și-mi place să dansez salsa ori de câte ori am ocazia”, iar

Relația dintre fete e una de prietenie, contrar prejudecăților care spun că în grupurile de fete e multă ceartă. „Avem marele noroc să ne completăm una pe cealaltă și să fim prietene. De mai bine de șapte ani de când a luat ființă am tot văzut în jurul nostru formații care s-au tot despărțit, s-au certat etc. Chiar ni s-a spus la început: aveți grijă, sunteți fete, o să vă certați. Uite că noi am rămas împreună. Sigur, au plecat Grațiela și Alina. Dar nu a fost cu ceartă și zgomot. Pur și simplu, a intervenit o schimbare în viața fiecăreia dintre ele și au ales alt drum. Acum o avem pe Patricia, care s-a integrat extraordinar de bine în *Amadeus*. Sigur că mai avem opinii diferite, dar asta e benefic pentru trupă. Și încă un lucru amuzant! De pildă, eu când îmi iau o anumită vestimentație și mă duc mândră la fete de felul în

**Alexandra
Chise,
guru
Amadeus**

**Cristina
Filotti,
voia bună a
formației**

**Patricia
Cimpoiașu
le aprovi-
zionează
pe fete
cu dulciuri**

care îmi stă, ele îmi zic scurt: nu e bine așa! Mă dezumflu, dar le ascult părerile fiindcă avem încredere una în cealaltă. Ele sunt un fel de părinți ai mei, de care ascult.” Principiile de viață ale Andreei sună astfel: „Să nu uit să privesc oamenii din jurul meu cu drag și să îi iubesc pe cei care stau alături de mine, să am îngăduință pentru ceilalți, să nu uit de unde am plecat și să trăiesc frumos orice clipă.”

Alexandra are 24 de ani. A urmat cursuri de vioară și pian tehnic încă de la vârsta de șapte ani. Fiind absolventă de Conservator, iubește foarte mult muzica clasică, dar, în egală măsură, e îndrăgostită de melodiile lui Mark Anthony. Deși are multe în comun cu Andreea, la fire este opusul acesteia, adică obișnuiește să

și datorită turneele pe care le-am avut în Singapore, la Paris, la München. Cel mai tare m-a impresionat Mormântul sfânt din Israel. Au fost experiențe pe care le trăiești o singură dată în viață! Alte vise, așa, mai speciale, nu am. Oricum, consider că faptul de a fi membră a unei trupe minunate și a reuși să ne facem cunoscute cu ajutorul viorii reprezintă deja un vis împlinit. Mulți copii talentați și-ar dori poate un cvartet ca al nostru”, susține Alexandra.

Veselă, șugubeață, mereu sursă de bancuri și glume, Cristina Filotti aduce multă bucurie în trupa *Amadeus*. „Când suntem supărate, vine și face o glumă și ne destindem toate. Este foarte bună la suflet și cred că e cea mai tolerantă și mai răbdătoare dintre noi. La apărarea tuturor oamenilor”, o apreciază Alexandra pe colega sa. Iar aceasta spune despre sine, simplu: *Iau oamenii așa cum sunt și nimic mai mult*. Cristina, 23 de ani, a terminat Facultatea de Relații Internaționale și Studii Europene, dar a studiat în timpul liceului pianul și harpa. Ba mai mult, din clasa a II-a până în clasa a V-a a cântat în corul de copii al Casei Radio. În plus, Cristina a făcut făcut sport de performanță – tenis. „Nu am urmat Conservatorul, fiindcă am vrut să fac și altceva afară de muzică. Ar fi trebuit oricum să dau examene la harpă și mi-ar fi fost greu și cu trupa și cu plecări și să studiez harpa. Oricum, și așa, nu mi-a fost ușor. Înainte chiar de a susține examenul de licență la facultate am avut un concert până la două noptea. M-am dus la examen cu enorm de multe emoții, dar să știți că l-am luat, cu 9,80!”, spune Cristina râzând. Componenta veselă din *Amadeus* este îndrăgostită de Shakira așa că „Le-am corupt și pe fete să vină cu mine la Cluj să urmărească concertul acesteia”. Afară de muzica clasică, Cristinei îi place mult și rock-ul. „Când eram mai mică eram rockeriță înrăită. Fratele meu mai mare asculta *Metallica*, *Sepultura* și alte asemenea grupuri rock, eu aveam părul lung și mă puneam să dau din cap pe muzica lor”, povestește amuzată Cristina. Cristina are și ea un prieten – Cristi, cu care este împreună de patru ani. Ea declară că încă nu bat clopotele de nuntă pentru ei, dar, cine știe, nu aduce anul ce aduce ceasul. Cum era și de așteptat de la sursa de veselie a cvartetului, Cristinei îi plac foarte mult comedii fiindcă o binedispun, dar nu se ferește nici de filme de groază precum *Exorcistul*. Ca și Alexandra, este foarte pretențioasă la mâncare și nu se dă în vânt după preparatele exotice, de aceea când nu-i place o mâncare ori merge în turneu recurge la ciocolată. Dorința cea mai mare a Cristinei este să fie sănătoasă. „Când am fost eu bolnavă – de ce nu spuneți, fetelor? – a trebuit să

renunțăm la aparițiile publice. Am avut o problemă la ochi (ochiul umflat și înroșit), din care cauză nu puteam să mă prezint nicăieri. Eram în plină promovare cu trupa și trebuia să participăm la emisiuni la diferite televiziuni și nu am putut. Așa că știu foarte bine cât de importantă e sănătatea!”, mai spune Cristina.

Dacă o auziți strigând pe una dintre fetele grupului *Amadeus*: am poftă de ceva dulciuri!, nu vă chinuiți să căutați un platou cu prăjituri prin preajmă. Fiți siguri că, înaintea voastră, Patricia va băga mâna în geantă și va scoate de acolo ceva dulce – ciocolată, bomboane, jeleuri, prăjituri, orice e dulce. Ea este furnizorul de dulciuri al fetelor de la *Amadeus* și tot ea este considerată conștiința formației, că doar este cea mai conștiincioasă. Dar și mai mică. „Înainte, Alexandra era cea mai conștiincioasă, dar acum i-a luat locul Patricia. E foarte talentată și muncește enorm, merge și la școală, își dă tezele, se pregătește pentru bacalaureat și pentru facultate, vine la repetiții. Are un program extrem de încărcat, dar îi face față. Ei, mai întârzie uneori! Dar i se iartă”, spune Andreea. Patricia are 18 ani, este mezină cvartetului și adaugă grupului un plus de expresivitate și prospețime. De la zece ani cântă la violoncel și pian tehnic, a urmat cursurile școlii *Waldorf*, iar în prezent este elevă în clasa a XII-a la liceul de muzică *George Enescu*. Patri, cum o alintă colegile, intenționează să urmeze Conservatorul. Intrarea Patriciei în *Amadeus* s-a făcut într-un mod amuzant. „Alina – fata care a cântat înaintea mea la violoncel – îi vorbea despre mine domnului Ordean, fără ca eu să știu. Ea mă cunoștea din liceu. Dânsul m-a sunat când eram la un concurs de muzică la Sighișoara și mi-a propus să mă alătur trupei *Amadeus*. Eu i-am spus domnului Ordean un NU categoric. Credeam că totul e o glumă și că îmi face cineva o farsă să mă încerce. Apoi, am stat eu și m-am gândit, că mă cunoșteam cu Alina, și că, de fapt, am făcut o gafă. L-am sunat pe domnul Ordean și i-am spus că voi accepta propunerea sa. Am avut mari emoții la primele înregistrări. Mari emoții!”, mărturisește Patricia. „Nouă ni s-a părut absolut ciudat refuzul Patriciei, mai ales că știam că sunt atât de multe alte fete care ar fi dorit să facă parte din trupa noastră”, completează Andreea. Patricia adoră muzica, ascultă toate genurile de muzică, mai puțin manele. Este o mare iubitoare de natură, are acasă, la Buzău, doi căluți și un măgăruș alb cu ochi albaștri de care este foarte mândră. Nu are un prieten, dar timpul nu-i pierdut.

text **Alice-Claudia Gherman**

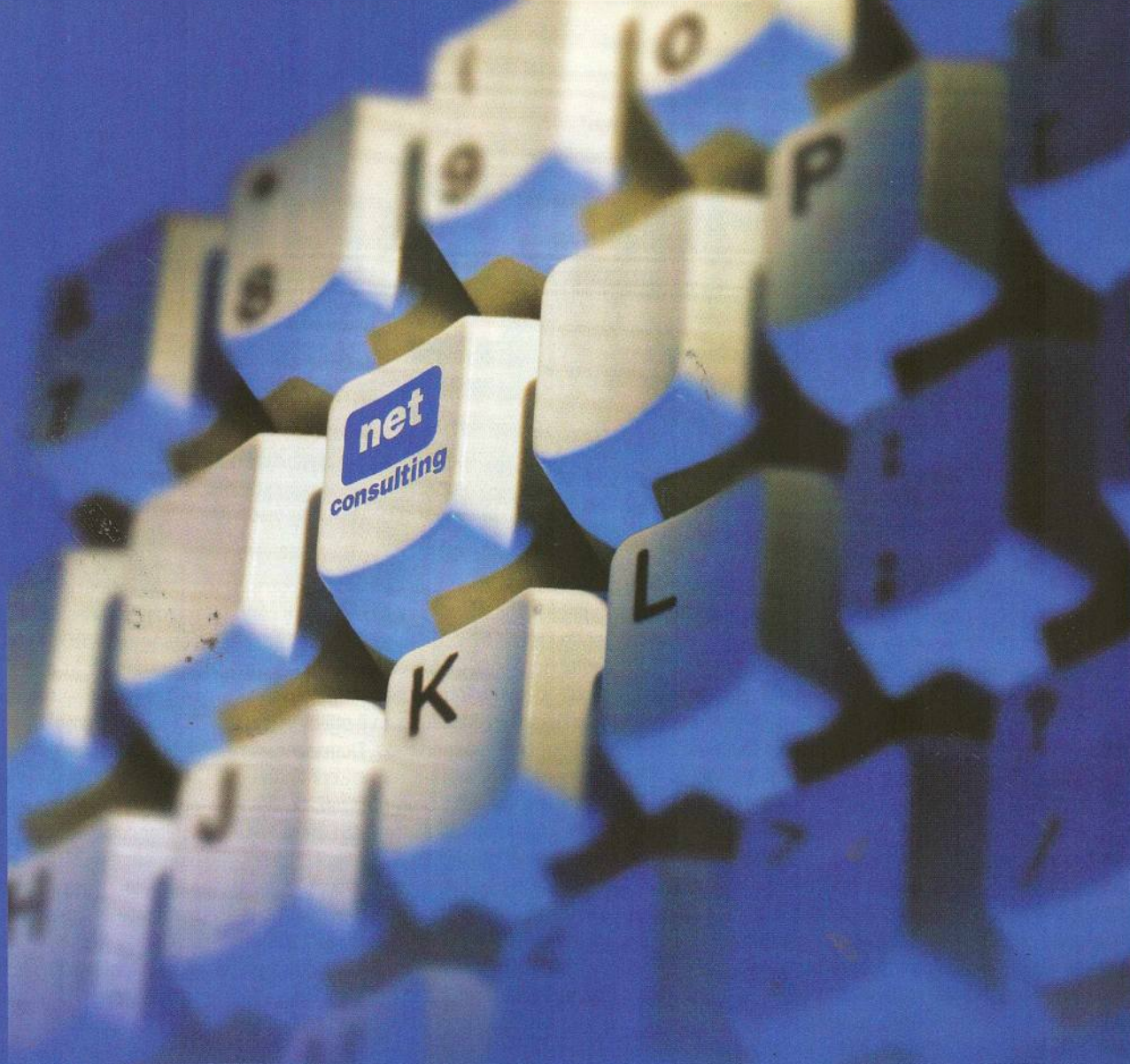
foto **Octavian Tibăr**

și **arhiva MediaPro Music**

**Patru fete cuminiți
cărora nu le place
să iasă în evidență
prin scandal ci
doar prin muzică**

gândească totul la rece, reprezentând vocea obiectivă a trupei. Mult mai reținută în gesturi și vorbe decât restul componentelor *Amadeus*, Alexandra are ca motto în viață: bucură-te de viață fiindcă e scurtă, sănătatea e mai bună decât toate. Îi place foarte mult să danseze salsa, asemenea Andreei, și, ca toate celelalte colege ale sale, crede că nu poate exista viață adevărată fără muzică. În timpul liber merge la sală, adoră să înoate, dar și să citească. Are un prieten pe care îl cheamă Alexandru. „Nu este același Alexandru ca prietenul Andreei, e altcineva!”, ne asigură pe un ton jucăuș Alexandra. Ce i-ar plăcea să facă în viață, afară de vioară? „Aș dori să vizitez lumea. Da, când voi avea mai mult timp la dispoziție, mi-aș dori să pot călători în jurul lumii. Am prins gustul poate

Soluții integrate pentru afaceri

■ **Continuitatea proceselor de afaceri**

Tehnici de recuperare a datelor după dezastre și gestiunea resurselor IT.

■ **Automatizarea proceselor de afaceri**

Eficientizarea introducerii datelor în sistemele de aplicații.

■ **Proiecte de infrastructură**

Servicii profesionale, aplicații mesagerie, soluții ERP, soluții de management de proiect.

■ **Dezvoltare software**

Expertiză .NET, XML, J2EE, dezvoltare baze de date, Content Management, Total Business Integration.

Str. Știrbei Vodă, nr. 150, sector 1, București, Tel.: 021 206 45 00; Fax: 021 312 41 99.
E-mail: office@netconsulting.ro; Website: www.netconsulting.ro

Tom Clancy: „Partea înfiorătoare a meseriei mele e că am născocit lucruri care, până la urmă, s-au adeverit.”

Tehno-thriller la cote înalte

Vreți un exemplu clar de industrie mediatică având la bază mintea unui singur om? Nimic mai simplu. Dacă aveți în vedere brandul Tom Clancy mergeți la sigur!

Din punct de vedere politic, Tom Clancy e considerat conservator. Oare pentru că de-a lungul anilor a donat 237.000 de dolari candidaților Partidului Republican? După atacul terorist de la 11 septembrie 2001, Clancy a surprins opinia publică luând apărarea islamului într-un interviu difuzat de CNN chiar în ziua atacului. În afară de John Grisham, Tom Clancy este singurul scriitor care a vândut două milioane de exemplare dintr-o primă ediție a unei cărți apărută în anii '90. Pericol iminent s-a vândut în 1.625.544 de exemplare broșate, lucru care l-a plasat pe primul loc al celor mai bine vândute cărți din tot deceniul 8, din America.

Dacă l-ai vedea în realitate, sau chiar și numai în poze ori la televizor, individul durului, cu față de tinichigiu auto, ochelari fumurii demodați și mișcări greoaie, n-ai da nici un ban pe el. Un om care pare că zâmbește rar, poate doar pentru fotografii, cu o privire tristă, ațintită în zare, și-un permanent rictus la colțul gurii. Hai, parcă ochii ar mai lăsa să se înțeleagă că-n spatele lor se ascund mai multe decât omul e dispus să arate. Și totuși vorbim despre Tom Clancy, scriitorul care a făcut înconjurul lumii cu cărțile, filmele, jocurile video și de masă.

Încă de pe băncile facultății, tânărul Thomas visa să devină scriitor. În timpul liber făcea schițe de personaje, planuri de acțiune și mai mult ca sigur că-și încerca mâna scriind diferite texte de ficțiune. Nu avem de unde să știm sigur. Știm doar că, mult mai târziu, în 1984 reușește în sfârșit să deuteze în volum, și-o face cu romanul *Vânătoarea lui Octombrie Roșu* („The Hunt for Red October”). La vremea aceea, romanul părea o ciudățenie. În plin război rece, Clancy scrie despre comandantul unui submarin rusesc care-și dorește să dezerteze la inamic, adică la americani. Cu descrieri elaborate tehnice, acordând mai multă atenție desfășurării acțiunii decât scriiturii în sine, romanul e bine primit de public. Va

fi și mai bine văzut în momentul în care președintele de atunci al Americii, Ronald Reagan, dezvăluie într-un interviu că a citit o carte a unui anume Tom Clancy și că i-a plăcut extraordinar de tare. Asta face ca povestea submarinului *Octombrie Roșu* să ajungă în topul celor mai bine vândute cărți și, astfel, să-l scoată din anonim pe autor, lansându-l într-o carieră pe care probabil cu greu o întrevedea.

Doi ani mai târziu, cum îi stă bine unui scriitor care l-a prins pe Dumnezeu de picior, Clancy revine cu o continuare, *Furtuna roșie* (Red Storm Rising), de data aceasta apelând la ajutorul lui Larry Bond, scriitor și el de succes din branșă. Ei bine, ca orice *sequel* care se respectă, cartea duce conflictul la următorul nivel și războiul dintre NATO și Rusia devine o realitate.

În romanul de debut, Clancy plasează un personaj-cheie pe nume Jack Ryan. Un fost agent de bursă (cam așa cum fusese însuși autorul agent de asigurări) devenit peste noapte analist CIA. Și așa cum Agatha Christie îl are pe Hercule Poirot, așa cum Conan Doyle îl are pe Sherlock Holmes, așa cum mulți alți scriitori s-au lipit cu entuziasm de-un personaj pe care l-au plimbat prin majoritatea cărților lor, și Tom Clancy îl „reciclează” pe analistul CIA fără voie Ryan în următoarea carte, *Jocuri patriotice* (Patriot Games, 1987). Aici se

vorbește despre terorismul internațional și Prințul de Wales. Mai precis, despre teroriștii irlandezi (IRA) care sunt chitiți să-i facă una cu pământul deopotrivă pe Prinț și pe Ryan cu toată familia lui.

Spuneam înainte că *Jocuri patriotice* marchează nașterea cu acte în regulă a personajului Jack Ryan. Dat fiind că faptele prezentate în acest al treilea roman se petrec, cronologic vorbind, înainte de acelea din *Vânătoarea lui Octombrie Roșu*, despre ce altceva poate fi vorba? Atunci când celebritatea vine, vin și banii, și, odată cu ei, vin și „sfătuitoarii de taină” ai scriitorului, care, în cazul de față, au văzut bine că genul thrillerului tehnologic sub pana lui Tom Clancy ar avea zilele numărate în lipsa unui liant, a unui erou „călător”. Numai că nici asta n-a fost de ajuns. Aceiași sfătuitoari (sau să le zicem agenți literari?), probabil, au venit cu o nouă idee. Ce e mai bun ca un personaj principal călător? Răspuns: două personaje principale călătoare. Așa că Tom Clancy publică doi ani mai târziu, în 1988, *Cardinalul de la Kremlin* (The Cardinal of the Kremlin), roman în care facem cunoștință cu John Clark, catolic american-irlandez, versiunea lui Ryan din interiorul sistemului. În *Cardinalul de la Kremlin* despre ce altceva să se vorbească dacă nu despre spionaj? Numai că, cele două personaje au prima lor întâlnire de-abia în *Pericol iminent* (Clear and Present Danger, 1988), carte care se concentrează asupra războiului împotriva drogurilor. Din acest punct încolo, situația fiind clarificată și personajele așijderea, autorului nostru nu-i mai rămâne decât să brodeze pe marginea amândurora. Așa se face că următoarele romane (*Duel la înălțime* – The Sum of All Fears, 1991, și *Datorie de onoare* – Debt of Honor, 1994, dar și *Ordine prezidențiale* – Executive Orders, 1996, *Rainbow Six*, 1998, *The Bear and the Dragon*, 2000, *Red Rabbit*, 2002) au ca obiectiv principal punerea celor doi în situații dintre cele mai dificile.

Sigur, așa cum Jack Ryan a avut prilejul de-a se prezenta în *Jocuri patriotice*, și John Clark o va face în *Fără șovăire* (Without Remorse, 1993). Aici suntem

Doi zmei
paralei

Franciza
Clancy

Romanele lui Tom Clancy s-au tradus cu succes și la noi, în exclusivitate la editura RAO. Dacă ne uităm la listă, puține titluri din bibliografia autorului nu se regăsesc. Traduceri de toate calibrele, unele mai reușite (ale lui Horia Nicola Ursu se detașează bine).

familiarizați cu faptele de vitejie ale lui Clark de dinainte să intre în CIA, pe când era ofițer american în Vietnamul aflat în stare de război. Ca un făcut, un rol important în devenirea personajului nostru l-a avut de jucat tatăl lui Jack Ryan, bravul domn Emmett Ryan.

Primul, Jack Ryan, are cea mai spectaculoasă biografie. Atât de spectaculoasă încât, dacă n-am ști că-i vorba de-un personaj de carte, n-am crede-o nici picătu cu ceară.

Începuturile lui se aseamănă – deloc surprinzător – cu începuturile autorului. Termină liceul Loyola din Towson, Maryland. Merge și la facultate, dar nu se mai specializează în literatură, ci în economie. Și reușește (măcar personajul s-o facă, dacă pe el ochii nu l-au lăsat) să capete rangul de locotenent în Marina SUA. Cum însă mult-dorita misiune pe teritoriu străin se amână la infinit, Jack își ia diploma de revizor-contabil. Face investiții și se implică pe cât posibil în chestiuni

esențiale de la nivel cât mai înalt. Așa că nu e-o surpriză când i se cere să devină consultant CIA. Ei bine, de la acest rang minor, 'carte după carte, misiune după misiune, Jack Ryan accede la funcția de agent CIA, apoi de șef CIA și culminează într-un final în funcția supremă, aceea de președinte al Statelor Unite.

Pe John Clark însă nu-l cheamă John Clark. Pe el îl cheamă de fapt John Terrence Kelly și e omul din teren. A luptat sub numele lui adevărat în războiul din Vietnam în brigăzile speciale. A purtat un război personal cu un cartel al drogurilor pentru a-și răzbuna iubita și ucide câțiva traficanți de droguri. Pentru a scăpa de pedeapsă, își înscenează moartea și revine pe scenă sub numele pe care-l știm – de John Clark. În *Duel la înălțime* ajunge chiar șoferul personal al lui Ryan! Mai apoi, însă, când Ryan e înscăunat președinte, își recapătă onoarea numelui adevărat când președintele emite un ordin de grațiere. Totuși, Clark rămâne. Clark, omul de acțiune. Și iese din scenă în fruntea unei

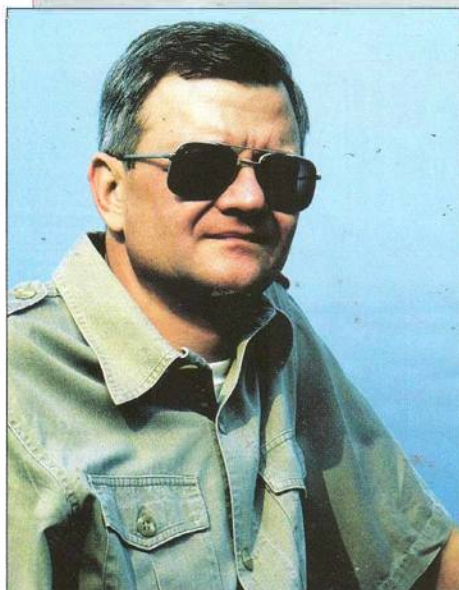
brigăzi speciale de luptă antiteroristă, având cartierul central la Hereford, în Anglia, pe nume Rainbow (de unde și romanul *Rainbow Six*).

Dar credeți c-am terminat? Mai la urmă am lăsat... O adevărată franciză Tom Clancy. Deși inițial n-a recunoscut că nu el este autorul seriei *Centrul de comandă*, spunând că tânărul scriitor Jeff Rovin n-a făcut decât să-i revizuiască manuscrisele, s-a dovedit că, totuși, ale lui Tom Clancy (și ale lui Steve Pieczenik, așa-zisul co-autor) sunt doar ideile, scurte descrieri ale personajelor și câteva linii călăuzitoare pentru universul în care se dezvoltă seria. Și vorbim despre 12 volume! La fel stau lucrurile și cu seria *Net Force*, 10 volume, acestea scrise de Steve Perry și, ultimele patru, de Steve Perry împreună cu Larry Segriff. Dar mai avem o serie. *Splinter Cell* pre numele ei, cu un total de patru volume (până acum), toate scrise de mai mulți *ghost writers* strânși sub numele generic de David Michaels.

Jocurile video au fost iarăși o țintă a industriei Clancy. Șase până acum, dintre care trei cu mare succes la public: *Rainbow Six*, *Ghost Recon* și *Splinter Cell*. Și-n 2008 se așteaptă lansarea altor două: *End War*, despre un presupus al Treilea Război Mondial care ar avea loc în anul 2020, și *Air Combat*, despre care se știe deocamdată doar că e pe sistemul simulatoarelor de zbor.

Nici *Vânătoarea lui Octombrie Roșu* și *Duel la înălțime* n-au scăpat transformării în video game. Primul a fost adaptat pentru aproape toate platformele imaginabile și inimaginabile. Pentru nostalgici, căci și ei trebuie mulțumiți, au fost inventate trei jocuri de masă. Primele sunt realizate după primele romane ale lui Tom Clancy, iar al treilea a primit ca titlu generic *Tom Clancy's Politika*. Nici filmele, după cum știe toată lumea, n-au fost ocolite. Dimpotrivă, ele au jucat un rol enorm în succesul cărților pe care le ecranizau. Pe marile ecrane, romanul de debut l-a avut pe Sean Connery în rolul căpitanului Ramius și pe Alec Baldwin în rolul temerarului Jack Ryan. *Jocuri patriotice* și *Pericol iminent* l-au avut pe Harrison Ford în pielea lui Ryan și pe Willem Dafoe în pielea lui Clark. *Duel la înălțime* a însemnat o schimbare. Rolul lui Jack Ryan l-a revenit lui Ben Affleck, iar Morgan Freeman l-a interpretat pe William Cabot. Iar pentru 2008 se anunță lansarea ecranizării după *Fără șovăire*. Pe micile ecrane s-au realizat seriale întregi, majoritatea suprapunându-se perfect cu seriile care-l au pe autorul nostru doar ca naș: *Centrul de comandă*, *Splinter Cell*, *Ghost Recon*, *Net Force*.

text Mircea Pricăjan

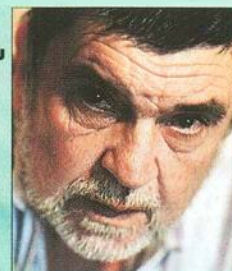
Thomas Leo Clancy Jr. s-a născut în 1947, în Baltimore, statul american Maryland. A urmat liceul Loyola Blakefield din Towson și, la absolvire, în 1965, a revenit în localitatea natală, unde s-a înscris la Colegiul Loyola. A luat diploma în filologie, în 1968. Glumind, celebrul autor de acum mărturisește că a ales filologia pentru că nu-l ducea capul pentru fizică. Așa cum, de data aceasta fără nici o glumă, nu l-a ținut vederea (suferea încă de pe-atunci de miopie severă) pentru a urma mai departe o carieră militară. S-a mulțumit în schimb să-și deschidă un birou de asigurări și cu asta s-a ocupat în principal până când a debutat, în 1984, la vârsta de 37 de ani. Pe-atunci era căsătorit deja de 14 ani cu Wanda Thomas, cu care a și avut patru copii. Mariajul lor n-a durat însă decât până în anul de grație 1998. Motivele separării sunt încă neclare. Totuși, clar este că un an mai târziu Tom Clancy, în vârstă de 52 de ani, și-a ales o nouă parteneră de viață, în persoana tinerei de 34 de ani Alexandra Marie Llewellyn. Până la ora aceasta, cei doi sunt încă uniți în taina căsătoriei. Mai mult chiar, în 2004, familia Clancy s-a lărgit cu încă un membru.

by
oriflame

natural swedish cosmetics

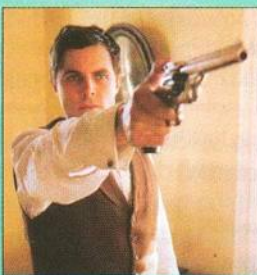
Asasinarea lui Jesse James

Horia Pătrașcu

„The Assassination of Jesse James by Coward Robert Ford” – SUA, 2007 – 160 de minute

Distribuit de:
„INTERCOMFILM DISTRIBUTION S.A.”

să-l captureze – acesta a fost **Jesse James**!

Și care, în 1881, a fost ucis, împușcat pe la spate, de către cel mai bun prieten și admirator al său, numitul **Robert Ford** (primul împlinise 34 de ani, al doilea 19) ...! (cu mulți ani mai târziu, un alt cuplu de damnați ai Americii – Bonnie și Clyde – aveau să sfârșească tot datorită trădării unui prieten).

Cei de care ne ocupăm în aceste rânduri au intrat de mult în legendă, încă din timpul vieții lor presa le-a făcut o publicitate imensă – de multe ori exagerându-le performanțele! – filmul regizorului și scenaristului **ANDREW DOMINIC** (bazat pe nuvela lui **Ron Hansen**) încercând doar a scoate în evidență straniu comportament dintre cei doi și bazându-se, în acest scop, pe interpretarea a doi actori de excepție: **BRAT PITT** (care, aici, își asumă și rolurile de producător și – !? – „scenarist”) și **CASSEY AFFLECK** (fratele cunoscutului **Ben Affleck**).

Un film ADMIRABIL (deși poate că puțin prea lung), în care cei doi fermecători interpreți se întrec parcă în a-și demonstra valoarea (din punctul nostru de vedere, balanța înclinând ușor în favoarea celui de-al doilea...!).

Un super-bandit notoriu al Americii, un rebel charismatic ce a bulversat mințile tinerilor, mai ales către sfârșitul sec. XIX; un soi de criminal bezmetic dar – paradoxal! – condus de principii etice unanim recunoscute; un fel de Robin Hood,

atacând numai băncile sau proprietarii căilor ferate care-i exploatau pe fermierii amărâți; un subiect de groază și admirație totodată, un om pe care autoritățile din zece state ale Uniunii, deși puse-seră un premiu fantastic pe capul lui, **nu au reușit**

Șeful șefilor

„The Boss of it all” – Danemarca, 2007 – 99 de minute
Distribuit de „INDEPENDENȚA FILM”

Controversatul, dar în același timp multi-premiat regizor danez **LARS von TRIER** (șapte premii la Cannes, printre care *Palme d'Or* pentru *Dansând cu noaptea*, în anul 2000), revine pe ecrane, în mod surprinzător pentru profilul său, cu o... comedie!?

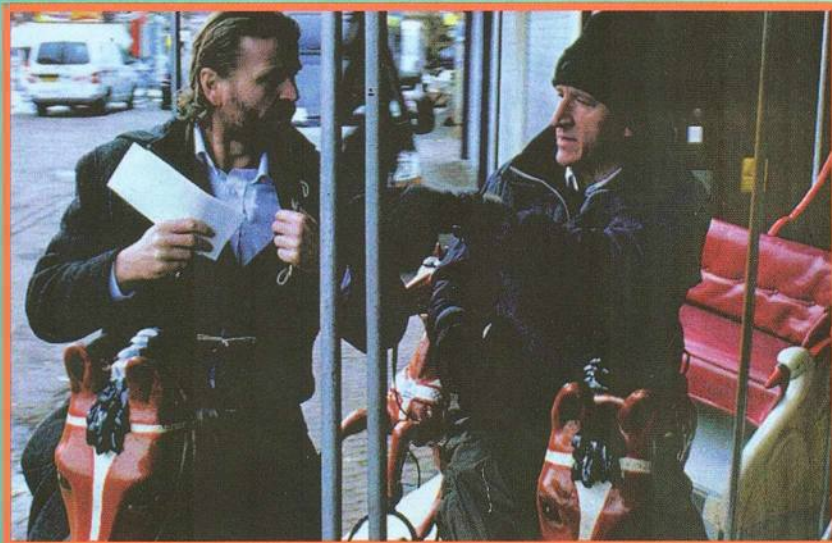
O comedie...?! Domnia sa așa susține, deși hohotele solicitate abia se aud în sală, la mari intervale și atunci semănând mai mult a icnete de nedumerire (regizorul are mai mult umor în interviurile solicitate de presă, ca de pildă atunci când i se pune întrebarea „Cum ați defini simțul umorului la danezi?” – el răspunde: „Danezilor **le place să audă că sunt stupizi!**“ ...etc. etc.).

Von Trier nu se dezice nici de data asta de maniera sa (aproape obsesivă!) de a EXPERIMENTA tot timpul: de data asta, folosind un sistem electronic de filmare aleatorie, el lasă alegerea cadrelor pe seama computerului; rezultatul: un soi de documentar aparent ciné-vérité, în spațiul închis al

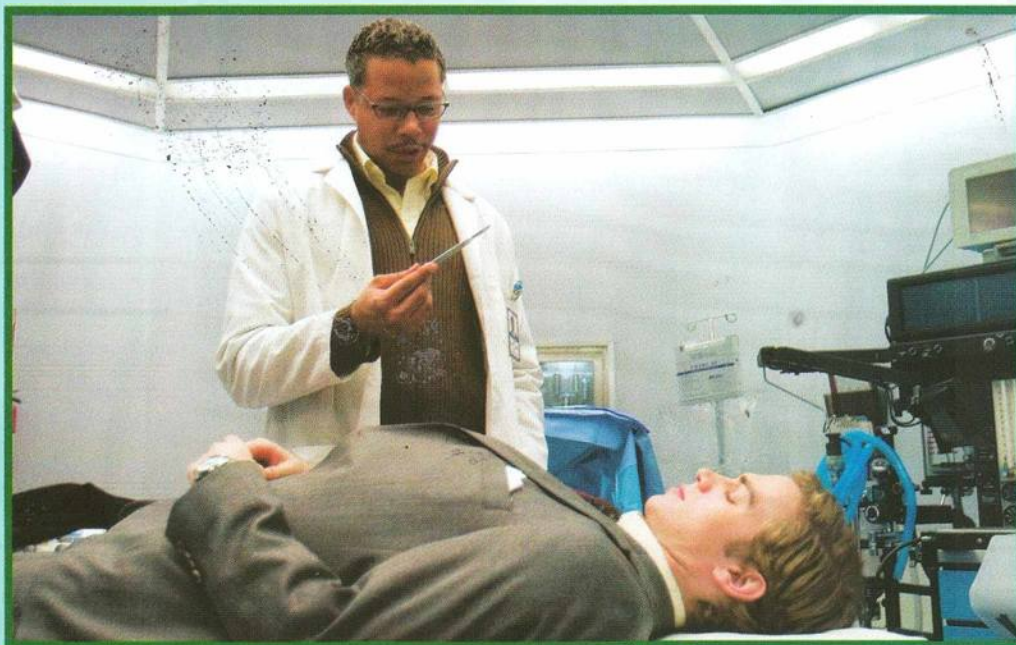
câtorva birouri de întreprindere (în care se mișcă, e drept, niște actori **de excepție** printre care JANS ALBINUS și PETER GANTZLER!), pe baza unui dialog interminabil și cu doar câteva ieșiri în decor... și acestea din urmă picând ca musca-n lapte.

Iar culmea, încă din generic, însăși vocea lui Trier ne avertizează că „**acest film nu va merita nici măcar un moment de reflecție...!**”

Ei bine (dincolo de ironia conținută), SUBSCRIU din plin la această idee...!

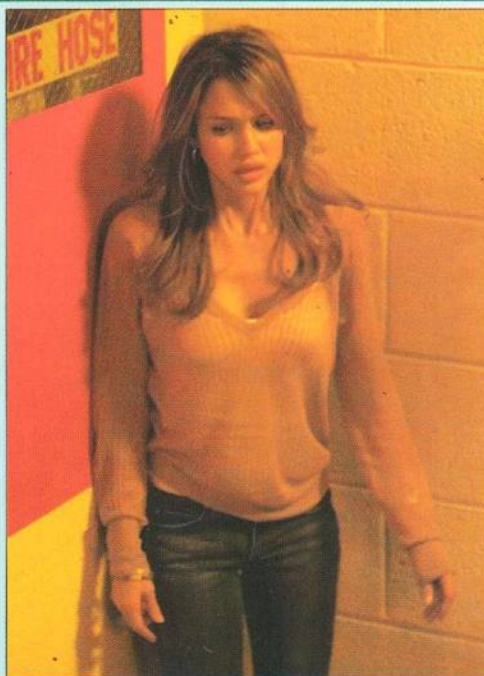

Sub anestezie

Am trăit să o vedem și pe asta: un *thriller* (meritoriu, de altfel, din multe puncte de vedere), al cărui fundal „vizual”, prelungit, nu este altul decât o **dublă operație pe cord deschis**, prezentată la modul documentar – **adică PE VIU, ea, operația...**! – are drept efect NU acea amuzată spaimă pe care o provoacă spectatorului orice *thriller* care se respectă, ci dă pur și simplu cu acesta afară din sală, să dea la boboci (tot așa: PE VIU!) sau – dacă mai are timp! – să cheme de urgență Salvarea...!

Este drept că regizorul-scriitor **JOBY HAROLD** (aflat la primul său lungmetraj), trecut printr-o operație de calcul renal care i-a marcat viața, s-a inspirat din propria-i experiență (a suferit efectul fenomenului medical cunoscut sub numele de **conștiență anestezică**: deși paralizat de medicament, pacientul poate să vadă, să audă și, cel mai înfiorător, poate să simtă tot ceea ce i se întâmplă!) – filmul său însă este atât de cumplit –

by
oriflame

natural swedish cosmetics

„Awake” – SUA, 2007 – 105 minute
Distribuit de: „MEDIA PRO PICTURES”

atât de CRUD! – încât „suspence”-ul se pierde, DEȘI:

Povestea (cel puțin în prima ei jumătate) este acceptabilă: un tânăr de bani gata, suferind de inimă, se hotărăște să se lase operat de cel mai bun prieten al său, un modest chirurg de culoare; mama lui se împotrivește din răsuputeri, preferând un alt medic renumit, dar controversat; logodnica (și, imediat apoi, soția) tânărului îl determină să se lase totuși operat de prietenul său... (admirabilă interpretarea lui HAYDEN CHRISTENSEN și JESSICĂI ALBA în rolurile cuplului, și a lui TERENCE HOWARD în cel al prietenului de culoare). DAR:

În cea de-a doua parte (și mai ales către final), aflăm că: adevărații criminali – cei care l-au adus pe tânăr în stare de legumă pe masa de operație, „legumă” care-și reamintește viața sub ochii noștri – sunt, de fapt, **prietenul-medic-de culoare**, împreună cu **frumoasa-logodnică-soție a eroului nostru**, care complotaseră să-i preia moștenirea posibilului decedat-miliardar...!? ÎNSĂ:

...în ultima clipă, aflată pe culoarul spitalului, mama se sinucide – înghițind, pe șest, tubul cu pastile-otrăvă al logodnicei – dovedind astfel că noi am crezut până acum, degeaba, că e un personaj negativ – oferindu-și astfel propria-i inimă de mamă, proaspătă, pentru un al doilea transplant, fiului – **care scapă astfel cu viață!** (N.B. – adevărații criminali, deci, vor fi arestați în ultimele minute ale proiecției...!).

Și revin: după toată această răsturnare puerilă de situații... după toate tăieturile pieptului cu bisturiul... după bălțile de sânge care se scurg de pe degetele chirurgilor în timp ce manevrează – repet, în **PRIM PLAN!** – nu una, ci DOUĂ inimi palpitând încă... ce-i mai rămâne, bietului spectator – asta dacă mai rezistă în sală până la sfârșitul proiecției, urmând a fi scos apoi pe brațe...?!

Să-i recomandăm – așa cum, inteligent se menționează în caietul de presă!! – „**să nu vizioneze filmul în caz că urmează a fi anesteziați în vederea unei operații**“?! Ce te faci, atunci, cu cei care intră „**pe blat**“?!

ASIBAN

ASIGURARE - REASIGURARE

Casa ta vrea să-ți spună ceva!

Ascult-o până nu e prea târziu!

Asigurarea pentru locuință oferită de ASIBAN vă protejează împotriva riscurilor de incendiu, cutremur, inundație, precum și alte riscuri care vă pot amenința proprietatea. De asemenea, protecția asigurării se poate extinde și asupra bunurilor aflate în locuință.

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE!

www.asiban.ro

Denisa Comănescu: „Târgurile de carte

„Pe mine
mie redă-mă». *Versul ăsta,
repetându-l
ca o mantră,
m-a salvat
de multe ori.*“

▼ Ce-și propune Humanitas Fiction?

– Cele mai frumoase ficțiuni din literaturile lumii. Editura *Humanitas Fiction* este mezină Grupului editorial *Humanitas*. Ea a luat ființă la sfârșitul lui august 2007, ca o editură de sine stătătoare în cadrul grupului condus de Gabriel Liiceanu și, în momentul de față, este dedicată exclusiv literaturii străine. *Humanitas Fiction* pornește la drum cu un portofoliu bogat. Primadona editurii este colecția *Raftul Denisei*, secondată de colecția *Thriller and Mystery*, lansată la Târgul *Gaudeamus* în 2006 și care a ajuns la al șaptesprezecelea titlu publicat, și colecția dedicată tinerelor și tinerilor – *Cocktail*, care a debutat la sfârșitul lui mai 2007 și deja numără zece titluri.

– Cum este să fii în topul 100 de femei de succes? Câte femei de succes sunt în tine?

– Am fost foarte mirată când, pe la începutul lui 2006, am primit un telefon de la revista *Capital*, de la senior editorul Maria Vaschi, care mi-a spus că am fost nominalizată pentru acest top. Am fost surprinsă, mai ales pentru că în topul respectiv figurează îndeosebi femei de afaceri și foarte puține din zona culturală. În același timp, mi-am dat seama că sunt și eu un fel de femeie de afaceri fie și pentru simplul fapt că atunci când iau decizia să public o carte mă gândesc la potențialul ei comercial – se va vinde sau nu se va vinde. În topul din 2007 am acumulat mai multe puncte decât în anul precedent și am înaintat de pe locul 64 pe 31. Știi, succesul e atât de relativ și inconsistent, bucuria că ai făcut ceva bine contează.

– De ce ai optat pentru lansarea unei colecții de literatură străină, *Raftul Denisei*, la *Humanitas*, pe lângă alte proiecte la care ai lucrat înainte?

– Păi, de când lucrez în edituri – și lucrez din 1978, când am devenit redactor de literatură engleză la singura editură, pe atunci, care se ocupa cu traduceri, Editura *Univers* – am tot construit colecții de literatură străină, numai asta am făcut! La *Univers* am coordonat departamentul de literatură engleză până în 1992, apoi am fost redactorul-șef al acestei edituri până în 2001 după care am fost patru ani și jumătate director editorial la Editura *Polirom* unde am construit o altă colecție, care s-a impus rapid pe piață – *Biblioteca Polirom*. Și, iată, venind la *Humanitas*, la invitația dlui Liiceanu, pe patru februarie, chiar de ziua mea, în 2006, domnia sa a avut ideea să redebutez cu o colecție de literatură străină, personalizată, prima și singura de la noi. Mi s-a părut un pariu incitant căci există și apar mereu atâtea cărți minunate care așteaptă să fie traduse...

– Cred că Gabriel Liiceanu vrea să diversifice aria editurii, iar ea se pare că s-a deschis tot mai mult și odată cu venirea ta.

– *Humanitas* s-a deschis foarte mult spre literatură străină. Am zis *da* la *Raftul Denisei*, cu pisicuța mea stilizată tolnită pe un vraf de cărți ca logo al colecției. E lucrul pe care știu eu cel mai bine să-l fac în viață, să construiesc colecții de literatură străină. Pentru că, înainte, la *Polirom* adusesem majoritatea marilor scriitori străini din a doua

jumătate a secolului XX, în Colecția *Raftul Denisei* mi-am propus să lansez mai ales scriitori tineri, de mare talent, care deja se impun pe plan internațional, scriitori care vor fi clasicii de mâine.

– Cum lucrezi cu agenții literari?

– Lucrez cu peste 100 de agenți literari și case de edituri din lume. De la intrarea României în Uniunea Europeană *copyright*-urile pentru ficțiunea străină au crescut substanțial iar licitațiile sunt tot mai frecvente.

– Relațiile sunt numai profesionale sau și personale?

– Am început să merg la Târgul de carte de la Frankfurt imediat după ce am avut voie să călătoresc, din 1990, în fiecare an. Cu excepția anului 2004, când am fost cu o bursă în America în același timp cu târgul. Cu unii dintre agenții literari și cu unii editori relațiile au trecut de simplul business și au devenit relații aproape de amicitie. Din când în când ne trimitem e-mail-uri cu salutări, ne felicităm de Crăciun. Schimbăm impresii despre cărți noi. Inevitabil se ajunge la astfel de relații. M-am înțeles foarte bine și m-am împrietenit mai ales cu editori din țările nordice și asta ne ajută reciproc, pentru că uneori ne consultăm asupra cărților pe care le achiziționăm, asupra celor cărora le cumpărăm *copyright*-ul.

– Prietenia cu Simona Kessler se transpune și în achiziționarea de *copyright*-uri la consilierea ei?

– Simona Kessler este – cum spune Gabriel Liiceanu – cel mai mare agent literar

„Internetul
e cel mai mare
cronofag“

sunt niște abatoare necesare"

„Mai multe cărți
îți pot schimba viața,
nu numai una singură.

O carte poate să-ți
aducă o bucurie
imensă într-un moment
de depresie. Mie mi s-a
întâmpat așa anul tre-

cut cu un roman al
unei tinere scriitoare
americane, Nicole

Krauss – *Istoria
iubirii*. Dacă te uiți pe
site-ul unui autor ame-
rican care iar mi-e
foarte drag, Mitch

Albom, vei vedea că
sunt mii de internauți
care îi scriu despre

cum au schimbat
viețile oamenilor cărțile
lui. De ce? Scrie într-un

mod foarte simplu de-
spre momentul morții,
despre oameni care nu

se sperie de moarte,
scrie cărți mici, dense,
în care lucrurile stranie

îți devin familiare.
Acum, în februarie, îi
public al treilea roman,

Încă o zi.

din sud-estul Europei. Simona deține un por-
tofoliu bogat de agenții literare și de edituri
atât din America precum și în Europa. Cu
Simona am fost colegă de pe vremea comu-
nismului târziu, ea lucra la etajul opt, la edi-
tura *Meridiane* din *Casa Scânteii*, *Casa
Presei Libere* de acum, eu lucram la etajul
șapte și făceam aceeași coadă la cumpărat
pachete de unt și schelete de pui prin *dat cu
banu'* la un bufet-cantină ce ni se părea, la
orele mesei, chiar raiul pe pământ. Avem în
comun, dincolo de un comunism dur,
aceeași iubire față de cărțile bune, dar asta
nu înseamnă că relațiile profesionale interfe-
rează cu cele de prietenie. *Business*-ul este
business și numai așa o agenție literară ca
a ei poate să prospere.

– Care este relația ta de colaborare cu
Gabriel Liiceanu, cel care coordonează, de mulți
ani, editura *Humanitas* și acum Grupul edito-
rial *Humanitas*?

– Domnul Liiceanu mi-a dăruit mai întâi
Raftul Denisei să-l umplu după gustul meu,
și, iată, din august 2007 mi-a dat pe mână
o editură nouă, *Humanitas Fiction*, să o dez-
volt așa cum mă pricep și cum știu eu.

– Ai timp pentru cărțile tale, scrii, ce face
autorul *Denisa Comănescu*?

– Din păcate, cearta pe care o am cu
ceva e *cearta cu timpul*. Timpul seamănă cu
un pat al lui Procust, care se tot micșorează,
mai ales de când internetul îmi ocupă o
mare parte din viață, internetul e cel mai
mare cronofag. De aceea mi-am și propus
să-mi limitez plimbările pe internet. Dacă
există un furt pe care nu-l poate calcula
nimeni, este furtul pe care internetul îl comi-
te zi și noapte. Internetul e un instrument de
lucru fără de care nu m-aș mai putea des-
curca. Însă, dincolo de faptul că e un instru-
ment de lucru, el exercită o seducție perma-
nentă și nu știu când ai alunecat dintr-o
căutare într-o plimbare de plăcere a ta – și
atunci am început să fiu foarte circumspectă
cu *domnul Internet* și să încerc să-l crono-
metrez, să cronometrez ceea ce nu se poate
cronometra. Tehnica struțului care se
afundă în amânare e o mare frustrare a
mea. Sunt invitată uneori la diferite recitaluri
de poezie, festivaluri și abia atunci și acolo
îmi dau seama cât pierd prin faptul că timpul
meu personal e din ce în ce mai limitat.
Pentru a scrie am nevoie de evadări.

– Nu trebuie să-ți iei revanșa asupra timpu-
lui?

– Tot timpul îmi propun să-mi iau
revanșa. Anul trecut nu am reușit fiindcă am
muncit foarte mult. Mi-am propus ca, în fie-
care an, să fur o lună doar pentru mine.

– Sunt cărți care te mai ispitesc la traducere?

– Tentația e foarte mare, de fiecare dată
când descopăr o carte care-mi place spun:
asta aș traduce-o eu. După care îmi dau
seama că eu am de citit alte și alte cărți –
ca să alegi o carte – trebuie de fapt să citești
zeci de cărți și atunci nu am acest timp. M-ar
pasiona să traduc poezie, un mare vis al
meu de când eram mai tânără – am și tra-
dus vreo 10 poeme din ea – să fac un volum
al meu Sylvia Plath...

– Care vor fi *high-light*-urile anului 2008 în
Raftul Denisei?

– Voi lansa în premieră câțiva mari autori
ai actualității. De fapt, primul a apărut chiar
la sfârșitul lunii ianuarie cu un roman nebun
care sparge convențiile clasei de mijloc ame-
ricane, *Toate familiile sunt psihotice*. E un
scriitor necunoscut în România, dar cu mulți
fani prin alte părți, numele lui este Douglas
Coupland, e canadian născut în 1961 într-o
bază NATO în Germania de Vest, a publicat
12 romane nonconformiste și are o carte-
cult chiar de la debut în 1991, *Generation X*
(*Generația X*), dificil de tradus, dar care se
va așeza în *Raft* în curând. Apoi voi lansa un
alt autor tânăr de o imensă anvergură narati-
vă, e vorba de englezul David Mitchell și de
romanul său *Cloud Atlas* (*Atlasul Norilor*).
Începe o poveste în capitolul 1 și o dezvoltă
în capitolul 4, fiecare poveste are stilul ei,
dar firele narrative sunt foarte fin conduse.
Un scriitor cu un loc foarte bine stabilit în lite-
ratura americană, pe care-l voi „lansa” la noi
e Rick Moody cu romanul său deja clasicizat
The Ice Storm (*Furtuna de gheață*). O autoa-
re tânără, Rachel Cusk, al cărei roman publi-
cat în Anglia la finele lui 2006, *Arlington Park*,
și tradus în 18 țări, a apărut în *Raft* acum
câteva zile. Urmează la începutul lui martie o
altă scriitoare tânără multpremiată și tra-
dusă în peste 20 de țări într-un singur an,
Diane Setterfield, cu romanul *A treispreze-*

cea poveste. V-aș spune ceva și despre greii
din *Raftul meu*. Sunt bucuroasă că în sfârșit
anul acesta voi publica primele două roma-
ne din tetralogia lui John Updike avându-l ca
personaj central pe Rabbit, în traduceri de
zile mari, dar nu spun numele traducătorilor
din superstiție. Nu mă pot abține să-ți vor-
besc și despre o mare scriitoare din Rusia,
Ludmila Ulițkaia, publicată la *Humanitas* în
colecția *Cartea de pe noptieră*, dar prima
oară în *Raftul Denisei* cu un roman care a
fost recompensat zilele trecute cu premiul
Grinzane Cavour în Italia, *Al dumneavoastră
sincer*, Șurik. Vor fi prezente în *Raft*, de
asemenea, mari scriitori ai secolului XX cu
opere care vor apărea pentru prima oară în
România – Yasunari Kawabata, John Fante,
Leo Perutz – apoi voi continua seriile de
autor deja începute. Am uitat să îți spun că
la *Humanitas Fiction* se află în desfășurare
două serii mari de autori – seria Isabel
Allende și seria Eric-Emmanuel Schmitt.

– Care este manuscrisul pe care l-ai adju-
deca imediat pentru *Humanitas Fiction*?

– Cel pe care l-am obținut acum o
săptămână în urma unei licitații: personajul
principal din acest roman se dovedește a fi
vocea anonimă a bărfei dintr-o agenție de
publicitate care devoră rând pe rând super-
creierile angajaților.

– Ce autori români ai vrea să vezi la...

– Până acum în *Raftul Denisei* au apărut
numai autori străini. Deocamdată nu m-am
gândit la autori români.

– Bursa de la *Iowa University* a fost o
aventură spirituală ori, mai degrabă, una exis-
tențială? Sau ambele?

– Cele trei luni pe care le-am petrecut,
invitată de către Departamentul de Stat
American, la *International Writing Program*,
de la Iowa au fost un soi de paradis pentru

„Un scriitor viu
trebuie
să-și facă el
antologia lui”

„În lumea asta plină de falsități indigeste, am un vers la care mă gândesc din când în când. E decupat din *Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock*: In the room the women come and go, / Talking of Michelangelo (în cameră femeile intră și ies, / Vorbind de Michelangelo).“

„Piața editorială românească este o piață de carte în plină expansiune, este o piață scumpă și cred că e scumpă în primul rând din cauza cheltuielilor de producție. Încă nu avem suficiente tipografii care să intre în concurență, iar prețurile să fie rezonabile. Probabil ne vom orienta în timp, dacă rămâne așa, să tipărim în alte țări. Este în plină expansiune, în fiecare an apar edituri noi, unele se extind. Se publică din ce în ce mai multă literatură atât străină cât și română.“

mine. A fost o perioadă în care am predat *creative writing*, am predat traducere în care am scris poezie, am scris eseuri și am conferențiat pentru publicul academic din campus, dar și pentru cel din afara lui (biblioteci, centre ale artelor etc). O perioadă în care am citit din poemele mele atât la Iowa cât și la Chicago, San Francisco, Washington, New York. Atunci mi-am dat seama că mi-ar fi plăcut să lucrez cu studenții, și că aș fi avut vocația de profesor, a fost un timp care se dilata continuu. Era un timp numai al meu, în care am văzut ce fericire e să poți să mergi de tânăr cu o bursă de creație, cum te poți modela, cât poți acumula. Există la Iowa o bibliotecă extraordinară, deschisă până la două noaptea, iar în week-end până dimineața. Un mic oraș universitar în preria americană, unde nu se întâmplase o crimă din anii '50. Fermierii de acolo, care nu circulă de obicei, nu călătoresc, au făcut un gest extraordinar: au sponsorizat librăria din campus în așa fel încât, în week-end, să poată să devină două ore pe seară un spațiu pentru lecturi literare ale unor scriitori din America și din lume. Așa am întâlnit-o pe scriitoarea Ann Patchett, pe care am publicat-o, de curând, cu romanul *Bel canto*. Fusesse invitată să citească chiar din acest roman din care atunci a vândut cel puțin 200 de exemplare. Veneau foarte mulți fermieri să asculte literatură și manifestau același interes față de noi, cei 23 de scriitori bursieri de pe patru continente.

– E util să se antologheze autorul? Ar trebui să o facă el însuși sau altcineva?

– Trăim într-o lume a antologiilor, fie antologii de autor, fie antologii pe tot felul de criterii – gen, tematică, de generație, antologii mari pe literaturi. De exemplu, mi-a plăcut *Born In Utopia*, o antologie serioasă editată la New York de Carmen Firan, Paul Doru Mugur și Edward Foster în 2006 la Editura Talisman. E prima mare antologie în limba engleză care acoperă poezia românească de la Arghezi la nouăzeciști. Traducerea e una care ne onorează. Aceasta e o antologie reper, s-au făcut alte antologii care te fac să roșești. Antologiile de autor... Un scriitor viu trebuie să-și facă el antologia lui. Fie și pentru motivul că în viteză în care trăim s-ar putea ca după moartea lui să nu mai aibă nimeni timp să i-o alcătuiască.

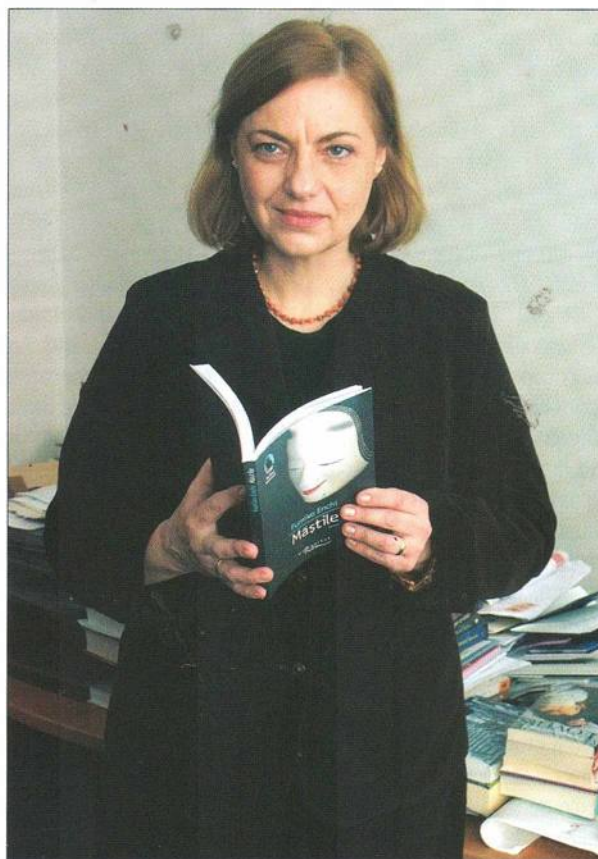
– Cum trebuie să arate un scriitor care să genereze o „serie de autor“ la *Humanitas Fiction*? Care sunt criteriile pentru care *Humanitas Fiction* naște o „serie de autor“?

– Pentru a dedica o serie de autor, scriitorul trebuie să fie o valoare certă. Astfel

m-am oprit asupra unei mari povestitoare din America Latină, Isabel Allende. Am fost fascinată de ea, ca povestitoare, și am crezut că ficțiunea ei va fi de interes pentru cititorul român (și chiar așa s-a și întâmplat). Apoi am dedicat o serie de autor unui scriitor francez – Eric-Emmanuel Schmitt – unul dintre puținii autori care spun ceva în Franța de azi. Există multe pete albe și în secolul XX, mari autori care nu au fost traduși în românește sau au fost traduși fragmentar. Chiar pentru recuperarea acestei modernități am în proiect câteva serii de autor.

– Știu că suntem colegi în *Pen Club*, ce mai înseamnă astăzi *Pen Club* pentru tine? Are vreo relevanță?

– La nivel internațional are o anumită putere, poate exercita o anumită presiune.

E vorba de secțiunea lui cea mai solidă, *Writer Surprised Committee*, care funcționează bine pe plan internațional. Când scriitori sau jurnaliști sunt în impas, ajung în închisoare, sau se comite un abuz asupra lor din motive politice, *Pen Club*-ul le sare în ajutor alertând presa, protestând, trimițând, dacă este posibil, delegații la fața locului. O comisie de interes în *Pen Club*, cu care noi nu am lucrat încă, este comisia dedicată traducerilor. Am fost secretara Centrului *Pen Român* din 1990 până în 2004 și am colaborat cu această comisie în perioada respectivă. În momentul de față nu mai știu ce se petrece în centrul nostru. Acum, activitatea *Pen*-ului în România e cam moartă.

– Care sunt raporturile tale cu târgurile de carte?

– Târgurile de carte sunt niște abatoare necesare. Particip, din 1990, la Târgul de la Frankfurt, am fost invitată de patru ori, de organizatori, am fost invitată pentru diferite conferințe, recitaluri de poezie sau training-uri. De asemenea, particip de câțiva ani buni la târgul de la Londra. Sunt niște abatoare pentru că, acolo, se etalează nesfârșite hălci de cărți de care într-un târziu ți se face rău. Pe de altă parte, acolo iei pulsul a ceea ce urmează să se publice în lume. Acolo trebuie să demonstrezi că ești. Participi, deci ești. E foarte important să strângi mâini, să ai întâlniri cu editori și cu agenți literari străini și, chiar dacă unii te plictisesc de moarte, să reacționezi plin de încântare la platitudinile pe care le debitează cu viteză luminii. Târgurile de carte sunt pe de o parte niște abatoare necesare, pe de altă parte un fel de busolă. Dacă știi cum să te orientezi după această busolă, știi de fapt spre ce se îndreaptă piața internațională de carte în anii următori.

– Știu că ești membră în consiliul de conducere al Uniunii Scriitorilor, în ce măsură contează Uniunea Scriitorilor pentru tine?

– Consider că e importantă pentru viața literară de la noi, atât prin latura ei, să-i spunem de sindicat – pentru că are o latură sindicală: pensiile care se acordă, ajutoarele pentru scriitorii bolnavi sau scriitorii bătrâni, casele de creație la care avem acces la prețuri preferențiale. Dincolo de asta, Uniunea Scriitorilor este prezentă în viața culturală, pe plan internațional, Festivalul *Zile și nopți de literatură* de la Neptun este deja cunoscut în lume. Au venit mari scriitori aici, au plecat mulțumiți, acesta e, iar, un lucru important. Ceea ce se

întâmplă la Neptun – recitaluri de poezie, dezbateri și colocvii, dar mai ales discuții libere – reprezintă un eveniment la nivel european.

– Au câțiva scriitori români un viitor în traducere?

– De la intrarea României în UE și chiar un pic dinainte, Europa a început să fie cu ochii pe noi, depinde ce le dăm.

– Câte edituri contează pe piața românească și care sunt jucătorii importanți ai acestei piețe?

– Eu cred că le poți număra pe degetele de la cele două mâini.

text, Mihail Gălățanu,

Alice-Claudia Gherman

foto, Octavian Tibăr

Nicu Alifantis:

„Nu am avut niciodată încredere în textele scrise de mine”

▼ **Domnule Nicu Alifantis, v-am prins la telefon în timp ce concertați prin țară. Susțineți multe astfel de concerte? Cum vă primesc spectatorii?**

– În ultima vreme umblu destul de mult. Spre bucuria mea, întâlnirile cu spectatorii sunt foarte emoționante, pentru că mi se întâmplă să constat câteva lucruri noi. Media de vârstă a spectatorilor mei a scăzut foarte tare, sunt din ce în ce mai mulți tineri, mulți dintre ei mult mai tineri decât cântecele pe care le cânt, și apoi am surpriza să știe textele cântecelor, uneori chiar mai bine decât mine!

– **De ce ați ales, după un mare succes solo, să aveți lângă dv. pe scenă trupa Zan?**

– Din considerente mai mult sau mai puțin economice am cântat de-a lungul anilor, prin spectacole, doar cu chitara, percepția oamenilor devenind, în ceea ce mă privește, aceea de folkist, de baladist, dar am să vă spun un mare secret: toate înregistrările mele au fost făcute, de la primul album apărut în '76 și până în prezent, cu muzicieni de studio. Așa că, atunci când s-a ivit ocazia de a ieși pe scenă alături de ZAN, grupul meu de proiecte, am fost foarte fericit să constat că și această formulă place publicului meu. Concertele cu trupă sunt mult mai generoase pentru că spectatorii pot auzi cântecele ca pe disc, ca să nu mai spun că spectacolul în sine are o cu totul altă dimensiune și dinamică, asta pentru că am alături de mine patru mari muzicieni, respectiv, Virgil Popescu – bass, Răzvan Mirică – chitare, Sorin Voinea – clape și Relu Bițulescu – tobe.

– **Ca și compozitor, ați lansat de-a lungul anilor multe albume cu hituri celebre, foarte iubite și azi, dintre care amintesc, de exemplu, A venit toamna, Inscripție pe un inel sau Piața Romană. De ce întotdeauna v-au inspirat poeziile mari, pe care le-ați transpus excepțional melodic?**

– Totul a pornit de la faptul că nu am avut încredere niciodată în textele scrise de mine. Le-am considerat destul de slabe din punct de vedere literar și am crezut că e mult mai bine să apelez la

„Dacă mă întrebați ce proiecte am, vă răspund cu un banc preferat: Știi cum îl faci pe Dumnezeu să râdă? Îi spui planurile tale de viitor! (râde)... Așa că prefer să vă anunț la timpul potrivit despre ce mai am de gând să fac!”

poezia de bună calitate. Cred că e foarte important ca mesajul să fie bine scris și să aibă greutate poetică.

– **Știu că aveți o Fundație care vă poartă numele, care se ocupă de cultura autentică, pe care intenționați să o promovați, acordând și premii. Concret, despre ce e vorba, și cine e laureatul anului care s-a încheiat?**

– Acest premiu s-a dat pe 6 decembrie. Ca un cadou de Moș Nicolae dăruit unui copil dotat, care nu are posibilități materiale.

– **V-ați ocupat foarte mult și de muzica de teatru. Care ar fi specificul ei? Dați-ne câteva exemple de spectacole pe muzica dv.**

– E o poveste lungă. Teatrul e prima mea dragoste. Am scris muzică de teatru înainte de a cânta. Am ucenicit în *Teatrul Maria Filotti* din Brăila între 1972 și 1975, am mai lucrat la *Teatrul Mic* 1979-1990, la *Teatrul Excelsior* în perioada 1990-2001, în prezent fiind angajat la *Teatrul Toma Caragiu* din Ploiești. Este o experiență extraordinară munca în teatru,

lucrul cu actorii, cu regizorii... Asta m-a ajutat enorm în ceea ce fac pe scenă atunci când cânt.

– **Ce ne spuneți despre viața dv. familială?**

– Că sunt căsătorit, că îmi iubesc soția, că am două fete nemaipomenite la care țin enorm, și că mi-e foarte bine alături de ele!

– **Ce album Nicu Alifantis putem cumpăra de la primul magazin de CD-uri?**

– În cazul în care găsiți acel magazin, ar trebui să fie pe raft CD-urile *Neuitatele femeii*, *Șah-mat*, *Simphonico* și, în curând, un CD BOX – *Vinyl Collection* cu 4 CD-uri ce vor conține toate vinilurile ce mi-au fost editate, în plus DVD-urile *Simphonico* și *Tandrețuri pentru femeii cu cei 4 corifei*, alături de Andrieș, Vintilă și Baniciu.

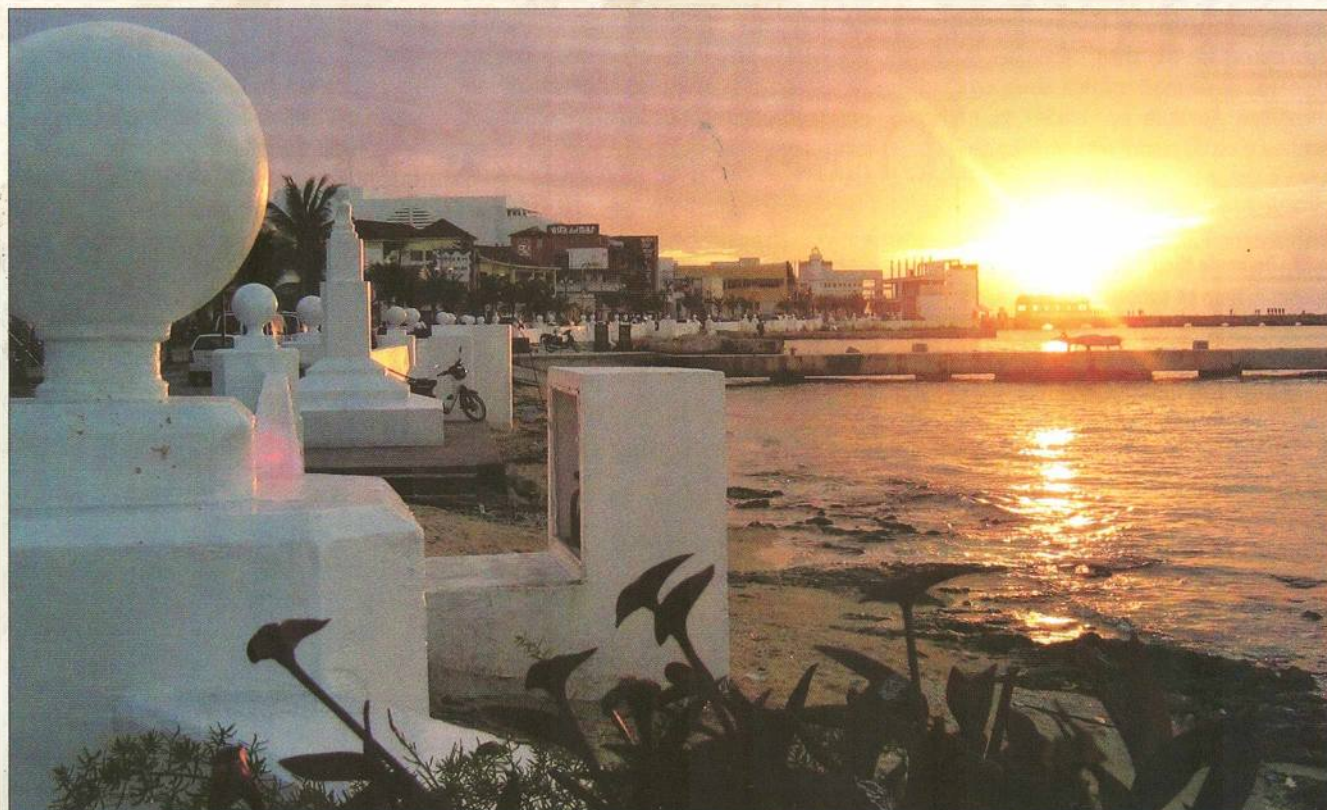
– **Care este site-ul de internet unde vă pot găsi fanii dv.?**

– www.alifantis.ro, care acum, din păcate, e mult rămas în urmă, dar care, foarte curând va fi actualizat.

Interviul de Cristian Alionte

Delicioasa Cozumel

Documentarele lui Jacques Cousteau despre recifulurile ei de „categorie grea” au transformat-o într-o destinație internațională de diving încă din 1961. Așadar, plonjați! E cea mai mare și frumoasă insulă mexicană, iar apa e fantastică.

Deși are forma unei lacrimi, i se mai spune *Insula rândunicilor*... A trecut prin perioade tulburi (invazia spaniolă, o epidemie de vărsat de vânt, chiar și uraganul *Wilma* din 2005), dar acum este calmă, încântătoare și are o reputație de regină a divingului. Mai bine de 100 de locuri de scufundat au fost găsite în jurul ei, unele, mai puțin adânci, sunt „absolutamente” ideale pentru *snorkeling*.

Am făcut cunoștință cu ea iarna trecută, când am coborât de pe *Navigator of the Seas*, excentricul vas de croazieră ce ne-a purtat prin Caraibe. Dimineată, la 8.30, eram deja pe digul Punta Lagosta, peste drum de strada principală, Carlos N Charlie's Señor, Doctor Frogs, la 15 minute de mers lejer de Plaza de San Miguel. În port erau ancorate câteva vapoare de aproximativ același calibru cu *Navigator*, inclusiv transatlanticul *Queen Mary 2*, de unde au coborât câteva mii de englezi, jumătate pensionari, jumătate iubitori de vodcă-lemon și *Corona* cu lămâie. Pe chei, am aterizat într-o zăpăceală obștească, toată lumea căuta ori drumul către San Miguel de Cozumel, singurul oraș al insulei, ori un taxi, ori o cafeterie, ori un butic plin cu magneți de frigider, tequila și pălării spaniole, ori locul de unde se făcea adunarea pentru excursii. Noi eram înscrisi într-un tur al insulei, cu vizită

inclusă la ruinele mayașe, San Gervasio, și plajă în Playa del Sol. Din cauza aglomerației, era cât pe ce s-o ratăm pe Maria, ghidul cu breton și figură clasică de aborigen sud-american. Femeia ne-a însoțit de-a lungul celor 53 de kilometri cât are insula de jur-împrejur. Ne-am „îmbarcat” într-un microbuz băștinaș cu aer condiționat și am pornit în jurul Cozumelului, intrând curând într-o junglă luxuriantă. Șoseaua asfaltată s-a terminat curând, astfel încât cea mai mare parte a drumului am călătorit pe un drum plin de

nel

bălți. Plouase de curând, și nu puțin. Multe gospodării erau aproape înecate în mocirlă, sau chiar inundate. Acolo e altă lume. Oamenii trăiesc în niște căsuțe colorate, fără perdele și fără garduri, la doi pași de junglă. Din loc în loc, răsărea câte o *Finca* dărăpănată, asortată perfect în peisaj.

Destul de repede, am ajuns la ruinele mayașe, unde am fost lăsați într-o parcare acoperită, nici prea mare, nici prea mică, de fapt, elementul central al locației. De o parte a ei erau înșirate mai multe buticuri, o toaletă publică și un mic magazin alimentar. De cealaltă parte, o biserică și... ruinele. Câteva pietre care n-au nici o legătură cu celebrele temple mayașe conservate destul de bine și care se găesc, de fapt, în Cancun. În cinci minute, Maria, mândră de moștenirea maya, ne-a rezumat istoria înaintașilor și ne-a făcut cunoștință cu verii ei, patronii unui butic. Ne-a povestit cum se fac colierele din coral negru și ne-a dat liber jumătate de oră. Biserica micuță și colorată, cu bănci proaspăt vopsite în portocaliu și șiraguri de flori roșii din hârtie atârnate pe pereți, ne-a reținut un pic mai mult decât ruinele. Pe vremuri, un templu dedicat unei zeițe a fertilității. Din acest motiv, toate fetele de origine maya ar trebui să facă un pelerinaj în acel loc înainte de a se căsători. Am

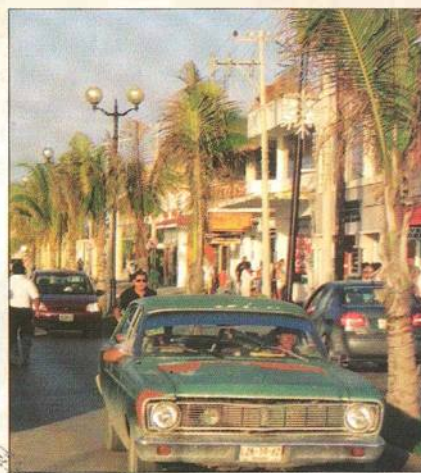
văzut câteva iguane bronzându-se pe ruine. Buticurile cu suveniruri erau destul de scumpe, un colier cu pietricele de coral negru costa de la 30 de dolari în sus. Argintul era OK. Cu 10 dolari puteai să cumperi un inel, un lanț, o broșă în formă de broască țestoasă...

La o oră și jumătate de San Gervasio ne-am oprit pe un țărm negru, doar în aparență stâncos, în fapt un fost recif de corali. Un localnic împlătea pălării din frunze de palmier, iar una dintre vânzătoare își hrănea fetița, care ne-a întâmpinat râzând cu ochi negri pe sub bretonul moștenit de mii de ani. Maria ne-a servit cu apă rece și băuturi răcoritoare și ne-a mai zis două vorbe despre istoria, geografia, clima și vegetația insulei. Apoi, două ore am stat la plajă în Playa del Sol, unde am avut voucher de intrare cu o *margarita* sau *pina-colada* incluse. Drumul de la intrare până pe plajă era împânzit cu buticuri pline de suveniruri și bijuterii. Maria ne-a mai predat o lecție: cum să deosebim bijuteriile de coral negru de cele de plastic sau onyx. Plaja era curată, cu nisip alb și fin, iar apa de vis. Turcoaz și cristalină. Câteva baruri și un restaurant în aer liber, acoperit de o pălărie imensă, contribuau din plin la exotism.

Maria ne-a lăsat apoi în Plaza de San Miguel, recomandându-ne să mâncăm

ceva la Pancho's Backyard. În mijlocul curții interioare se afla o fântână artizană micuță, iar lângă ea trei cozumelani îmbrăcați în alb, care ne-au trecut printr-un vast repertoriu mexican și spaniol, cântând dumnezeiește la xilofon. Chelnerul ne-a recomandat platoul Pancho's și ne-am răsfățat cu *buritos*, *quesadilla*, fasole și tot felul de sosuri mexicane iuți și colorate. Am cerut o *Margarita* și ne-am trezit cu un bol de jumătate de litru. Așa că am plecat complet euforici, pe aceeași lungime de undă cu englezii care coborăseră de pe *Mary Queen* și care băntuiau pe strada principală, arși de soare, dar veseli.

Text și foto Ciprian Enea

Cele mai bune oferte

Agencia Prestige Tours

www.prestige.ro, tel.: 021/319.77.94

- Hotel Gran Coco Bay 4* / Cancun – de la 56 euro/noapte/pers., cu masa în sistem *all inclusive*, transport cu avionul: aproximativ 1.000 euro/pers., transport cu ferryboat-ul din Cancun în Cozumel: aproximativ 15 USD

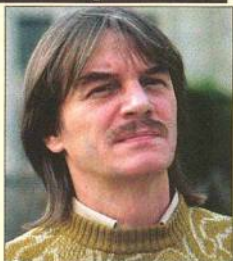
Agencia Butterfly Tourism

www.butterfly.ro, tel.: 021/223.78.03

- Hotel Oasis Cancun 4* / Cancun – 1.350 euro/pers., transport cu avionul, transfer aeroport – hotel – aeroport, sejur de 8 nopți, cazare în cameră dublă și *all inclusive*.

Localnicii trăiesc în căsuțe colorate, fără perdele și fără garduri, la doi pași de junglă

Tudor Călin Zarojanu

De la gazetărie la gazete de perete?

În România, politica s-a împletit mereu, puțin prea strâns, cu presa. De aceea, veți ierta dacă – *pour une fois* – acest spațiu va fi dedicat spectacolului jurnalistice. Și asta pentru că, după demisia lui Cristian Tudor Popescu de la conducerea ziarului *Gândul*, ne aflăm în situația în care **aproape nici unul dintre „monștrii sacri”, conducătorii de presă ai anilor '90, nu se mai află astăzi într-o atare poziție.**

Dând Cezarului ce-i al Cezarului, primul este Ion Cristoiu. *Zig zag*, *Expres Magazin*, *Evenimentul zilei*, *Tineretul liber*, *Revista fenomenelor paranormale* – etc. Chiar și atunci când nu conducea publicația, ci doar susținea editorialul (*Național*), era perceput tot drept conducător al acesteia.

Petre Mihai Băcanu, Cornel Nistorescu, Octavian Andronic, Horia Alexandrescu sunt alte nume „clasice” ale unor lideri de opinie care, când *schimbau foaia* (dintr-un motiv sau altul), își duceau după ei cea mai mare parte dintre cititori. Lor li se adaugă regretatul Dumitru Tinu și lista ar

trebui completată cu cei care, chiar dacă nu au fost „numărul unu” al unei publicații, s-au impus indiscutabil ca lideri de opinie: Bogdan Teodorescu, Gilda Lazăr, Bogdan Ficeac, Adrian Ursu, Bogdan Chireac... Totodată, au rămas fără obiectul muncii care i-a consacrat chiar și unii dintre tinerii ajunși mult mai târziu în funcții de conducere, de exemplu Corina Drăgotescu.

Firește, pentru o parte dintre aceștia a fost vorba despre o alegere, unii părăsind cu totul presa, alții migrând în audiovizual. Ceilalți, însă, majoritatea, au rămas cam în bătaia vântului, mai exact la mâna realizatorilor TV care îi invită sau nu, mai des ori mai rar, să nu uite lumea cum arată. Oricum, chiar și pentru cei „răsfățați”, mi-e greu să cred că Ion Cristoiu, de pildă, e mulțumit de prezența sa pe sticlă și de aceea nu-i lipsește editorialul în *Jurnalul Național*.

Nu mai conduc aceștia presa pentru că au fost înlocuiți de altă generație, jurnaliști mai școliți, mai compleți, mai puțini tributari trecutului, mai răzbătători, mai ai mileniului trei? Ar fi

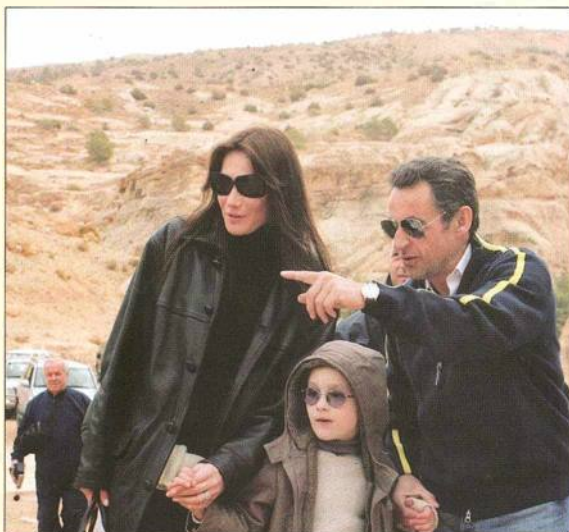
excelent! Făcând cuvenitele reverențe deschizătorilor de drumuri (mă rog, reverența depinde de la caz la caz...), ne-am întoarce fericiți cu fața spre viitor.

Din păcate, nu pare a fi vorba despre o schimbare de generație, ci mai degrabă de o **schimbare semnificativă în raportul patronat-redacție**. Să ne amintim că trei ziare principale (*România liberă*, *Evenimentul zilei*, *Adevărul*) au trecut prin seisme de mare magnitudine ale acestei relații, soldate cu scandal public, plecări în bloc și, pe alocuri, târguri bizare.

Chiar când un lider de presă spune eufemistic: „Eu mă dau deoparte pentru că nu mi-e prea clar ce vrea patronatul să facă din gazeta asta” – ce credibilitate e de așteptat să mai aibă publicația? Dar presa în ansamblu? Și-așa suspectată de partizanate politice nedecarate, și-așa aproape strivită de televiziune și internet, gazetăria e în serios pericol de-a fi considerată o colecție de gazete de perete patronale. Ar fi păcat și nemeritat.

Normal

Președintele francez Nicolas Sarkozy este pe cale de a se căsători cu iubita sa, fotomodelul Carla Bruni (în imagine, cei doi și băiatul Carlei vizitează Petra, în Iordania). La o conferință de presă de la Palatul Elysée, cu 600 de jurnaliști (!), Sarkozy a răspuns cu naturalețe la întrebările legate de această relație, subliniind că este una serioasă, dar și personală. „Să știți că și eu mă culc seara și mă scol dimineața”, a comentat ironic Sarkozy, care a mai întrebat retoric dacă președintele Franței nu are dreptul să fie fericit.

Belicos

România dă în judecată Comisia Europeană, cerând să se anuleze decizia CE privind reducerea cu 20% a cotei de emisii poluante. Motivul: România susține că se încalcă astfel principiul nediscriminării. Tânărul și proaspătul ministru al Mediului, Attila Korodi (foto) nu s-a speriat de un atare

demers. Oricare ar fi rezultatul acestuia, e bine că mai dăm și noi un semn că nu acceptăm fără discuții orice vine dinspre Bruxelles.

Slăbit

Leul românesc e la dietă, slăbind văzând cu ochii față de principalele valute. Totodată, BNR a majorat dobânda de politică monetară cu 0,5%, până la 8% pe an, drept care piața așteaptă scumpirea creditelor. De altfel, speriate, Băncile au revenit la dobânzi variabile pentru acestea. Știi cât ieși, nu mai știi cât o să dai înapoi.

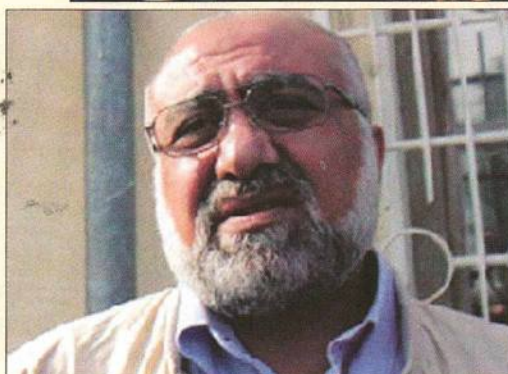
Secret

Conținutul *tête-à-tête*-ului dintre Traian Băsescu și Călin Popescu Tăriceanu (primul după cine mai știe cât timp) a fost declarat drept secret.

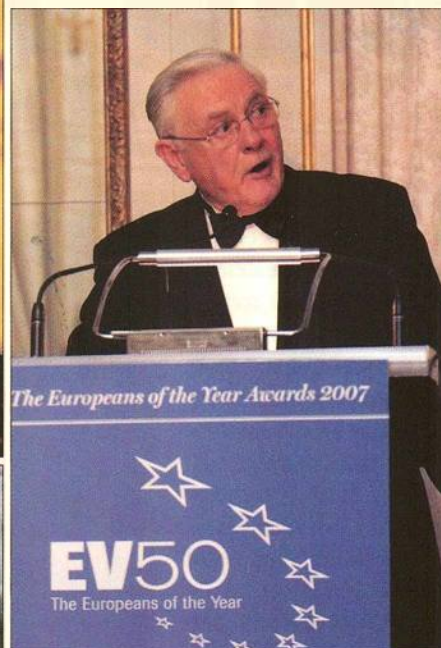
Subiectul: numirea Noricăi Nicolai (foto) în funcția de ministru al Justiției. Refuzul președintelui invocă bube la dosarul profesional. Insistența premierului nu prea are alternativă: cum ar fi să cedeze? Între timp, Justiția merge înainte cum a mers și... înainte.

Amical

Omar Hayssam l-a sunat pe procurorul Ciprian Nastasiu și au purtat un dialog amical. Dacă procurorul dorește, se pot întâlni în Orient, unde ar avea la dispoziție „mașini, gagici, cântărețe, dansatoare – stăm și ne distrăm!” Hayssam susține că a părăsit țara pe calea aerului, nu a apei, cu un pașaport fals: „Am plecat ca un domn, cu capul sus, îmbrăcat la costum, parfumat, aranjat”. Cum a ajuns convorbirea în presă? Ei, aș!, ce întrebare e asta!? ■

Hotărât

Lituania va cere Rusiei despăgubiri de 28 miliarde de dolari pentru ocupația sovietică, a declarat președintele Valdas Adamkus. Curajul liderului lituanian s-ar putea să fi fost alimentat și de faptul că, în noiembrie 2007, a fost distins cu

titlul de European al Anului, în cadrul unei ceremonii desfășurate la Bruxelles (foto). Ce-ar fi să le vină și altora o idee similară?

Bazil Ștefan

Putin pleacă pentru a rămâne

Nici „Kremlinologia” nu mai este ce a fost în timpul comunismului, când până și cei mai renumiți specialiști occidentali în probleme sovietice treceau uneori drept simpli ghicitori în stele. Acum, slavă Domnului, politichia moscovită este mult mai transparentă și mai predictibilă. Așa se face că observatorii scenei politice ruse n-au fost deloc surprinși de mișcările prin care, neavând dreptul la un al treilea mandat consecutiv, președintele Vladimir Putin a reușit să găsească formula magică prin care să se mențină în centrul puterii politice. Toată lumea știa că el nu este dispus să plece pur și simplu anticipat la pensie, la numai 55 de ani. Asta poate face un Bill Clinton sau un Tony Blair, dar nu tătuclu eternei și pravoslavnicei Rusii. Formula a devenit cunoscută după alegerile parlamentare din toamna trecută când el a declarat public că, după plecarea de la Kremlin, și-ar dori șefia guvernului. Lumea avea astfel confirmarea că Putin, conformându-se formal regulilor democrației, pleacă doar pentru a rămâne. Singurul lucru care mai plutea în ceață era numele celui pe care îl va desemna drept candidat la succesiunea sa. Fiindcă, la fel de clar, viitorul șef de la Kremlin nu putea fi decât alesul lui Putin. Altfel, nici partidul

Rusia Unită, nici celelalte trei partide prezidențiale, care împreună au o majoritate supracalificată (75% din mandate) în Duma de Stat, nici talpa țării nu l-ar fi acceptat.

Cu un an în urmă, când tocmai fusese promovat vice-premier, drept favorit la această onoare trecea Serghei Ivanov, vechi coleg de KGB (expulzat în 1983 din Marea Britanie de către guvernul „Doamnei de Fier”), apoi de primărie petersburgheză și de șefie FSB al lui Putin. Dar și Medvedev era menționat deja ca opțiune alternativă și extrem de calculatul lider de la Kremlin l-a preferat, în cele din urmă, lui Ivanov. De ce, nu-i tocmai greu de ghicit. Prin vârsta, trecutul și întreaga sa carieră, Ivanov avea o statură politică mai apropiată de cea a lui Putin, căruia îi putea deveni un rival periculos după trecerea acestuia în funcția, mai modestă, de prim-ministru. Mai pe șleau spus: văzându-se șef suprem la Kremlin, Ivanov s-ar fi putut îndrăgosti prea tare de putere încât exista riscul de a-și lua în serios rolul de Number One, debarasându-se treptat de fostul său șef. Evident, o perspectivă deloc convenabilă pentru țarul Vladimir. Or, cu Medvedev la Kremlin, un asemenea risc nu există, pur și simplu pentru că, psihologic vorbind, în relația cu

acesta Putin este mult mai dominant. Dacă, pentru Ivanov, om de aceeași vârstă, cu același trecut, fost coleg și aliat, Putin este oarecum un *primus inter pares*, pentru Medvedev el este mult mai mult, un fel de „tată adoptiv”.

Or, o „trădare” din partea „fiului adoptiv” Medvedev, care-i datorează întreaga carieră ce l-a dus, de la postul de simplu jurist la Primăria Sankt Petersburgului la cel de președinte al Consiliului de Administrație al gigantului *Gazprom* (unde și este șef al fostului cancelar german Gerhard Schröder !) și de vicepremier, este așadar greu de conceput. De altfel, imediat după desemnarea sa drept candidat la președinția Rusiei, Medvedev a anunțat că „va rezerva” postul de prim-ministru pentru Putin. Este deci absolut clar că, optând în favoarea lui Medvedev, Putin și-a calculat riscul cel mai redus pentru revenirea sa legitimă la Kremlin, peste patru ani. Unde s-ar putea să-l găsim hăt până prin 2020, căci cel desemnat drept „Omul anului” 2007 de către revista americană *Time* (pentru „stabilizarea Rusiei și readucerea ei la masa puterilor mondiale”) domină mult prea categoric scena politică rusească.

Café Teatro

fusion food și eleganță

Un restaurant e locul unde mănânci și încerci să te rupi un pic de viața zgomoasă a orașului. Când spui *restaurant*, lumea se gândește adesea la un colțișor liniștit într-o casă/vilă boierească de altă dată. Mai puțini sunt cei care se opresc să mănânce la restaurantul unui hotel. Excepție făcând persoanele cazate chiar în hotel. De obicei, lumea spune că restaurantul unui hotel e destinat turiștilor și mai puțin bășinașilor. Fals! Poți petrece minunat în restaurantul unui hotel chiar dacă locuiești în zonă. De pildă, stai în București și vrei să iei masa la *Café Teatro*, restaurantul hotelului *Novotel*.

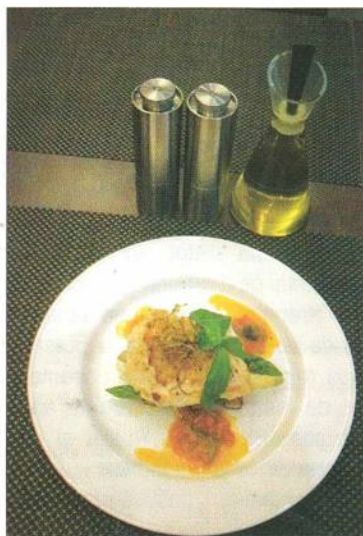

lumii – Igor propune un meniu *à la carte*, care se schimbă o dată la trei luni, dar și un meniu zilnic accesibil oricărui client între orele 12.30 și 15.30, plus *brunch*-ul de duminică dintre orele 12.00 și 16.00. Doriți paste? Gândiți-vă să cereți *fettuccini à la crème* (midii, usturoi,

Pe locul de altădată al fostului Teatru Național, în centrul cultural și de afaceri al Bucureștiului, se ridică astăzi hotelul *Novotel*. În incinta sa, la parter, se află

restaurantul *Café Teatro*. Un spațiu șic, amenajat discret, unde puteți petrece momente deosebit de plăcute delectându-vă cu preparate din meniul internațional. Mobilierul este modern, în stil minimalist, cu mese pătrate și scaunele în linii curbate, cu tapiterie în nuanțe de mov și galben. E o încăpere plină de culoare, dinamică, total diferită de ceea ce vezi în alte restaurante ale marilor hoteluri bucureștene, creație a decoratorului Patrick Olivier Gibault. Localul este foarte luminos, pereții albi sunt tapetați cu fotografii, semnate Ufo Zoltan, cuprinzând scene de dans și de balet din spectacolul lui Răzvan Mazilu – *Simfonia fantastică*. Fotografii se regăsesc, de altfel, și pe meniuri. Restaurantul are și câteva separeuri intime, destinate mai mult discuțiilor *tête-à-tête*. În restaurant sunt 160 de locuri, complet pentru nefumători, iar barul *Café Teatro* are 72 de locuri, aici fiind permis fumatul. Ambele saloane sunt deschise de dimineață

Pește grouper marinat și tras la tigaie, cu cartofi prăjiți în unt și cu un pic de vin – moi la interior, crocanți la exterior – anghinare, sos de tomate, puțin chilli și decorațiuni din verdețuri.

până seara, la ultimul client.

Café Teatro atrage atenția nu doar străinului sosit în Capitală cu afaceri, dar și bucureșteanului doritor să petreacă o seară plăcută în compania cuiva drag într-un local cu ștaif. Și *Café Teatro* este un asemenea restaurant. La pupitrul orchestrei bucătarilor de la *Café Teatro* se află maestrul Igor Balderas, *the cook-chef* – cu el poți face turul culinar al lumii. Sosit de curând din Santiago de Chile, Igor a lansat la București conceptul *fusion food*. „Mai exact, încerc să gătesc preparate internaționale de peste tot în lume, dar într-o abordare proprie. Eu și echipa mea încercăm să aducem aromele bucătăriei francezești, ale celei asiatice și ale celei mexicane la un loc într-o combinație originală, de înaltă calitate. Veți găsi la noi ultimele noutăți în materie de sosuri, condimente, dar și de decorațiuni ale preparatelor în farfurie. Îmi place mult să lucrez cu peștele și fructele de mare, dar cu terine. Acestea din urmă sunt favoritele mele. Peștele *grouper* este excelent și-l veți regăsi în meniul nostru.” Igor și-a început cariera de bucătar la 15 ani, în Anglia, a studiat la Cambridge, a lucrat apoi la *Marriott* în Londra, apoi la celebrul lanț hotelier *Ritz* în Mexic, SUA, Australia, după care a trecut la *Sofitel* în Brazilia, Ecuador ori Chile. Cu o asemenea carte de vizită, avându-i ca mentori pe Alain Ducasse și Roland Villard – unii dintre cei mai faimoși bucătari actuali ai

ulei de trufe și sos de smântână cu pătrunjel) – 45 de lei/portia. Ce ați zice de un *turbot la grătar* (servit cu spanac, caviar de somon, ardei roșu și sos *fennel*) sau de un *somon la grătar* (servit cu cartofi condimentați cu rozmarin, ciuperci sotate și sos de homari), primul costă 65 de lei, al doilea 60 de lei/portia. Dacă nu sunteți mari iubitori de pește, atunci un *mușchi de vită argentinian la grătar cu sos Bérnaise* este ceea ce vă trebuie. Costă 60 de lei. Sigur, ați putea cere *Platoul gurmandului*, care conține câteva sortimente de terine: terină de rață, de porc cu fistic și terină de porumbel servite cu compot de mere și salată de andive – totul 68 de lei. Iar la desert, nu trebuie să ratați *tiramisu Café Teatro* – 28 de lei ori tortul jamaican (prăjitură de ciocolată și nucă de cocos, servită cu sos de portocale) – 23 de lei. Stropiți totul cu vinurile care vă plac. Vinuri francezești, spaniole, chiliene sau românești. Printre clienții *Café Teatro*, *Chateau Neuf Du Pap* face furori alături de *Feteasca neagră*. Alegerea e a dv.! Este bine să știți că la bar, joia, de la 19.30, cântă grupul *Passione*, iar duminica, la *brunch*, vin pe rând diferite formații de jazz să încante urechile clienților. În rest, muzica ambientală de la *Abba*, *The Beatles* la Bob Sinclair și *Buddha bar*.

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tibăr

Editura HUMANITAS fiction

Jonathan Safran Foer *Totul este iluminat*

Roman tradus în treizeci și două de limbi, distins cu Guardian First Book Award, National Jewish Book Award și New York Public Library Young Lions Prize. În anul 2005 a fost ecranizat în regia lui Liev Schreiber, cu Elijah Wood în rolul principal.

„Unul dintre cele mai impresionante debuturi din ultimii ani. O să vă câștige admirația și o să vă sfâșie inimile.”

Joyce Carol Oates

Colecția „Raftul Denisei”

Rachel Cusk *Arlington Park*

Roman publicat în optsprezece țări și nominalizat la Orange Prize

Într-o suburbie londoneză prosperă și elegantă se întreține drumurile a cinci tinere femei aparent împlinite. Fiecare dintre ele însă poartă cu sine povara acestei vieți fericite care îi îngrădește, de fapt, orizontul. *Arlington Park* este o saga a feminității pierdute și recâștigate.

„Un roman uluitor, în același timp amuzant, emoționant, crud, tandru și cutremurător.”

Helen Dunmore

Colecția „Raftul Denisei”

Douglas Coupland *Toate familiile sunt psihotice*

Debutând fulminant în 1991 cu *Generation X: Tales for an Accelerated Culture*, care a devenit imediat carte-cult, Douglas Coupland publică ulterior unsprezece romane la fel de nonconformiste. *Toate familiile sunt psihotice* – epopeea bursescă a unei familii americane „tipice” – va face subiectul unei producții hollywoodiene ce se va lansa în 2009.

„Un roman nebun care dinamitează convențiile unei lumi aseptizate.”

Les Inrockuptibles

Colecția „Raftul Denisei”

Sarah Ivens *Ghid de măritis pentru fete moderne*

„O carte nostimă de tot pentru viitoarele mirese. Fetele moderne vor afla, în sfârșit, adevărul gol-goluț despre fața nevăzută a nunților. Sarah Ivens are multe-multe *tips*-uri despre cum să-ți planifici ziua cea mare și, în plus, fete care au trecut cu bine hopul fac haz de necaz și ne povestesc experiențele lor. Un *must-have*, un ghid plin de umor despre cea mai stresantă și mai fericită zi din viața unei femei.”

Elle Mariaj

Colecția „Cocktail”

Boris Akunin *Leviatan*

Seria „Erast Fandorin”

Un autor tradus în treizeci și cinci de limbi, ale cărui cărți s-au vândut în peste douăzeci de milioane de exemplare.

Seria publicată în mai mult de patruzeci de țări îl are drept protagonist pe atipicul și carismaticul detectiv Erast Fandorin, ale cărui anchete nonconformiste rezolvă mistere ce zguduie Rusia țaristă și Europa la finele secolului al XIX-lea și în primele două decenii ale secolului XX.

„*Leviatan* ne trimite la epoca cerebrală a romanului polițist... Spiritul atotputernic al civilizației, care azi ne stârnește nostalgia, pulsează aici chiar și în prezența crimei.”

The New York Times

Colecția „Thriller & Mystery”

Stimată redacție, Justețea în derivă la un liceu buzoian

Că învățământul românesc se confruntă astăzi cu avaturile tranziției, este un fapt care ține deja de evidență. Numai că la unele instituții din acest sector, dreptatea este deja în mare suferință fiind umbrită de unele abuzuri pe care le fac directorii școlilor respective. Astfel, la Liceul de Artă din Buzău, climatul de obiectivitate și principialitate ce trebuie să fie nota dominantă a activității de zi cu zi de aici, este perturbat în mod voit de unele decizii nedrepte și izvorâte din dorința de răzbunare personală a conducerii școlii. Astfel, diriginții sunt schimbați de la clase, după bunul plac al elevilor și al părinților, fără să existe motive întemeiate în acest sens și fără a se verifica în nici un fel acuzele subiective aduse. Sunt chemați în consiliul de administrație și sfătuiți de către toți membrii acestuia, inclusiv ai comisiei de calitate și disciplină, să renunțe la clasă, ca diriginți, pe motivul des invocat la unison că *dragoste cu sila* nu se poate, ca și cum numirile cadrelor didactice la clase le fac elevii.

S-a precizat, la un moment dat, că nu se caută vinovați sau nevinovați, important e ca profesorul-diriginți să renunțe la clasa respectivă. În următorul consiliu de administrație la care e invitat, dirigințului pe cale de a fi revocat i se dă un ultimatum: ori renunță la dirigenție ori i se va lua această calitate definitiv, lucru care s-a și întâmplat printr-un act ce se vrea a fi o decizie și în care nu se precizează vreun act de vinovăție a profesorului. Doamna directoare refuză ostentativ să arate lista cu semnături a părinților, listă prin care se cerea schimbarea de la clasă a dirigințului căruia nu i s-a dat dreptul la apărare până la capăt și nici acela de a ține o ședință cu părinții pentru a se lămurii definitiv problemele, până la a se lua vreo hotărâre. Dacă profesorul incriminat în acest caz, conform uzanțelor în vigoare, depune o contestație la secretariatul unității, pentru a-și expune punctul de vedere și a cere reanalizarea situației cu pricina, represaliile din partea doamnei directoare continuă. Dă dispoziție să se meargă la toate clasele unde predă specialitatea cadrul didactic respectiv (deși motivul nemulțumirii era ridicarea calității de diriginți, neexistând nici o legătură între aceasta și predarea disciplinei de specialitate) și se cer declarații anonime de la elevii minori (în cea mai mare parte) despre acesta (la unele colective merge personal și le sugerează să-și revizuiască declarațiile, pentru că primele fuseseră favorabile profesorului). Cât va mai continua această situație în liceu? *No comment!*

Dan Stroe

Domnul Dan Stroe din Buzău ne sesizează asupra unor abuzuri care s-ar petrece în cadrul Liceului de Artă din Buzău. Precizăm că aprecierile aparțin în totalitate celui care semnează sesizarea, redacția *Flacăra* publicându-i scrisoarea în virtutea faptului că rubrica *La dispoziția dv.* este dedicată prezentării unor situații de viață în care se află unii dintre cititorii noștri.

ERATĂ

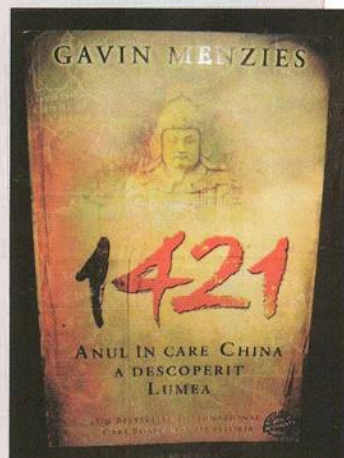
În *Flacăra* nr. 12/2007, în articolul „Leul înaripat înseamnă SIGURANȚĂ”, persoana interviuată nu a fost Gabriela Casapu, director de Marketing Generali, ci Daniela Casapu, șef Serviciul Marketing și Comunicare Generali. Ne cerem scuze pentru greșală!

780.000 de euro pentru spitalul Marie Curie

Peste 500 de invitați – oficialități, reprezentanți de seamă ai societății civile și ai mediului de afaceri din România – au luat parte la gala de caritate organizată în beneficiul spitalului *Marie Curie*, de către Fundația *Scheherazade* împreună cu Fundația *Copii Sănătoși*. Fondurile obținute în cadrul galei prin sponsorizări, donații și licitație se ridică la 575.000 de euro, suma totală strânsă în beneficiul Spitalului *Marie Curie* fiind de 780.000 de euro. Suma de 575.000 de euro cuprinde – pe lângă fondurile obținute prin licitație – donații ale unor companii precum *CopperBeach Group* – care a oferit Fundației *Scheherazade* 100.000 de euro sau fundația *Vodafone* – care a donat 40.000 de euro. (A.G.)

Chinezii, primii în America?

Pe o hartă chineză din 1424, cu 70 de ani înainte ca America să fie descoperită, este trecut Puerto Rico. Descoperirea aparține lui Gavin Menzies, fost comandant de submarin în Marina Regală britanică. Menzies este autorul cărții *1421, anul în care China a descoperit lumea*, un bestseller internațional publicat la editura *House of Guides* care vine să ne schimbe opiniile privind întâietatea europeană a descoperirii celor două Americi. Potrivit lui Menzies, înainte de 1492 când Cristofor Columb descoperea *Lumea nouă* și înainte ca Magellan să facă înconjurul lumii în 1519, chinezii ar fi știut deja despre existența continentului american. În urma a 15 ani de studiu Menzies emite teoria conform căreia marinarii celebri s-au bazat pe marile descoperiri ale flotei chineze pentru a reface aceeași călătorie: „Columb, Da Gama, Magellan și Cook au făcut mai târziu aceleași «descoperiri» dar au știut foarte bine că pășesc pe urmele altora, întrucât aveau cu toții la ei copii ale hărților chinezești atunci când au pornit în propriile călătorii în *necunoscut*”. (A.G.)

În România studenții la medicină nu au un regim alimentar sănătos

43,75% dintre studenți sar peste micul dejun, în timp ce peste 46% consumă ultima masă din zi după ora 20.00, potrivit unui studiu medical prezentat la al IX-lea simpozion anual organizat de Fundația Pentru Alimentație Sănătoasă (FPAS) *Stilul de viață al omului modern. Beneficii și riscuri*. Studenții români, chiar și cei ce urmează Facultatea de Medicină – și se presupune că știu la ce riscuri se supun – nu au un regim alimentar echilibrat și acordă foarte puțină importanță exercițiului fizic. Viitorii medici ar trebui să fie ei înșiși promotori ai stilului de viață sănătos. De aceea, responsabilitatea profesorilor din facultățile de medicină ar trebui să fie una foarte mare în acest sens. 53% dintre studenți nu citesc etichetele produselor alimentare pe care le achiziționează. Dintre cei care totuși le citesc, 60% sunt interesați doar de termenul de valabilitate. 25% dintre ei se interesează și asupra numărului de calorii conținute. Doar 15% dintre cei care consultă eticheta sunt interesați de ingredientele și aditivii conținuți de produs. Aproximativ 700 de studenți au fost chestionați în total, în cadrul acestor cercetări. (A.G.)

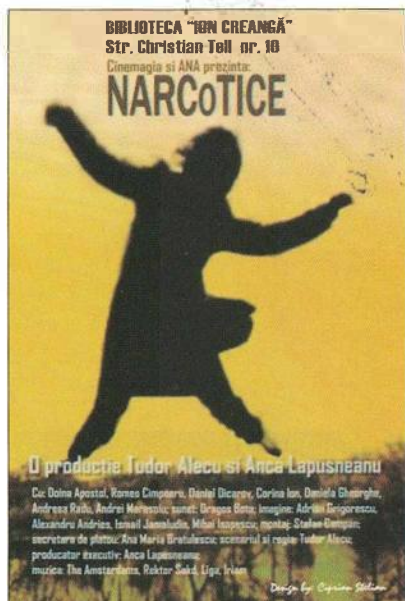
Narcotice

Luna trecută a avut loc în București evenimentul intitulat *Săptămâna antidrog. Proiectul Narcotice*. În cadrul manifestării a avut loc proiecția scurt-metrajului *Narcotice*, un film realizat de către elevii Liceului Teoretic *Eugen Lovinescu* din București. *Narcotice* este conceput de către tineri pentru tineri, având menirea de a informa asupra pericolului drogurilor fără însă a face morală sau a impune un punct de vedere. Filmul *Narcotice* încearcă să informeze cât mai mulți adolescenți asupra efectelor negative ale consumului de droguri, pe termen scurt și lung, și le vorbește acestora despre tragediile care se petrec în familii din pricina consumului de stupefiante. Echipa proiectului *Narcotice* dorește să tragă un semnal de alarmă și asupra faptului

că tinerii aflați în week-end la distracții, în această perioadă, au tendința de a consuma abuziv alcool și tutun, dar atrage atenția și asupra faptului că, aflați în afara controlului părinților, sunt mai tentați să încerce droguri ilegale. Povestea din *Narcotice* e una simplă, care se poate întâmpla oricui: pentru Leo (Romeo Cimpoeșu), cel mai bun jucător al unei echipe de baschet dintr-un liceu din București, atracția narcoticelor intervine treptat și fără ca el să-și dorească de la bun început asta. Petrecerile sunt la ordinea zilei, prietenii par să nu-i lipsească. Brusc, iubita sa Adina (Doina Apostol) îl părăsește și dispare, scoasă fiind din viața lui de niște dealeri, printr-un plan bine pus la

punct, iar tânărul devine o umbră. Se depersonalizează. Vrea mai mult de la viață și devine vulnerabil. Prietenii îi fac prima doză. Mama lui simte pericolul și apelează la medici. Hotărăște apoi, pe propria răspundere, să-l închidă în casă până se vindecă. După cinci zile, tânărul vrea să își serbeze ziua de naștere. Dealerii află de petrecere și plănuiesc să-i facă o „surpriză”: o supradoză.

„Am lucrat la trei proiecte de film până acum, am fost asistent de platou al regizorului Teddy Necula”, povestește tânărul regizor Tudor Alecu, elev în clasa a XII-a. „Proiectul *Narcotice* a început acum un an și jumătate. Am scris șapte scenarii până acum și intenționez să urmez cursurile UNATC. Inițial, scenariul la *Narcotice* a fost de două-trei pagini, el s-a dezvoltat în 30 de pagini. Formațiile *Rector*, *In Amsterdam* și *Iriam* au contribuit la coloana sonoră. Nu am fost ajutați de regizori sau cineaști cunoscuți, colegii mei care au interpretat rolurile nu au luat lecții de actorie, doar doamna Anca Lăpușeanu de la revista *VIP* ne-a ajutat. Nu vrem să le impunem tinerilor un punct de vedere cu tinerilor forța, noi doar vrem să arătăm ce se întâmplă când iei droguri. Este opțiunea fiecăruia dacă recurge la stupefiante sau nu.” (A.G.)

Donează viață!

Românii sunt pe ultimul loc în Europa la capitolul donării de sânge. Potrivit statisticilor Institutului de Hematologie abia 1% dintre români donează lichidul prețios vieții, comparativ cu alte state europene, unde procentul atinge 10%. Pentru a-i convinge pe români să fie

mai receptivi, Institutul de Hematologie Profesor Dr. C. T. Nicolau a pornit, anul trecut, o campanie intitulată *O singură donare de sânge poate salva trei vieți*. De asemenea, institutul a organizat o campanie de donare benevolă de sânge în liceele bucureștene din sectorul 2.

Scopul proiectului a fost creșterea numărului de donatori benevoli la nivelul sectorului 2 și obișnuirea tinerilor de a face acest gest gratuit, fără a cere o recompensă materială în schimb. Conform medicilor, campania a prins, mulți elevi venind și donând sânge benevol, încercând chiar să-și sensibilizeze prietenii apropiați să doneze sânge. (A.G.)

Cancerul de col uterin poate fi prevenit

Amintește-ți de testarea citologică și de vaccinare. Cancerul de col uterin poate fi prevenit. Aceasta este deviza campaniei menită să amintească femeilor de toate vârstele că o boală gravă și care este provocată de tipurile oncogenice ale *papilomavirusului uman* (HPV) poate fi combătută prin testare citologică regulată (testul Papanicolaou)

și prin vaccinare. Compania *GlaxoSmithKline* este și anul acesta alături de ECCA în organizarea celei de-a doua *Săptămâni de Prevenire a Cancerului de Col Uterin*. Astfel, *GlaxoSmithKline* continuă campania de informare și educare pentru prevenirea cancerului de col uterin, pe care a dezvoltat-o pe parcursul anului trecut și care s-a bucurat de sprijinul a 19 femei celebre din România. Pentru diversificarea surselor de informare și educare în

cadrul campaniei, *Fundația Renașterea* pune la dispoziția publicului numărul telefonic gratuit **0800 8 300 300**, iar *GlaxoSmithKline* menține activ site-ul de informare **www.cancercoluterin.ro**. Accesând site-ul cu informații bine structurate, pe înțelesul tuturor, femeile vor afla care este legătura dintre virusul HPV și cancerul de col uterin, dacă sunt expuse riscului de îmbolnăvire și cum anume se pot proteja. (A.G.)

Așa cum v-am anunțat, *Laropharm* a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginkgo Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. *Bilaforte* este un produs folosit în afecțiunile bilei. *3Digest* este echivalentul *trifermentului* conținând pancreatină. *Tusogal* curăță sângele și este indicat în bronșite, *Vitamisol* permite aportul de vitamine și calciu pentru menținerea tonusului.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.02.2008
Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Colaborare
Laropharm

Premiile FLACĂRA ediția 2007

by **BCR**

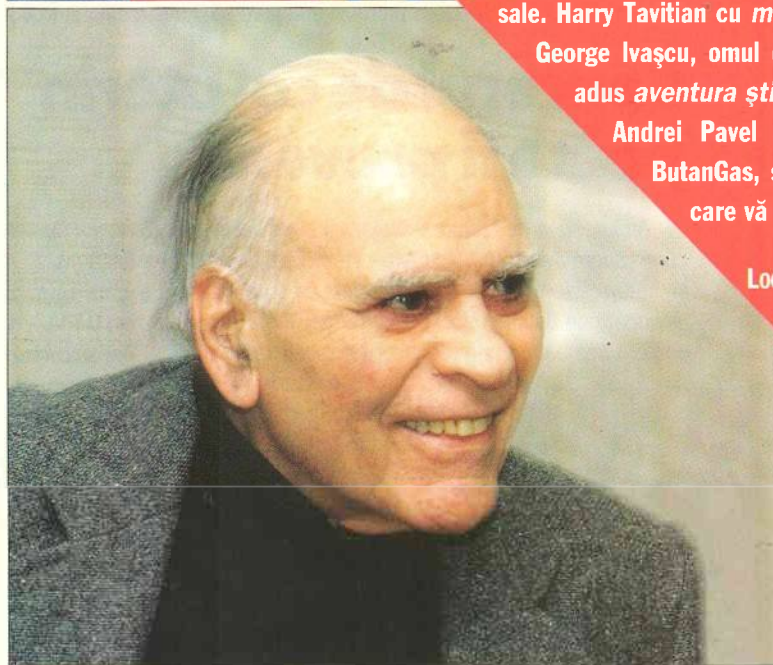
George Arion
și Iuliana
Mărgărit
dau tonul
spectacolului

FILMUL SERII:

George Arion are o listă.
Cu care va deschide ostilitățile
culturale. Începe parada spiritului. Cu un spirit
chiar preclasic, „amadeusian“. Preclasic, fiindcă e un
preambul a ceea ce va fi. Gabriela Adameșteanu a venit cu *literele*
sale. Harry Tavitian cu *muzica* din el. Marcel Bunea, cu explozia *culorilor*.
George Ivașcu, omul cu mai multe *fețe artistice*. Cristian Lascu a
adus *aventura științei*, a *speologiei*. Tucă Show, *omul-penel*.
Andrei Pavel pe *rever*. Tudor Furir, spirit volatil și
ButanGas, spirit deopotrivă al afacerilor și focului,
care vă îmbrățișează cu multă căldură.

LOCATIE: Teatrul Național

ENTERTAINMENT: Grupul Amadeus,
trup și suflet. Sau, mai
bine, trupuri &
suflete.

Liviu Ciulei,
un spirit
furtunos
al teatrului

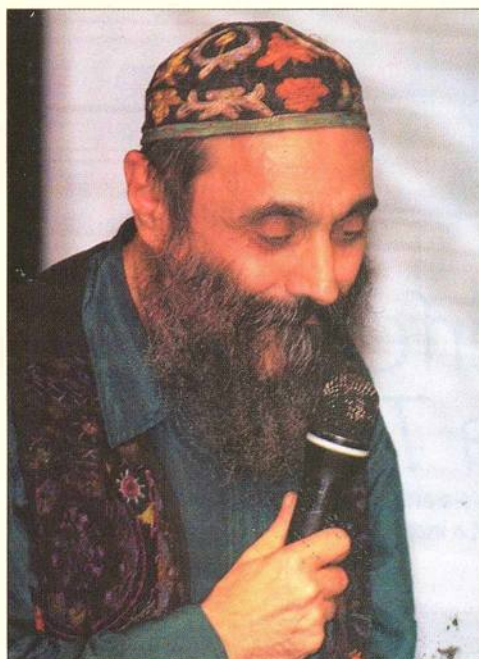

Gabriela
Adameșteanu,
dimineața unui
zâmbet epic

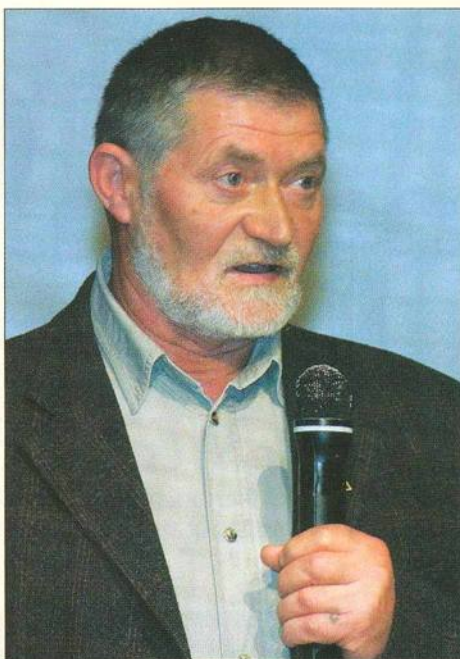
Un premiu de cristal pentru un
„cristal“ de 60 de ani: ButanGas

George Ivașcu,
un actor
proteic

Harry Tavitian,
un armean
cu un suflet
armonic

Cristian Lascu, omul care ne-a arătat
ieșirea din peșteră

Marcel Bunea,
care ne-nnebunea
cu *abstractele*
sale culori. Și cu
un cult special
al prieteniei.

Amadeus
ex-machina

Marele nostru
tenisman
Andrei Pavel
și-a donat banii
din premiul
Flacăra unui
tânăr scriitor,
Mircea Pricăjan.
Deci... sportul
susține literatura!

Tudor Furir, un manager cu tărie a minții

Tucă Show,
adică om +
spectacol

CREIERE CARE NE COAF

Claudiu Bogdan:

„Nu s-a perfectat încă acordul OTV cu Realitatea TV”

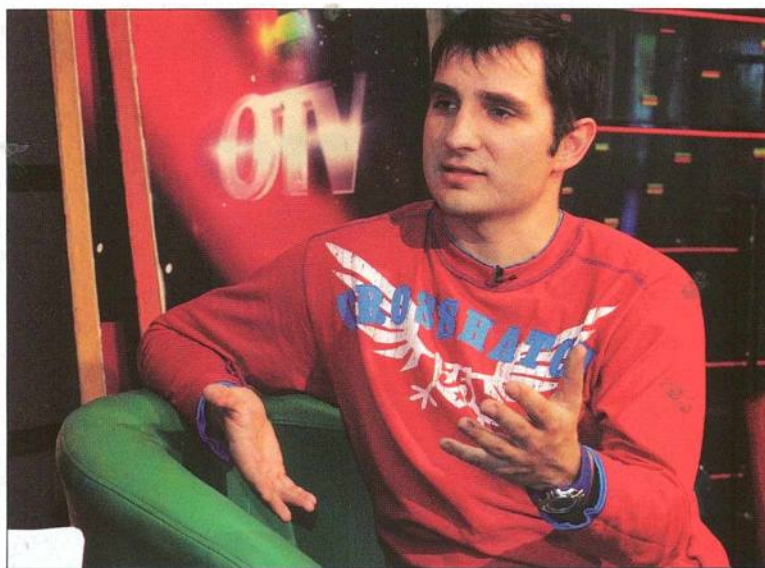
Se vinde OTV. Nu se vinde! Presa a scris vrute și nevrute. Și cum până nu faci foc, fum nu iese, e clar că s-a arătat cineva interesat de acest post tv. Cine o preia? Aceasta e întrebarea! Claudiu Bogdan, unul dintre realizatorii emisiunii *Zori de zi* de la OTV, a încercat să ridice un pic vălul și să ne prezinte lucrurile așa cum sunt ele din interior.

▼ **Ce înseamnă preluarea OTV de către S.O.V. și deci preluarea postului la marele grup Realitatea TV, Money Channel etc.?**

– Sunt mai multe zvonuri care au circulat în presă, pe noi nu ne-a interesat chestiunea asta de preluare sau de nepreluare, de vânzare a 20% sau a mai mult de 20% din pachetul de acțiuni. Sunt vreo trei tipuri de zvonuri pe această temă. Sunt mai mulți oameni care au investit în OTV. Nu am avut niciodată o problemă cu cine a investit și cine nu, am discutat întotdeauna cu Dan Diaconescu – directorul general al OTV – sau cu Diana Voiculescu – administratorul televiziunii și atât. Nu mi s-a întâmplat niciodată să vorbesc ceva cu Dan și apoi să-mi spună: *Știi, Claudiu, nu mai stă în picioare chestiunea respectivă pentru că am vorbit cu altcineva, mi-a zis că nu e bine așa etc.* Așadar, ceea ce pot eu să vă spun la momentul actual este că au fost purtate niște negocieri cu mai mulți oameni importanți din presă. De asemenea, este valabil și zvonul că *Loteria Română* s-a arătat interesată să cumpere, dar nu s-a concretizat nimic. Dan Diaconescu, știu foarte bine, nu va dori niciodată să vândă mai mult de 40% din televiziune, OTV-ul e produsul lui, la care ține foarte mult. DDTV-ul este și el un proiect foarte interesant, care a apărut ca un soi de *back-up* pentru Dan Diaconescu în momentul în care s-a închis OTV-ul. Nu cred că Dan va fi interesat să vândă mai mult de 49% din totalul acțiunilor pe care le deține.

– **Se vorbește despre o tranzacție de 20 de milioane de dolari.**

– Da, au fost foarte multe zvonuri, printre numele vehiculate au fost Dinu Patriciu, Sorin Ovidiu Vântu, știu că la un moment dat a fost o discuție și cu

șeful PRO TV, Adrian Sârbu, dar asta cu mult timp în urmă. Încă nu s-a semnat contractul, suma nu pot să o știu din moment ce contractul nu a fost semnat. Nu am cunoștință că ar exista cineva, persoană fizică ori juridică și care să fi preluat OTV. Au existat negocieri, dar nu s-a finalizat nimic.

– **Ce perspective noi se deschid în ipoteza că totuși OTV va fi achiziționat de trustul Realitatea TV?**

– Ar fi un lucru excepțional. Acolo unde Sorin Ovidiu Vântu a preluat ceva, a mers bine după aceea. Vezi *Realitatea TV*, care stă foarte bine din punct de vedere tehnic. Evident că preluarea noastră ar reprezenta un lucru bun prin investițiile pe care le-ar face, prin experiența pe care o au și prin tehnica respectivă. Dacă vânzarea va fi într-adevăr parafată, vor fi perspective foarte bune în dezvoltarea OTV. Noi nu am putut investi foarte, foarte mulți bani, lucru care se și vede. Probabil că e un fel de pariu pe care Dan l-a făcut cu sine însuși: să demonstrezi că se pot crea programe foarte bune compa-

„Mă văd ieșind la pensie din televiziune, dar nu neapărat direct din platou. Nu aș vrea să fiu un domn cu periciuni și cu barbă albă care să dea sfaturi telespectatorilor, un post de producător m-ar interesa la un moment dat, dar asta e o altă discuție. Am mai avut oferte și discuții cu diverse alte televiziuni. Sunt atâția alții care au plecat de la o televiziune la alta. Vom încerca să mergem cu același proiect de televiziune în altă parte.”

rativ cu o televiziune în care s-au investit foarte mulți bani, zeci de milioane de euro.

– **DBV Media House este cea care se ocupă acum la OTV de publicitate?**

– Din câte știu, există un departament propriu de marketing al OTV-ului și, într-adevăr, mai există și o firmă care se ocupă de aceste aspecte. Emisiunea noastră nu lucrează în mod direct cu DBV Media. Probabil că, dacă DBV Media dorește să vândă publicitate în mod direct la noi în emisiune, vom discuta cu ei. Din câte știu eu, în emisiunea noastră nu e nici un client adus de DBV Media. În cadrul OTV-ului este posibil să

existe niște clienți noi veniți prin această firmă sau e foarte posibil să fie aduși direct prin intermediul departamentului de marketing al OTV.

– **Ce planuri aveți pentru 2008? Am înțeles că vă veți muta.**

– Există un sediu nou, la care se lucrează de foarte mult timp. La capitolul zvonuri se spune că, dacă se va face tranzația cu trustul *Realitatea TV*, ne vom muta în aceeași clădire cu ei. Ar fi interesant. Deocamdată, există un sediu, lângă Cercul Național Militar, în care se speră să ne mutăm. Au fost duse acolo o parte din decoruri crezându-se că lucrurile vor merge mai repede, dar nu au mers. Se apropie, că în prima jumătate a anului 2008 ne vom muta în acel spațiu.

– **Alăturarea de un trust prestigios comportă schimbări în grila de programe și nu numai, ce s-ar putea modifica pentru o nouă față a OTV?**

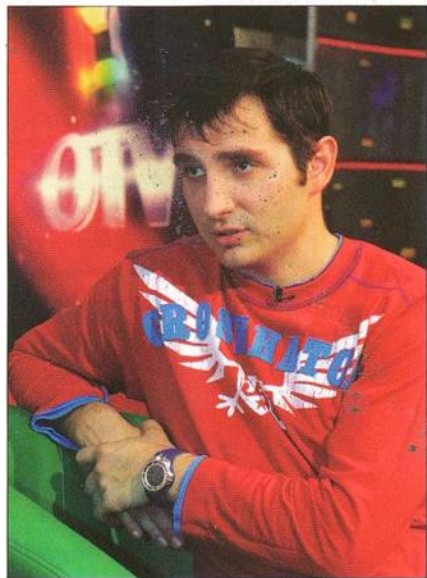
– Mi-aduc aminte de o perioadă în care *Realitatea* începuse să emită după ce am deschis noi OTV-ul și, atunci, mai degrabă cei de la *Realitatea* au avut foarte multe de învățat de la noi, decât invers. Au fost chiar programe care semănau extrem de tare cu

Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revistafacara.ro

www.lumea.com

cele din grila OTV. Prin urmare, am avea de învățat și noi de la ei, dar și ei de la noi. Ce ar putea să se schimbe? Probabil s-ar adăuga mai multe știri în programe, având în vedere specificul trustului Realitatea TV cu Money Channel și cu celelalte publicații. Eu sunt acum un pic mai conservator, dar mă gândesc că, din moment ce un lucru merge foarte bine, și OTV-ul merge foarte bine, mai ales pe anumite tronsoane orare – emisiunea lui Dan Diaconescu, ba am înțeles că și știrile încep să aibă din ce în ce mai multă audiență – nu văd de ce am schimba ceva. OTV-ul este pe o nișă – o nișă pe care nu a mai avut nimeni curajul să intre până acum, nu știu de ce. Dacă apropii OTV-ul prea mult de Realitatea TV, înseamnă să îl introduci direct în luptă cu Realitatea TV, Antena 3 și cu celelalte televiziuni care există pe această piață. Dacă îl schimbi și îl muți pe alt tronson, s-ar putea să te bați cu alte televiziuni și nu cred că e bine, nu aș schimba mare lucru în OTV. Repet, eu aș investi mult mai mult în tehnică, în personal, dar nu neapărat în grila de programe ca formate. Sigur, ar putea apărea două-trei emisiuni noi care ar fi pe specificul Realității, însă nu aș schimba în profunzime.

– Care au fost rezultatele audienței emisiunii Zori de zi pe anul care s-a încheiat?

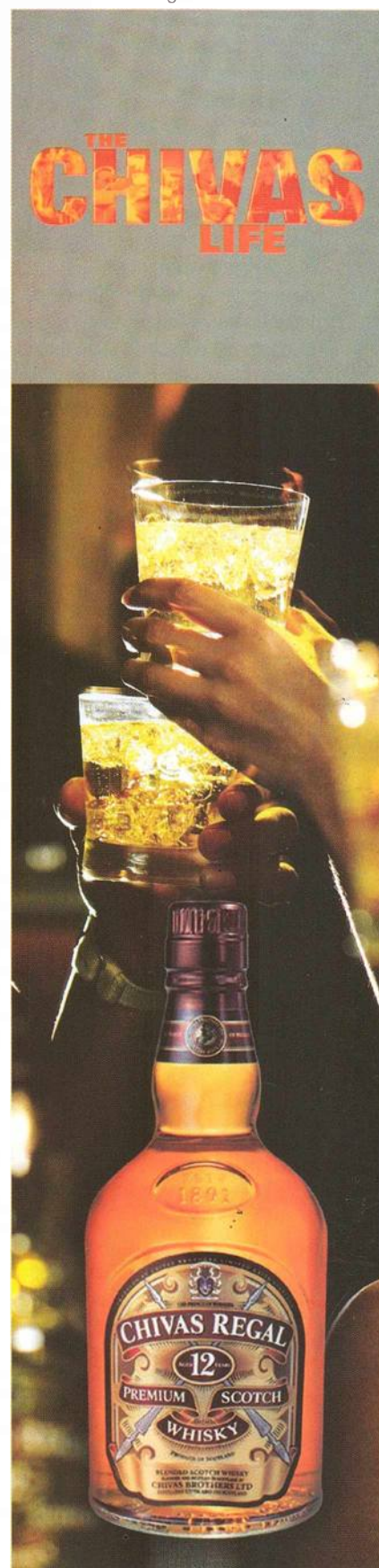
– Noi, ca audiență la Zori de zi, stăm foarte bine. E OK pentru nivelul televiziunii, suntem pe media televiziunii, comparând cu Național TV, cu B1 TV etc. Suntem chiar ușor peste ei. Evident, TVR-ul, Antena 1, PRO TV, cu ei e altă poveste... Dar suntem OK, evident nu la nivelul lor.

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tibăr

da. așa e lumea. trece, din ce în ce mai mult, pe virtual. și la noi. cea mai eternă și mai fascinantă românie e cea virtuală. lumea nu mai e cum o știm noi, ci, din ce în ce mai mult, www.lumea.ro. sau punct com. de pe net aflăm prima oară că vladimir putin s-ar putea să vină în românia. și cam ce-ar însemna asta. tot de pe „veveve-uri” aflăm cum e primit george bush în orientul apropiat, adică nashpa. viitorul nu numai că sună bine, dar se poate și „vedea” bine: nu e mai e „eu-în-lume”, ci eu.ro. tot din capitolul e-news aflăm de victoria hillariei asupra lui barack obama. cel mai mare viitor îl are, cred, cartea pe net. nu cărțile mari, firește. dar ce bucurie ar fi să poți citi pe net o carte editată în brazilia, ieri, să zicem, cu condiția să știi portugheza „cu vocale deschise”. sau, să zicem, ultima carte a lui marquez apărută în columbia sau mexic, cu condiția să știi spaniola vorbită în colonii și, în plus, cărțile lui gabriel garcia să apară pe net, mai întâi. visuri îndepărtate, dar nu imposibile, cât timp publicitatea pe net se dezvoltă exponențial. ce s-a mai întâmplat „on-line” anul trecut? generația 50+ aproape că a (mai) trecut în rezervă. și, mie unuia, mi se pare prematur. presă se poate face liniștit până la 65 de ani, dacă nu până la 80+. dar ce mai e, în ziua de azi, 80+? poate că mai contează, cât de cât, la puls... dacă paul mc cartney încă mai cântă, nimic nu e imposibil. se (re)gândește o nouă buclă a comunicării. internetul+genetica schimbând lumea: internetul se vede, genetica încă nu, dar va fi pe bucla următoare. laptopul și telefonul mobil se „unifică”, dar pe structura celui din urmă, ceea ce echivalează cu absorbția, iar asta la scară industrială, în timp ce satelitul rămâne încă o tehnologie de vârf, mai greu accesibilizată (în timpii următori). lumea se mișcă, se (re)generează; noi împreună cu ea, dacă nu vrem să murim. trebuie să facem ca jeana, care nu sucombă, se metamorfozează. sfârșitul istoriei s-a dovedit o cacealma, încălzirea globală la fel, butaforie la cursul de schimb al băncii naționale, ce teze mai rezistă? poate întinerirea prin spirit? postmodernismul, imperiul proclamat fără sfârșit, asemeni comunismului, a luat sfârșit. cel puțin în românia e un capitol încheiat. globalizarea, însă, nu. ea se va accelera. bunăstarea, confortul, well-fare, iată noul esperanto. furthermore, statele unite ale europiei, în care cred mai mult decât în viitorul americii, își vor impune propriul model. ele vor fi martorele declinului din „marele măr”.

altceva vrea lumea. emergența orientului îndepărtat. o nouă structurare a lumii. și cum să mai reziste morcelarea în fața globalizării? pe de altă parte, faimoasa cursă pentru cucerirea spațiului s-a cam fâșăit. colonizarea planetei marte era fixată pentru/până în 2014. un grafic care pare să nu aibă nici o șansă să se țină de cuvânt. ca să nu mai vorbim că, deja, trebuia să fim coloniști pe lună. între timp, distrigaz fâș oprește gazele, iar turiștii din sărata monteoru rămân cu dopuri de gheață pe gură, știre difuzată de televiziuni. dar cere plata facturilor fără întâzieri. probabil că toate femeile de serviciu de la electrica s-au mutat la distrigaz fâș. se câștigă mai bine. contractul acestor mamuți care încă se mai cred de stat sună așa: noi vă dăm ce gaze vrem, când vrem, motiv pentru care le și oprim când vor mușchii noștri, iar voi le și mai plătiți, conștiincios și la timp, fără delay, căci altfel primiți penalizări. nesimțirea e ridicată la rang de industrie. în satul dobrinești, unde am petrecut prima zi a anului, curentul s-a întrerupt de câteva zeci de ori, dacă nu sute. trăim ca pe vremea lui pasvanti. în timp ce directorii de la distrigaz își îngroașă buzunarele cu fișcurile noastre muncite. bătaia de joc a mamuților industriali nu are prea multe lucruri în comun cu colonizarea spațiului, deși eu, în secret, cred că există o legătură. diabolică. păi, nene, dacă noi nu reușim să colonizăm nici măcar planeta, cum pușca mea cu alic o să colonizăm marte? vezi, de asta nu putem noi să colonizăm nici măcar luna. distrigaz ar întrerupe gazele și nu ne-ar rămâne decât să plutim în imponderabilitatea facturilor suave de iarnă. promit să urâsc distrigaz până la moarte. asta pentru că mi-a înghețat centrala.

Flower-Power-Tantra și Casă de piatră!

Colega noastră Claudia Golea (un reporter atât de exotic încât doar *Flacăra* și-l mai poate permite!) a intrat în anul 2008 cu noutăți numai una și una. Prima dintre ele ar fi *Flower-Power-Tantra*. O bijuterie de carte, ca stil, publicată de Editura Pandora-M, grupul editorial TREI. „O carte în care altemează experiențele-limită și regăsirea de sine, Claudia Golea este un Ulise care nu se mai îndură să se întoarcă acasă”, susține criticul Dan-Silviu Boerescu. Și, ca să-i facă *săc!*, după cum îi e felul, Claudia tocmai și-a „tras”... o casă. De piatră, i-o dorim (ea ne zice că mai bine de bambus, ca să fie flexibilă și armonioasă), dacă tot a reușit să se mărite. În ciuda amănărilor. Și a faptului că s-a dus la altă primărie decât aceea care trebuia să o cunune. Sau a lipsei rochiei de mireasă. Cineva i-a strâmtat-o atât de tare încât n-a mai încăput în ea. Salutări și mirelui, profesorul universitar Haruya Sumiya. Un japonez extrem de curajos. Cine o cunoaște pe colega noastră știe de ce! De unde rezultă și a treia noutate. Claudia pleacă în țara-soacră, a Soarelui Răsare, pentru nu se știe câte luni. Se știe, în schimb, că de acolo ne va trimite încă o „doză” de reportaje *cool!* (L.P.)

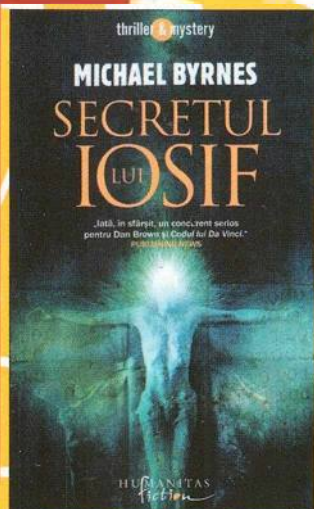
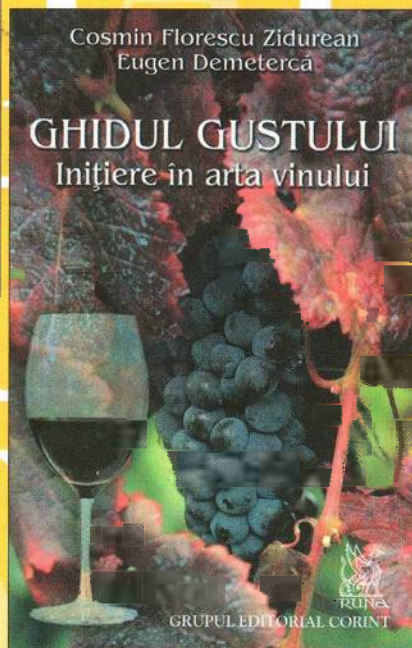

Ghid + gust

Președintele Clubului Român de Presă de Vin, Cosmin Zidurean, este autorul unei cărți lansate de curând. Se numește *GHIDUL GUSTULUI – Inițiere în arta vinului*. Este un ghid scris relaxat, de cineva care știe – și nu are nevoie să își demonstreze sieși, nici celorlalți, că știe. Vrea doar să fie un bun îndrumător, în plus, un

partener agreabil de excurs livresc, e vorba de efectiva lectură a cărții. Sigur, nu lipsesc vinurile, dar ele nu se supun unei descripții chirurgicale, reci, ci se asimilează spiritului dionisiac. Nu că el, autorul, Cosmin, ar fi vreun spirit apolinic. Deși înzestrat cu un IQ de reală calitate, Cosmin Zidurean rămâne, fatalmente, un dionisiac...

(M.G.)

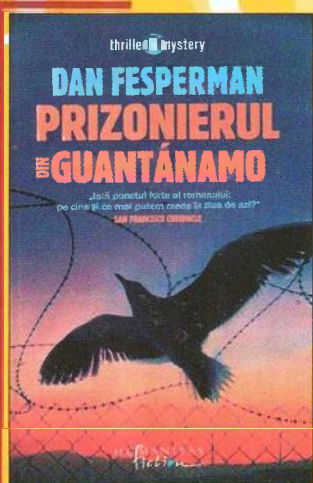
Michael Byrnes *Secretul lui Iosif*

Un thriller în descendența imediată a faimosului *Cod Da Vinci*. O acțiune legumită, care se dezvoltă încet, se deslușește în timpi de lectură. Se vede și efortul de a crea personaje, un exemplu de personaj mai „forjat” fiind Salvatore Conte. Povestea are multe dintre ingredientele de succes, deși nu egalează inventivitatea lui Dan Brown. Se desfășoară pe fundalul unui oraș mirific, așa cum puține se află în lume: Roma, căruia îi face, ca și *Anotimpul morților*, cea mai bună reclamă: cea ficțională.

Douglas Carlton Abrams *Jurnalul pierdut al lui Don Juan*

Unul dintre cele mai fascinante personaje ale ultimei jumătăți de mileniu, poate chiar cel mai pasionant (din câmpul literar). Că Don Juan ar avea un jurnal inedit, poate fi o invenție epică semănând îndeaproape cu o mină de aur. Mit al dragostei ardente. Care explorează „eternul feminin”, feuilletându-l.

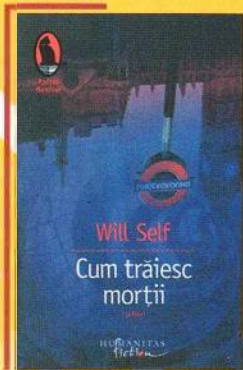
Dan Fesperman *Prizonierul din Guantánamo*

O carte oarecum atipică, mai personală. Într-o piață invadată de thrillere mistice & misticoide, templierice. Ea face o notă cumva distinctă, are elemente de *policier*, *commando* aproape, anchetă militară, resuscită altă zonă a thriller-ului. O bună documentare stă în spatele cărții, care are ciudățeniile ei, se înrudește, poate, pe departe, și cu Tom Clancy, dar și cu *Papillon* sau *Changi*, cărți, totuși, din epoci diferite.

Hubert Selby Jr. *Recviem pentru un vis*

Dacă am face câte un recviem pentru orice vis pierdut, nu ne-ar ajunge viața. Iluzii, utopii, paradise chimice. Toate acestea dau o carte care rezistă vremii. Poate că lumea cunoaște mai degrabă filmul care s-a făcut după cartea cu pricina, cu câțiva ani în urmă. În orice caz, pelicula ne arată cum e să fii „dependent de iluzii”. Și cine nu este?

Will Self *Cum trăiesc morții*

Lumea morților e la fel de interesantă și de vie ca și a noastră, a viilor. Explorată mai consistent, până acum, ce-i drept, de o altă ramură, cea de science-fiction (de pildă Philip Jose Farmer), dar într-o cu totul altă manieră.

SUPER OFERTA BULGARIA

Paste si 1 Mai la Nessebar

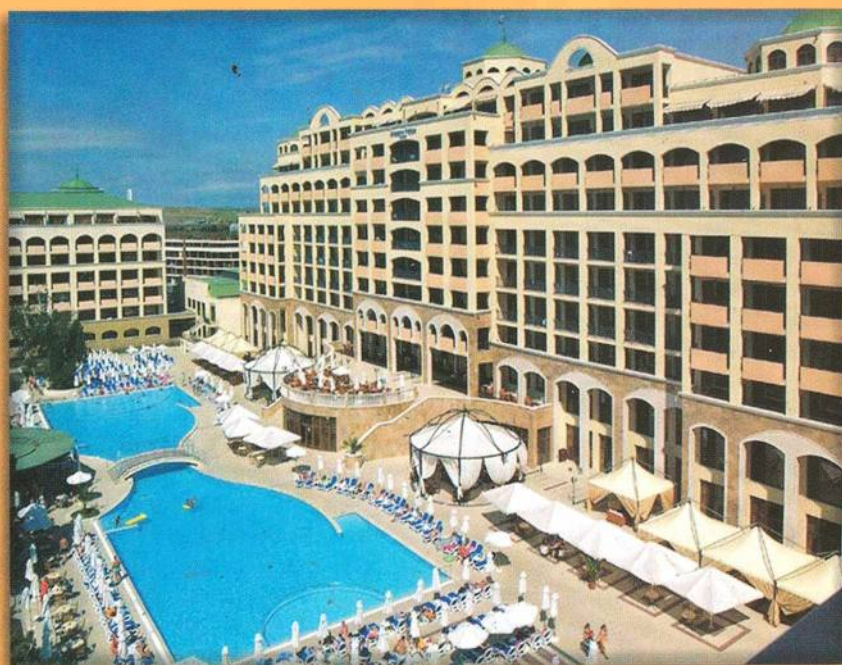
199 euro/pers

Paste

25.04-29.04

1 Mai

30.04-04.05

Tariful include:

- transport autocar
- 4 nopti cazare in camera dubla la hotel 4 * + all inclusive
- asistenta turistica pe tot parcursul excursiei

Tariful nu include:

- asigurarea medicala (optionala, aproximativ 20 RON)

Reducere 7%
pentru inscrieri pana la
data de 28.02

FAROS - MAYAK

Adresa: Bd. Corneliu Coposu, nr.7,
bl. 104,sc.1, ap.2, sector 3, Bucuresti
Tel.: 021 326 62 48; Fax: 021 327 61 22
E-mail: travel@faros-mayak.ro

www.faros.ro

Zilele Culturii Cubaneze

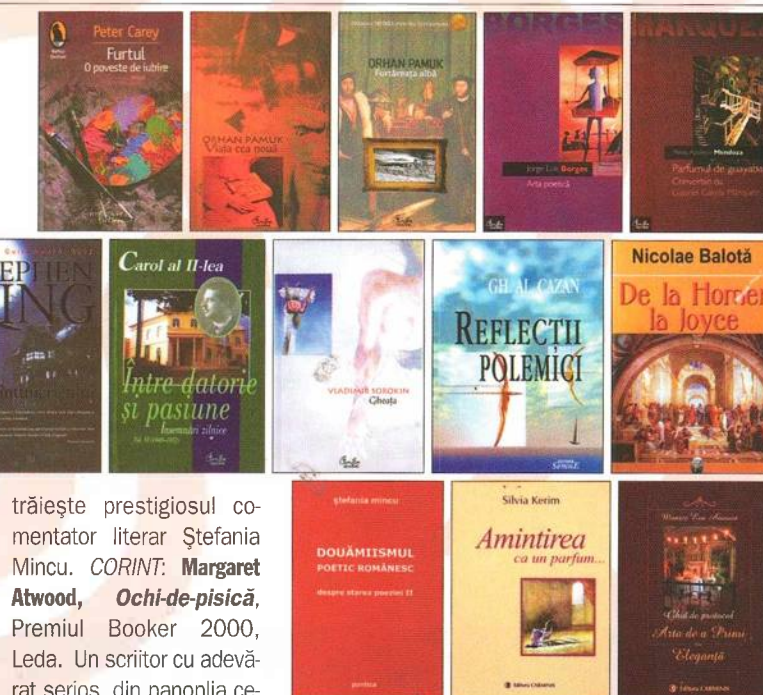
Biblioteca *Ion Creangă* în colaborare cu Ambasada Republicii Cuba a organizat la București *Zilele Culturii Cubaneze*. Evenimentul se înscrie în proiectul *Diversitate culturală*, proiect care-și propune să ofere călătorii culturale în *Lumea Celuilalt* prin proiectii, audii, expoziții de fotografie, arte plastice și decorative, vizionări de filme documentare/artistice, lecturi și spectacole de teatru. Expoziția de corali din Cuba și caricatură *Nordelo*, filme documentare legate de spațiul cultural cubanez, *Cartografia intimă* a lui Wifredo Lam, ritmuri cubaneze, lecturi și discuții pe marginea operelor unor scriitori cubanezi precum Alejo Carpentier, Guillermo Cabrera Infante au fost câteva dintre ingredientele evenimentului! (A.G.)

PNVV, preview 2008

La cumpăna dintre ani (cum zice clișeu de gândire cel mai comod!), Patronatul Viei și Vinului (PNVV) a organizat, în Regie, la Club ONIX, o întâlnire de sfârșit de an 2007 – și de început 2008, cu un *preview* aferent. S-a băut vin de bună calitate, s-a stat la taclale. S-a pus lumea la cale. Și, atenție, s-a propus următoarea călătorie de documentare efectuabilă împreună cu Clubul Român Presa de Vin (CRPV): numai Ovidiu Gheorghe știe unde! Sigur, secretul va fi dezvăluit și în paginile revistei noastre... (M.G.)

Oglinda cărților

HUMANITAS: Peter Carey, *Furtul*. O poveste de iubire. Sub sigla *HUMANITAS FICTION*. Și în colecția *RAFTUL DENISEI*. Peter Carey e cu adevărat un prozator fermecător. **CĂRȚI CU CARE ESTE ÎNFOLIAȚĂ „FLACĂRA”:** Robert Musil, *Rătăcirile elevului Torless*. Cota la care a ajuns scriitura lui Musil e uimitoare. Astăzi vorbim de un pilon cultural al secolului XX, Yasunari Kawabata, *O mie de cocori*. Vorba lui Daniel Cristea Enache: parcă, totuși, cine stă să îi numere? Dar, altă întrebare: ce știți despre ceremonia ceaiului? Yukio Mishima, *După banchet*. Mai multe povești într-una singură, așa, ca matrioștile. În Colecția *Cartea de pe noptieră*. Ludmila Ulițkaia, *Soniecika*. O poveste la fel de rusească precum caviarul, dar, în același timp, la fel și de concentrată. **NEMIRA:** Stephen King, *Peter Straub*, *Casa întunericului*. Pentru că eroii întotdeauna se întorc. Pentru că eroii cresc și străbat, mereu, noi aventuri. Pentru că *TALISMANUL*, romanul de unde se trag toate, se poate să vă fi plăcut, totuși. Neil Griffith, *Obsesia Caravaggio*. E vorba, desigur, de un tablou. E vorba, desigur, de Caravaggio. Și ceea ce mă atrage e chiar viața lui Caravaggio, care poate fi, oricând, un roman absolut extraordinar. Pentru cine nu crede, vă recomand, mai întâi, să vizitați Malta (www.malta.ro). Juan Carlos Castillon, *Stăpânii lumii. O istorie a conspirațiilor*. Aveți o teorie personală a conspirației? Ei bine, nu mă miră. Am și eu una. Fiecare are una. Fiecare are conspirația pe care o merită. Dar asta e de citit, nu? **CURTEA VECHIE:** Orhan Pamuk, *Viața cea nouă* și, un alt titlu, *Fortăreața Albă*. Aș vorbi „la pachet” despre Orhan Pamuk: el e un super-povestăș oriental, cu toate raccourci-urile, arabescurile, întorsăturile și înfloriturile mirolante ale Asiei. Nu vine singur, ci cu mirodenele unei întregi lumi. Timbru personal, originalitate, contribuție proprie la îmbogățirea registrelor literare cu un nou brand. **JORGES LUIS BORGES, Arta poetică**. Nu-mi închipui o bijuterie mai fină, mai minunată decât acest giuvaer care nu va sta la gâtul nici unei femei, la fel de grațiat ca și poezia însăși, ca și arta. **Plinio Apuleyo Mendoza, Parfumul de guayaba, Convorbiri cu Gabriel Garcia Marquez**. Marquez nu numai că e fermecător întotdeauna, dar e esențial. **Max Landberg, Leadership**, Seria *TAO*. Nu există rețete miraculoase de management. Sau poate că există? **Carol al II-lea. Între datorie și pasiune. Însemnări zilnice**. Jurnalul lui Carol al II-lea a apărut, la *Curtea Veche*, într-o serie. De ce merită? Pentru că aici se află explicația pentru ultimele șapte decenii pe care le-am trăit. **Vladimir Sorokin. Gheața**. Pe Sorokin l-am descoperit cu vreo cinci sau zece ani în urmă. Unul dintre prietenii mei de la Chișinău îl citea în original, în rusește. Cu infinite delicii, hohote de râs, care mi s-au transferat și mie. **VINEA:** Gheorghe Izbășescu, *Jocurile minții*. „Mai bine darling deșartă vinul gros/ ce mi s-a întărit între file/ scâncet ce ne menține în echilibrul materiei/ și nu fi mai supărată decât crezi”. Iată o felie de text remarcabil. **ARTEMIS și SEMNE:** Gh. Al. Cazan, *Reflecții polemice*. O carte a unui nene care s-a supărat tare de tot pe lume și nu pare să îi treacă, până la urmă, cu una-cu două. **IDEEA EUROPEANĂ:** Nicolae Balotă, *De la Homer la Joyce*. Prima oară l-am întâlnit pe Nicolae Balotă la târgul de carte. Are o faimă care îi premerge omului. Un scriitor care își cunoaște ca nimeni altul instrumentele. **PONTICA:** Ștefania Mincu, *Douămiismul poetic românesc*. Despre starea poeziei, II: Să ai o macetă critică în mână și să fii aruncată în jungla celei mai recente experiențe contemporane, iată condiția pe care o

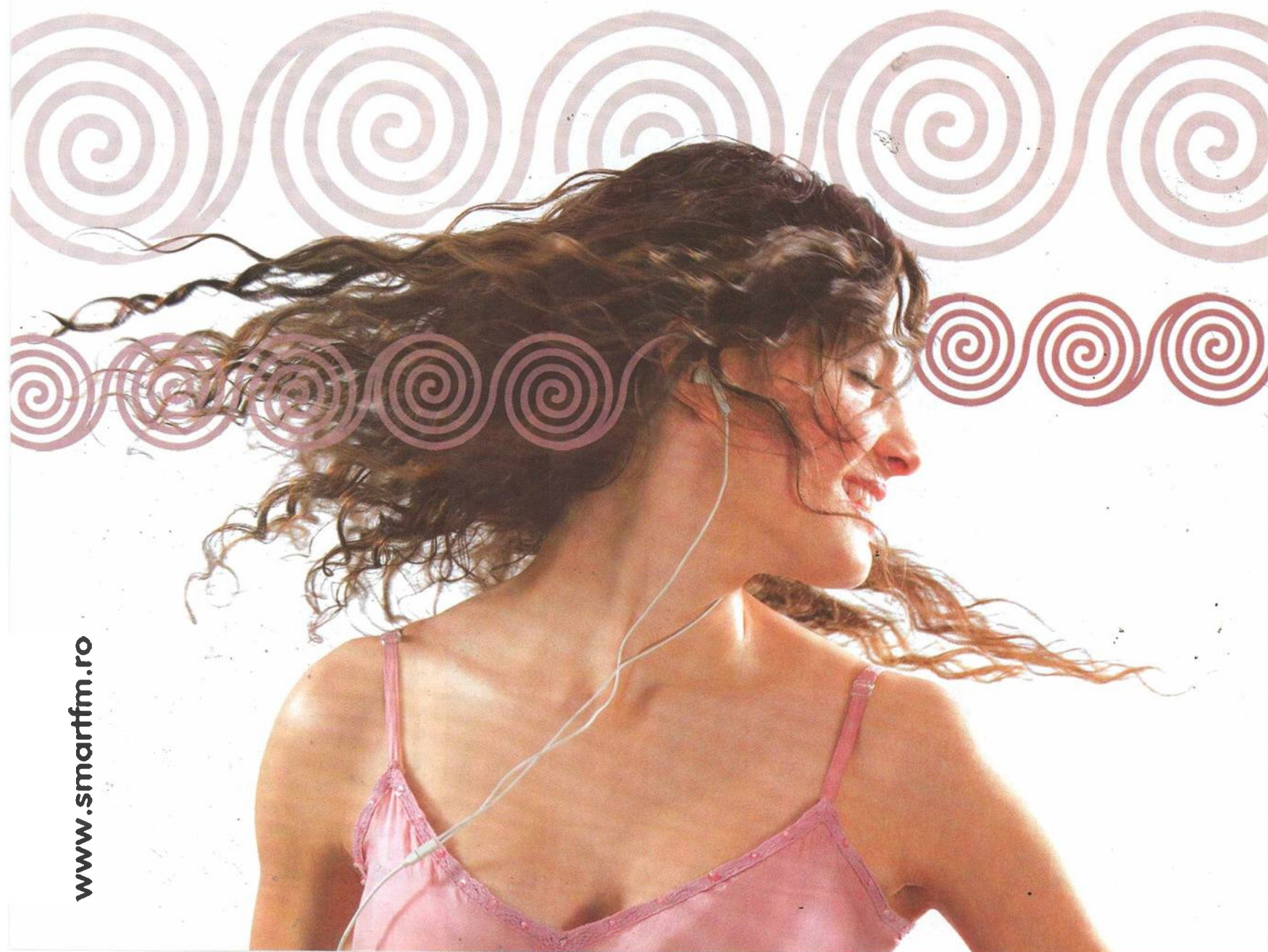
trăiește prestigiosul comentator literar Ștefania Mincu. **CORINT:** Margaret Atwood, *Ochi-de-pisică*, Premiul Booker 2000, Leda. Un scriitor cu adevărat serios, din panoplia celor aruncați în luptă de către *CORINT*, după Zadie Smith, cu a sa memorabilă *Dinți Albi*. **Joyce Carol Oates, Femeia, victimă a speciei**, Leda. Este vorba, dacă nu știți, de unul dintre cei mai plini de notorietate autori ai contemporaneității în Statele Unite. Știe ce spune. E femeie. Și autoare a peste 50 de romane. **Radika Jha, Mirosul lumii**, Leda. De ce? Motivația juriului: pentru că lumea nu miroase la fel în India și la Paris. **Alberto Ongaro, Taverna dogelui Loredan**. Doi bărbați și o femeie, o rețetă unică. Deoptrivă narativă și existențială. Ajunge să mai spun că autorul trăiește la Veneția și, cred, deja v-am trezit apetitul și curiozitatea... **A.M. Homes, Cartea asta îți va salva viața**. Un autor de ficțiune și eseuri, de fapt, o autoare care vrea să (îți) redea viața. Cea adevărată, cu cărți. Și când te gîndești că, pe unii, îi tentează să și-o ia... **CARMINIS, Silvia Kerim, Amintirea ca un parfum...** O cunosc pe Silvia Kerim, iar în cazul ei, omul e ca și cartea pe care o scrie: interesant, oarecum misterioasă. Iar suita de interviuri, unică. În primul rând, prin calitatea oamenilor de scenă proiectați, încă o dată, în lumina reflectoarelor. **Mircea Pricăjan, În umbra deasă a realității, vol. I și II**. Deși a apărut mai demult, abia acum a ajuns la mine scrierea unuia dintre cei mai promițători tineri din generațiile scrisului contemporan. **RAO: Umberto Eco, Istoria urâtului, Istoria frumuseții**. Două cărți gemene, ale unuia dintre cei mai mari scriitori contemporani. Alături de Borges, îl consider pe Eco cel mai mare scriitor al secolului care tocmai s-a încheiat. **Kafka, Jurnal**. O altă ediție a unei opere de referință. Kafka și Dostoievski sau *nec plus ultra* în proza (romnul) lumii dintotdeauna. **Monica Eva Anescot, Ghid de protocol Arta de a primi cu eleganță**. Nimeni nu știe, cu adevărat, cum să primească, deși, paradoxal, toți vrem să primim. **VASILE SAVIN**. Dicționar de termeni juridici, Dicționar medical. **UNIVERS. Știința arabă**, Colecția *Cotidianul*. Traducere de Vasile Savin. O carte remarcabilă, în tălmăcirea unui traducător remarcabil, și el autor la rândul său. (M.G.)

un radio care te descoperă

muzică mai bună

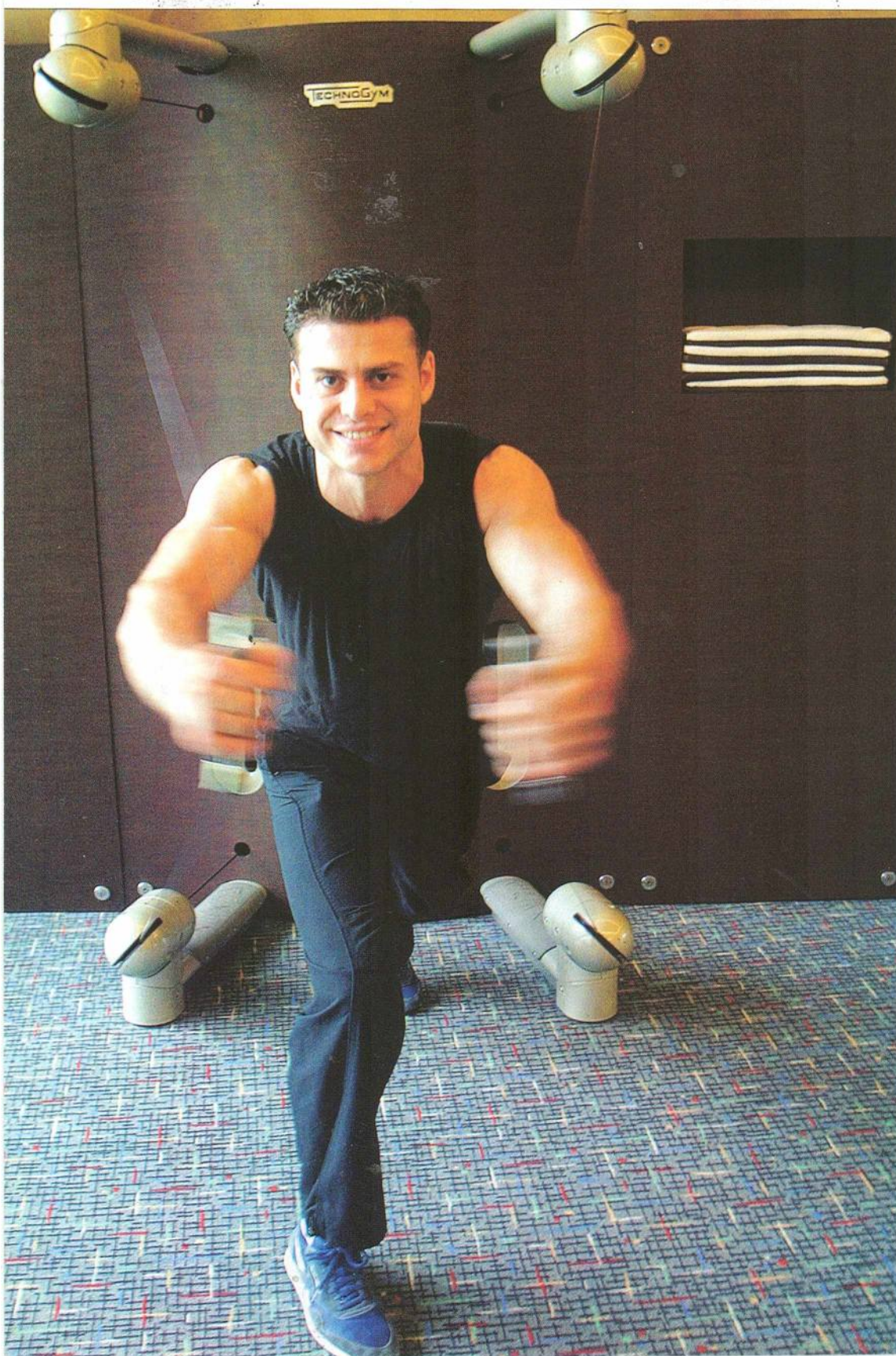
SMART FM

107.3

SPA-BOY

Printr-o conjunctură nebănuită, luna trecută, am ajuns în Antalya, și anume în Belek, o stațiune de 5 stele, care acum 20 de ani nu era decât un sat sărac de pescari. Clima mediteraneeană, imensa rețea de terenuri de golf și plajele impecabil amenajate fac ca în Belek sezonul turistic să se întindă pe aproape întreaga perioadă a anului.

Invidios pe felul în care turcii știu să-și valorifice turistic zone geografice poate mai puțin ofertante decât cele din România, mi-am luat aparatul de fotografiat și am început să cuturei. În afară de perfectă configurare a cluburilor de golf și de spectacolul inedit oferit de turiștii pasionați de golf care-și etalau mai mult echipamentele decât îndemânarea în domeniu, aproape nimic din luxul aferent celor 5 stele nu mă făcea să ridic aparatul la ochi. Totuși, ciudat pentru unul ca mine, care-și petrece concediile cu gașca la cort, cât mai departe de locurile amprentate de „civilizație”, m-a impresionat calitatea serviciilor: IMPECABILĂ. Căutând să ilustrez fotografic asta, am aflat că în hotelul la care mă cazasem – centrul SPA (masaj, saună, piscină, fitness, tratament cosmetic etc.) – era manageriat de SPIRIT OF SANITAS SPA&WELLNESS, companie ce deține șapte importante centre SPA din Turcia, având o cifră de afaceri anuală de 10 milioane de euro. M-am dus la locul cu pricina, încercând să obțin dreptul de a fotografia inside. Nici vorbă, oamenii erau chiar profesioniști, aveau reguli stricte referitoare la intimitatea și imaginea clienților lor. Eu insistam și, la un moment dat, se strânseseră în jurul meu patru angajați, vorbindu-mi fiecare în altă limbă; o tânără simpatică și politicoasă în rusă, unul în turcă, altul în germană, o alta simpatică în engleză. Nu mai înțelegeam nimic, însă a apărut un tânăr înalt, athletic și care, cu un calm de nedescris, a vorbit cu fiecare dintre cei patru pe limba lor, apoi s-a întors spre mine și, cu un zâmbet sincer, mi s-a adresat în cea mai perfectă limbă română: „Bună ziua, bine ați venit la noi, eu sunt Ciprian, cu ce vă pot fi de folos?” Luat puțin prin surprindere, i-am explicat ce doresc și el mi-a spus politicos că nu se poate, decât cu aprobări din partea șefilor. Procedurile mi-ar fi mâncat mult timp, așa că am renunțat.

Încântat că întâlnisem un compatriot la 1.700 km depărtare de țară, am continuat discuția cu Ciprian. Urma să intre într-o ședință cu echipa de 20 de colegi, dar s-a învoit și m-a invitat în biroul lui din sala de fitness. Lepădând aerul oficial, am început să vorbim, ca doi prieteni care nu se mai văzuseră de ani de zile și aveau multe de povestit.

Ciprian Giurgiu, 27 de ani, din Pitești, este unul dintre românii care-și caută norocul în afara granițelor țării și pe care statul român îi bagă-n calcul doar atunci când vin acasă de sărbători să-și cheltuie banii muncii cu greu prin străinătăți. Întreb câte limbi vorbește: „Vorbesc rusa fluent, engleza, germana, franceza, italiana bine, mai nou mă descurc și în turcă”, îmi răspunde de parcă asta ar fi ceva la îndemâna oricui. Bun, dar de unde, cum le-a învățat?

Îmi anticipează întrebarea: „Sunt autodidact, de mic am avut o înclinație pentru limbile străine, dar și experiențele de viață m-au obligat, e o poveste lungă!”

La 15 ani s-a apucat de rugby și, în mai puțin de trei ani, deși junior, juca în echipa mare. Indemnizația pe care o primea ca sportiv pe vremea aceea ridicându-se la exorbitanta sumă de 15 \$ lunar, a fost nevoit să se angajeze controlor de bilete pe mijloacele de transport în comun din Pitești. Un brașovean repatriat din SUA, unde lucrase pentru FBI, înființează pe criterii profesionale o echipă de rugby în localitatea Cristian. Ciprian este cooptat în lot. Condițiile de antrenament și remunerația mult peste media cluburilor de rugby din România îl mulțumesc, dar, cum cei frumoși nu țin mult, în urma unui turneu în Cipru, unde rezultatele lasă de dorit, echipa se desființează. „Tot timpul, în perioadele de criză financiară, o soluție era să mă angajez ca body-guard, așa că șase luni am lucrat într-o discotecă din Pitești; acolo m-am împrietenit cu o fată studentă în București, și m-am mutat în Capitală; pentru o perioadă scurtă m-am antrenat cu echipa de rugby a *Stelei*, și alte șase luni am făcut parte din trupa de stripperi *Flamingo Boys*”, spune Ciprian zâmbind și refuzând să intre în amănunte. Înțeleg că nu era ce-și dorea.

Întors în Pitești, se angajează la o firmă de protecție și pază, în paralel continuând să joace rugby în echipa clubului *Arpechim*. La un festival al berii cunoaște o altă fată care, impresionată de look-ul lui, îi propune un contract de manechin și fotomodel. Timp de doi ani face naveta între Pitești și București, lucrând pentru Cătălin Botezatu.

Se pare că femeile au avut un rol impor-

tant în povestea lui Ciprian: tocmai când în urma unei partide de rugby se pricopsește cu o ruptură de biceps femural, în viața lui apare o rusoaică. Noua prietenă îl ajută să depășească momentul, facilitându-i înscrierea la cursurile cu frecvență periodică ale facultății de sport din Chișinău. Complet refăcut, pleacă în Bulgaria, la Sofia, unde lucrează un an ca antrenor de fitness. „Reușisem să-mi cumpăr o mașină, să strâng niște bani și m-am întors în țară; trei luni de zile nu am făcut nimic concret, distracție și iar distracție, simțeam că pierd timpul, mama venise și ea de la muncă din Italia și mă tot dojenea, așa că în martie 2006, cu o zi înainte de ziua mea de naștere, mi-am făcut bagajul și i-am spus mamei că plec în Europa!”

Avea niște prieteni în Viena și s-a oprit la ei. Ajutat de aceștia, și-a depus actele pentru a obține dreptul de muncă. S-a apucat iar de sport, inițial la echipa de fotbal american *Doge Vikings*, a doua echipă de profil din Europa și prima din Austria. După două luni de antrenamente, i-au cerut să-și plătească echipamentul și s-a văzut nevoit să renunțe. A revenit la prima lui pasiune – rugby-ul – legitimându-se la *Viena Celtic*, echipă de amatori, înscrisă în prima ligă austriacă, formată din rugbyști strănsi de prin toate colțurile lumii. Nivelul de joc fiind similar cu cel al ligii a doua din România, lui Ciprian îi este ușor să obțină premiul de cel mai bun jucător al echipei pe anul 2006. Având probleme materiale, roagă un prieten să-i vândă mașina rămasă în țară și, cu banii respectivi, își închiriază o locuință în Viena. „Lucram și ca antrenor de fitness la *ELIXIA*, unul dintre cele mai renumite centre SPA din Viena, dar, neavând perfectate

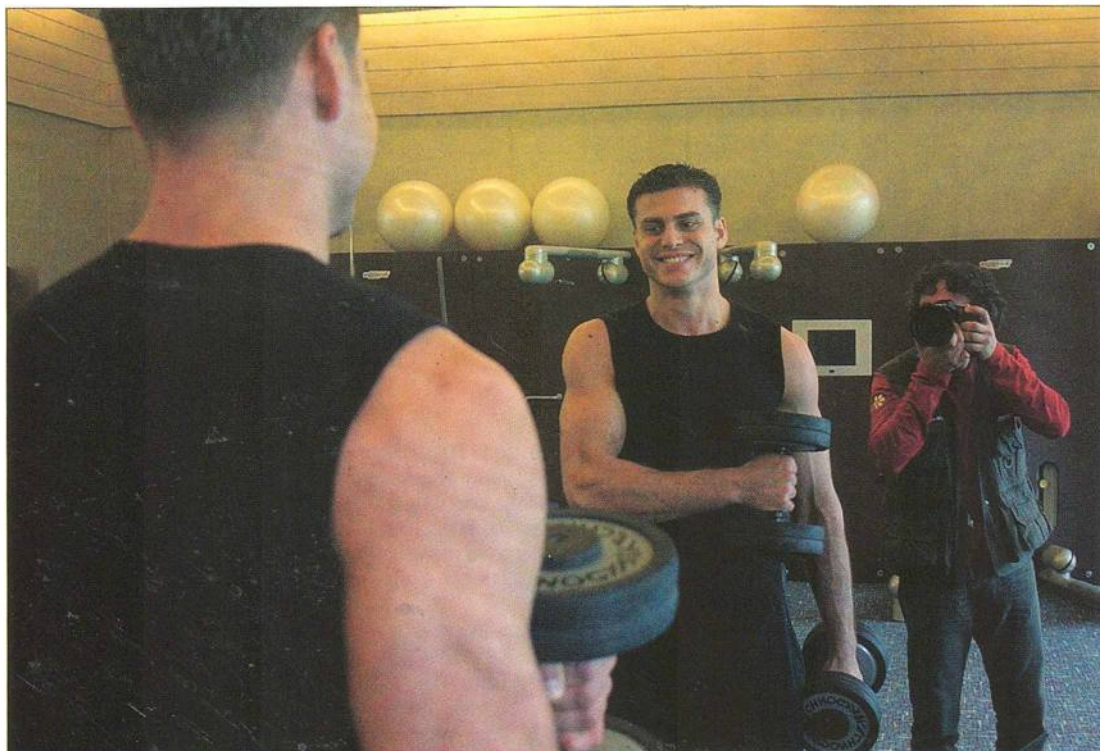
toate actele, nu mă puteam plăti cum ar fi trebuit și mi-am mai luat un job, ca electrician pe șantier, unde câștigam 6 euro pe oră”, îmi spune Ciprian cu modestia omului pentru care munca nu e o rușine oriunde o face cinstit.

Lucrurile nu par să se remedieze, antrenamentele și meciurile cu echipa de rugby, cele două job-uri, întârzierea obținerii dreptului la muncă, situația financiară precară, îl epuizează pe Ciprian și hotărăște să se întoarcă în țară. „Nu mai puteam, îmi propusesem să rezist maximum încă o lună pentru a juca finala campionatului de rugby al Austriei în care mă calificasem cu echipa, dar... pe neașteptate, managera de la *ELIXIA* mă cheamă și mă întreabă dacă nu sunt interesat de un job în Turcia, unde un cunoscut de-al ei deschidea un centru SPA într-un hotel de lux!... Am acceptat fără să mă mai gândesc, ... OK, dar, șoc: peste două zile trebuia să mă prezint în Belek!” Cu tot regretul că ratează finala, Ciprian își face timp pentru o „petrecere monstruoasă de rămas bun” cu prietenii vienezi și, de pe 27 iunie 2007, iată-l aici. „Am contract pe un an, m-am adaptat foarte bine, în principal lucrez ca antrenor de fitness, dar fac masaj sportiv, și servicii de recepție atunci când e cazul, sunt foarte mulțumit de salariu, dar nu ți-l pot spune pentru că e confidențial; Antalya crește în ritm alert, acum parcurge etapele prin care a trecut Dubai-ul, mă gândesc să-mi prelungesc contractul și, în ideea asta, mi-am închiriat un apartament unde, momentan, nu am decât o saltea și un DVD-player, dar intenționez să-l mobilez!”

Ne întrerupe o doamnă cu o expresie puțin severă, întrebându-l de ce s-a învoit de la ședință! E șefa lui Ciprian, Tülay Oktay, coordonator general al *Spirit of Sanitas SPA*. Intervin și-i explic faptul că eu eram cauza. Auzind că sunt din România, își schimbă brusc atitudinea. Cu amabilitatea unei gazde de meserie, mă invită la ea în birou și, fără s-o întreb nimic, începe să-mi laude, mărturisindu-mi „secretul”: îl va propune pe Ciprian pentru cursuri speciale de masaj, privilegiu de care beneficiază doar angajații serioși pe care se poate baza.

Sună siropos, dar trebuie să recunosc: am avut un moment în care m-am simțit OK (asta ca să nu spun: mândru) față de obârșia mea carpato-danubiano-pontică, datorită lui Ciprian, un român plecat în Europa și ajuns în Asia, care-și vede de treaba lui descurcându-se oriunde, fără a deranja pe nimeni. Sunt convins, Ciprian nu e un caz izolat, dar, din păcate, sunt mediatizate cazuri ale românilor mai „neastâmpărați” care „muncesc” peste hotare! Na, că acum m-a apucat un puseu de revoltă patriotică, ...Cipriane, frateee.....!!

Text și foto: Octavian Tîbăr

Român,
aventurier
„de lux”

TCM – Gara de Nord

Geacă bărbătească
Preț 195 lei

Cămașă
bărbătească
velur
Preț 34,50 lei

Blues jeans
damă
Preț 39,50 lei

Bluză femei
Preț 29,50 lei

Bluză
bărbătească
Preț 29,50 lei

Pulover
damă
Preț 38 lei

Tara Collection by Scarlett Clothing

Jachetă
Preț 133 lei

Jachetă
Preț 176 lei

Bluză Preț 80 lei

Fustă dreaptă
Preț 89,90 lei

Fustă
Preț 72 lei

Pelerină
Preț 134 lei

Peggy Sage

Terre de feu este cea mai înflăcărată nuanță de roșu pentru rujurile mate de la Peggy Sage. Încă vedeta sezonului, roșul înviorează instantaneu chipul transformând buzele în atuurile senzualității. Tot Peggy Sage te îndeamnă să acorzi unghiilor atenția cuvenită. Alege lacul de unghii Peggy Sage în nuanța terre de feu și unghiile tale vor fi etalonul frumuseții în luna îndrăgostiților. Nu uita să folosești și pila de unghii fluorescentă cu patru fețe Peggy Sage care pentru o manichiură completă a unghiilor naturale: scurtare, finisare și lustruire. Pila este lavabilă și permite o pilire rapidă și precisă.

Peggy Sage este un salon destinat îngrijirii manichiurii și pedichiurii situat în str. Olari nr. 43, sector 2, București.

Care este adresa salonului Peggy Sage?

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.02.2008

Vor fi oferite trei premii constând în câte un ruj și un lac de unghii Peggy Sage

Căștigătorii
concursurilor
din Flacăra
nr. 1-2/2007:

Carl Reh
Spătăreanu Alexandru
București
Losonci Livia-Viola
Iq. Mureș, jud. Mureș
Dobrilă Carmen
Iq. jud. Iași
Constantinescu
Gheorghe
Moreni, jud. Dâmbovița

Europa Travel
Witteveen Ioana Laura
București

La Marque
Mihăilescu Ruxandra
București
Ghiță Iulia-Mihaela
com. Măruțel, jud. Olt
Moglan Cornelia
Roman, jud. Neamț

Tritonic
Neagu Sorin
București
Filip Tereza
Bacău, jud. Bacău
Ursu Marcela
Ioc. Bivolari, jud. Iași

Laropharm
Goncearov
Victor-Nicolae
Timisoara, jud. Timiș
Iordache Dumitru
București

Concurs
Peggy Sage

oriflame

natural swedish cosmetics

O privire întinerită, fără riduri, cearcăne sau pungi sub ochi pare un vis care poate fi transformat în realitate numai în cadrul cabinetelor de cosmetică ce folosesc produse și tehnologie de ultimă generație. Însă, urmarea regulată a unui astfel de tratament de înfrumusețare poate avea efecte negative în plan financiar și nu

numai-aspectul timpului nefiind nici acela de neglijat. Poate, tocmai de aceea, multe femei lasă pe plan secundar problemele legate de înfrumusețare, neglijând faptul că trecerea timpului și stilul de viață lasă pe chipuri urme greu de îndepărtat. În sprijinul femeilor care nu își neglijează aspectul exterior și care doresc să se bucure, în cadrul ritualului zilnic de înfrumusețare, de confortul oferit de propria casă, Oriflame a dezvoltat, în continuarea conceptului DermoProfessional, Power Correcting Eye Patches-benzile cu hidro-gel pentru pielea din jurul ochilor. Acest tip de produs revoluționar se adresează femeilor care doresc să aibe, în scurt timp, pielea din jurul ochilor mai netedă, fără riduri, cearcăne sau pungi inestetice.

Acum, Oriflame pune, la îndemâna tuturor femeilor, soluția pentru întinerirea pielii din zona ochilor, în doar 20 de minute.

DermoProfessional Power Correcting Eye Patches

Benzi cu hidro-gel pentru pielea din jurul ochilor

Tratament profesionist pentru refacerea pielii din jurul ochilor, care poate fi urmat acasă, pe bază de hidro-gel activat de micro-curenți, ce intensifică acțiunea hidratantă a gelului. Diminuează ridurile, cearcănele și pungile de sub ochi, conferind zonei ochilor un aspect incredibil de tânăr în doar 20 de minute. Se aplică pe pielea curată și uscată. Lăsați să acționeze timp de 20 de minute, apoi îndepărtați. O cutie conține 2 seturi de benzi.

Himalaya

Geacă
Mammut Twin Plus
bărbați
Preț 799,90 lei

Pantaloni Mammut
Anzere
Preț 199,90 lei

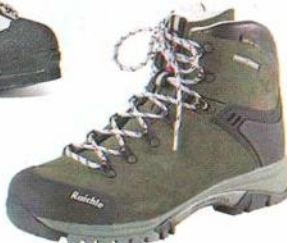
Jachetă
Cumbre XCR femei
Preț 999,90 lei

Bocanci Scarpa Mustang
Preț 349,90 lei

Bocanci două ano-
timpuri Raichle
MT Crest
Preț 319,90 lei

Căciulă
Mammut Crystal
Preț 59,90 lei
Căciulă
Mammut Tweak
Preț 59,90 lei

Rucsac Mammut
Okavango
Preț 459,90 lei

Rucsac
Mammut
copil
Preț 64,90 lei

horoscop

Cristina Vanea

Caracteristica lunii februarie

Prezența planetei Marte în zodia Gemenilor ar putea determina apariția unor încurcături legate de acte sau de drumurile cotidiene. În schimb, din punct de vedere intelectual, eficiența va crește considerabil.

Berbec (21.03. - 20.04)

Chiar dacă vor mai exista unele discuții, relația cu familia va fi bună, ceea ce vă va face mai relaxat. Interesul pentru chestiunile materiale va fi mai mare decât de obicei. Ați putea să aveți ceva câștiguri din colaborări. Mare atenție la actele financiar-contabile, deoarece pot să apară tot felul de încurcături.

Taur (21.04. - 20.05)

În anturajul apropiat vor fi dezbateri aprinse privind proiectele de interes comun. Totuși, popularitatea de care vă bucurați vă permite să aveți un cuvânt greu de spus. La serviciu se vor ivi tot felul de situații, care vă vor obliga să rămâneți peste program. Din fericire, dovediți eficiență.

Gemeni (21.05. - 21.06)

În această perioadă veți fi mai agitat, mai neliniștit. Pe cât posibil, gândiți-vă de două ori înainte de a face ceva, deoarece impulsivitatea vă poate conduce pe căi greșite. Relația cu partenerul de viață vă va interesa în mod special în următorul interval. S-ar putea să aibă o perioadă mai plină, iar sprințul dv. i-ar fi de un real folos.

Rac (22.06. - 22.07)

În plan personal lucrurile evoluează bine; relația cu ceilalți membri ai familiei vă ajută să vă relaxați și să depășiți cu mai multă ușurință frezușurile cotidiene. În cazul în care doriți să plecați la drum, mare atenție, căci ați putea avea încurcături legate de acte.

Leu (23.07. - 23.08)

Este posibil să demarați o lucrare în apartament cu scopul îmbunătățirii confortului. Pe de altă parte, nu este exclus ca o rudă apropiată să aibă o realizare de care se va bucura întregul clan. Din punct de vedere sentimental veți fi cam confuz, așa că nu este cazul să luați decizii în această direcție.

Fecioară (24.08. - 22.09)

Veți avea de rezolvat o mulțime de mărunțișuri, așa că toată perioada veți fi într-o alergătură. În cazul în care aveți de susținut o activitate intelectuală, nu trebuie să aveți nici un fel de emoții, căci inteligența și inspirația se vor îmbina în mod fericit. Totuși, rezultatele eforturilor depuse nu se vor vedea decât cu ceva întârziere.

Balanță (23.09. - 23.10)

Veți avea parte de o perioadă extrem de agitată, cu evenimente care vă vor ține cu sufletul la gură, chiar dacă unele nu vă vor privi personal. La începutul intervalului vi se va propune o colaborare, dar ar fi bine ca înainte de a lua o decizie să vă sfătuiți cu un prieten de încredere.

Scorpion (24.10. - 22.11)

Cheltuielile vor fi destul de mari, dar veți avea parte și de ceva câștiguri suplimentare. În plan afectiv, lucrurile evoluează bine. Nu vor lipsi ocaziile de a petrece clipe plăcute în compania partenerului de suflet. N-ar fi exclus, însă, ca acesta să aibă o neplăcere la serviciu.

Săgetător (23.11. - 21.12)

Este o perioadă în care nu trebuie să vă suprasolicitați, ci să vă găsiți ceva mai mult timp pentru odihnă și relaxare. Unul dintre proiectele mai vechi ar putea căpăta contururi reale. Pe cât posibil, nu vă implicați în activități la limita legalității, deoarece în scurt timp lucrurile ar putea lua o întorsătură neașteptată.

Capricorn (22.12. - 20.01)

Activitățile sociale vor fi la ordinea zilei în această perioadă. Nu vor lipsi ocaziile de a petrece clipe excelente în compania prietenilor, dar și de a cunoaște persoane care vă vor fi de un real folos în viitorul imediat. O rudă apropiată ar putea avea un mic succes în plan profesional, ceea ce vă va îmbunătăți starea de spirit.

Vărsător (21.01. - 18.02)

Veți avea de făcut o mulțime de drumuri pentru rezolvarea chestiunilor profesionale. Dacă veți fi trimis într-o delegație, nu este cazul să o refuzați deoarece se va ivi o excelentă ocazie de a îmbina plăcutul cu utilul. Interesul pentru chestiunile materiale va crește simțitor spre sfârșitul intervalului.

Pesti (19.02. - 20.03)

Este posibil ca o rudă apropiată să plece într-o călătorie. Activitățile intelectuale vă vor da ocazia să vă puneți în valoare calitățile, dar și să luați decizii de ale căror rezultate vă veți bucura în scurt timp. Popularitatea în rândul persoanelor de sex opus va crește.

**Un service gândit
pentru mașina ta!**

**De la noi pleci cu mașina
pe care ți-o dorești!**

CITYCENTER
e altceva!!!

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@city-center.ro

Piata Presei Libere nr.1, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.81; 021.224.47.38; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@city-center.ro / office@rdsnet.ro

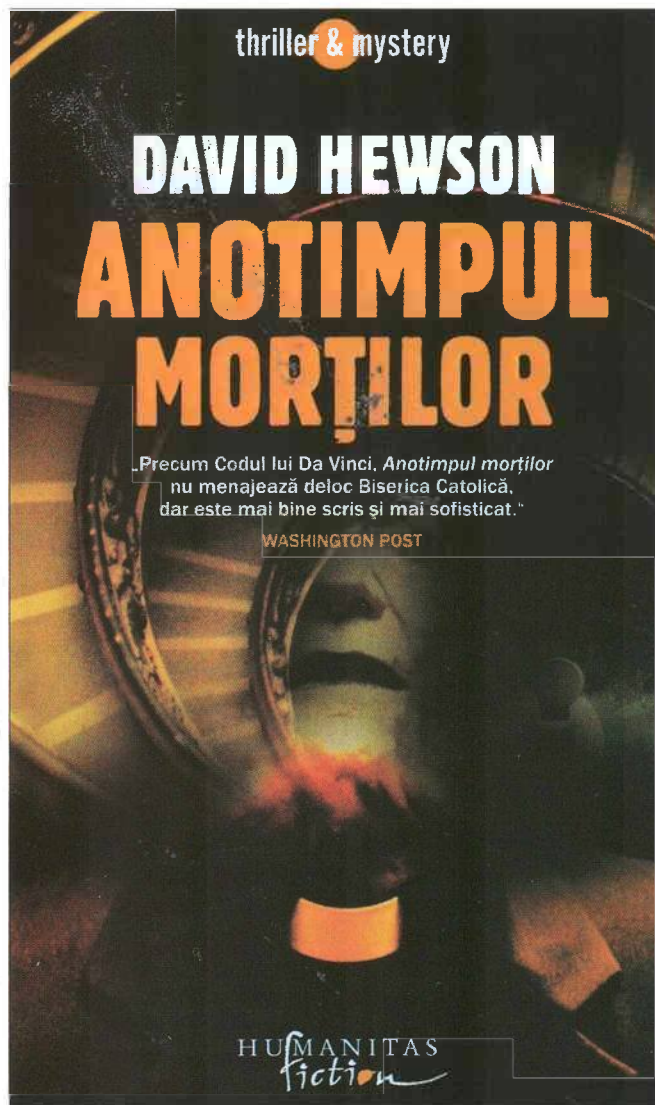

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMANIA

Telefonul clientului: 0251.544.187
Asistență tehnică rutieră 24h: 0251.596.767; 0725.511.611
www.daewooauto.ro

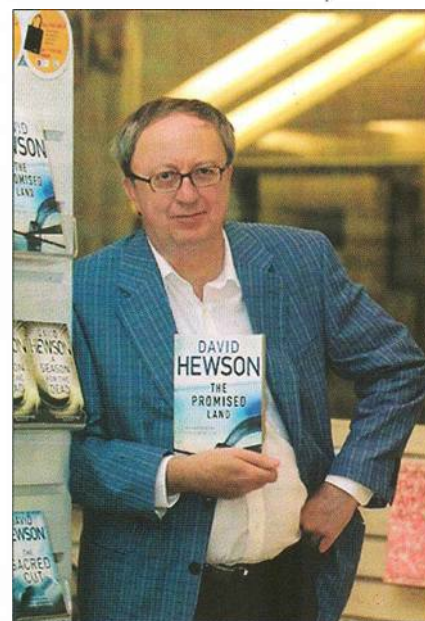
Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autofurisme

ANOTIMPUL MORTILOR

Remarcabil portretul personajelor înalte din poliție și al relațiilor lor subterane, de troc, cu autoritățile Vaticanului. Am citit, de altfel, că Biserica Catolică a fost iritată de romanul lui Hewson. Criticii literari apropiați Vaticanului au insinuat că romancierul britanic ar avea ceva împotriva Bisericii Catolice. Autorul, David Hewson, nu a făcut decât să ridice din umeri: și ce dacă acțiunea se petrece acolo? E doar ficțiune și atât.

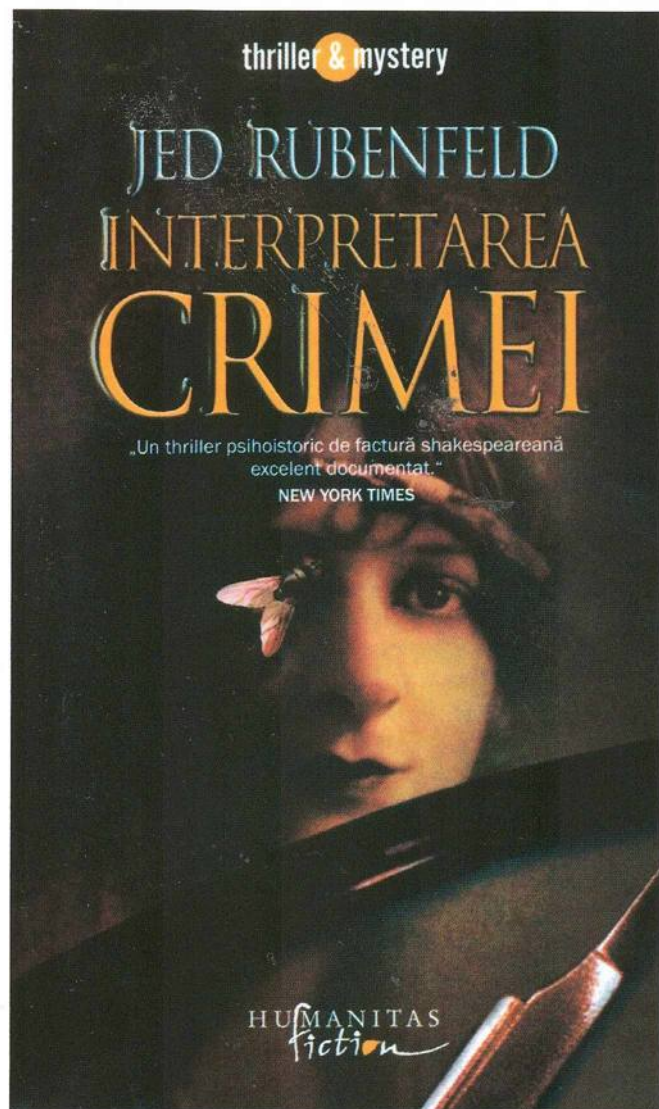
Romanul scris de David Hewson a fost prezentat ca o continuare/sau o replică la *Codul lui Da Vinci*. Nu e singular, în acest sens. Dar el nu e nici una, nici alta. Are, într-adevăr, după cum remarcase critica literară, o intrigă mai complex urzită. Are și, în diferite doze, macabru, circumstanțe înșurubate în melcul sordidului. Are și, cu adevărat, personaje, pentru că autorul, Hewson, e preocupat de credibilitatea caracterelor. Un exemplu ar fi *Arturo Valena*, transformat în *Arturo Balena*. Un personaj „de rezistență” în tramă este și Sara, Sara Farnese, precum și Nic Costa, la fel de bine reliefat în biotop. Biotopul livresc... Dar al care e cel mai cel „personaj”, cu adevărat o „figură” în carte, este Marc Costa, tatăl lui Marc, aparent inutil până la un punct, ținând doar de fibra osaturii prozatorului pursânge, precum și de obsesiile lui. Marc Costa este ceea ce numim, adevseori, „o figură”. Paralel cu *story*-ul polițist se desfășoară și o poveste de dragoste, cea între controversata Sara și detectivul Nic, ceea ce recomandă, încă o dată (dacă mai trebuia!), cartea pentru o ecranizare „cu toate ingredientele”: sex, sacru, horror, humour. Ca de obicei, explicațiile se află undeva în trecutul afănat al personajelor. Ucigașul Gino Fosse, dar și personajul feminin de tipul „vampă” – Sara (atenție, lucrurile nu se vădesc, până la urmă, chiar atât de ușor categorisibile!), precum și cardinalul Bisericii Catolice, Michael Denney, au puncte destinale de convergență. Detaliile palpitate alternează cu cele domestice (de ex.: cele două femei care sădesc răsadurile în curtea pașnicului fermier „roșu”, Marc Costa). „Anotimpul mortilor” nu are acel ritm dat de tehnica *page-turner*, pentru că nu e din aceeași „familie”, nu are aceeași curgere, alcătuire, destinație. Nu își propune să „excite” cititorul, ci să îl țină doar în suspans. Remarcabilă, pentru un scriitor american, cunoașterea Romei, mentalităților și habitudinilor italiene, tot ceea ce ține de specificul local fiind relativ convingător, fără hiatusuri sau gafe. Romanul face mai puține concesii palpitantului, dar stă mai bine „pe picioare” ca narațiune. Personajele sunt

ușor psihanalizabile, se încadrează în schemele motivaționale, ceea ce e bine, și rău. Bine, pentru că povestirea și explicațiile ei au verosimilitate, rău, poate, pentru că merge pe aceleași tipare, pe aceleași străvechi circuite. Sigur, o scuză ar fi că viața e așa de când lumea; truisim inevitabil. Tensiunea crește pe parcursul textelor, așa cum se întâmplă în narațiunile cu adevărat bune. Și, în aceeași măsură, se dezvoltă tehnica portretistică. Sara Farnese apare ca pozând în devoratoare de bărbați, o femeie asemenea faimoasei văduve negre, care înghite capul lui Hugh Fairchild, al lui Costa deopotrivă (îi tăinuiește lucruri fundamentale despre ea). David Hewson își continuă seria *Nic Costa*, cu o nouă carte, *Garden of Evil*. Totul, adică întreaga acțiune se desfășoară pe o căldură sufocantă (de fapt, așa începe și romanul!), care se transferă într-o tensiune din ce în ce mai suportabilă, cu crime care se precipită, alături de explicații care, strategic, se amână. Până la urmă, totul se dovedește a fi fructul unei afaceri „vechi”, aproape de familie. O dată divulgate relațiile între Sara Farnese, cardinalul Michael Denney, și delinquentul Gino, schema întregului mecanism motivațional se devoalează, treptat.

text **Mihail Gălățanu**

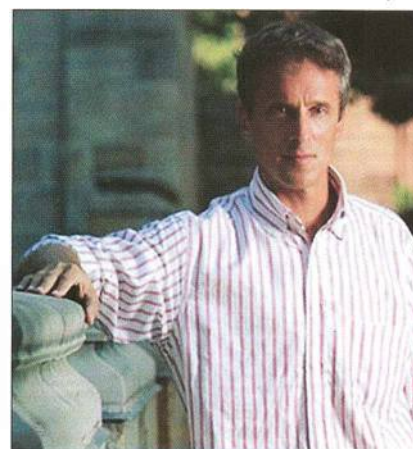
INTERPRETAREA CRIMEI

Și aici ar fi de spus ceva: Freud & Jung, între care numai armonie nu domnește, cad, ca niște muște în lapte, în sosul unei conspirații care se coace tocmai pentru ei... Dar să vă lăsăm să vedeți singuri mai departe...

O copertă fascinantă, cel puțin în ediția română: ochi deschis, ciugulit de o muscă, fotografie de epocă. Personaje de lux, care se „învârt” prin carte: Ferenczi, Jung, Freud, fac tot felul de lucruri lumești, se strâmbă, gesticulează, detestă. Mai mult decât decor, aproape un personaj, în spatele scenelor, se profilează New York-ul începutului de secol XX, cu spectacolul zgârie-norilor săi care doboară, rând pe rând, recorduri de înălțime.

Ce mai obținem: o călătorie cu metroul newyorkez, la câțiva ani după 1900, prin gări care, probabil, nu mai sunt acum și prin stații care, probabil, s-au dărâmat. Credeam că, din seria *THRILLER & MYSTERY* a Editurii HUMANITAS, cel mai „dur” prozator e Lee Child, dar uite că m-am înșelat. JED RUBENFELD e mai „clinic” decât Child, atât ca precizie chirurgicală, cât și ca impact direct al scriiturii. E „rece”, un fel de observator omnipotent & scient, care descrie lucrurile cu creier de computer și retorică de robot din ultima generație. Se întâmplă ceva, în ultima vreme, cu *thriller*-ul. Ceva care încearcă să demonstreze că se poate scrie și *thriller înalt*. Și acesta pare să fie pariul și pentru Editura HUMANITAS, în colecția coordonată, cu gust și finețe, de Emil Bărbulescu. Episodul cu chesonul, magistral, se află în trendul oricăror povești despre „camerele închise” și amintește de autori precum Bruce Sterling (*Machina diferențială*) sau Stephen Baxter (*Corăbiile timpului*), descriind Londra din urmă cu trei sau patru secole, cu cerșetori cu dinți stricați, trăsuri cu cai și alte însemne & manii ale vremii. Iarăși, „filmul” cărții oferă o rețetă impecabilă pentru ecranizare, fiind scris și în maniera filmică în care se poartă cărțile de referință ale vremii noastre. Autorul, Jed Rubenfeld, despre care, recunosc, nu mai auzisem, e un „creieraș” care a „făcut” filozofia la Princeton (acolo unde e de *bonton* să vorbești despre „gnoze”), dreptul constituțional la Harvard și, pe deasupra, mai

e și profesor la Yale. Naratorul, Stratham Young, este un admirator al lui Freud, doctor el însuși și practician al acelei de început științe a psihanalizei. Tânăr, cu înfățișare atrăgătoare, este atras în ȋțele intrigilor amoroase în care se învârt frumoasele Clara Banwell și domnișoara Acton. Fiecare e întruchiparea altei fantasmă: prima a femeii în toată firea, aplecată spre un comportament de vampă, iar a doua o fetișcană avidă să se exerseze în seducție, tenebroasă și cu puternice complexe de familie. Prins în această „foarfecă”, el încearcă să elucideze misterele. Ca personaj, este, în același timp, o oglindă plimbată prin fața personajelor Sigmund Freud și Carl Gustav Jung. Un personaj puternic creionat, încropit din guaze groase, este și George Banwell, soțul Clarei. Cadavrele se multiplică, mai apare o domnișoară, Else Siegel, misionară, găsită într-un cufăr și un bărbat, culmea, găsit tot într-o incintă, în chesonul de sub podul (în construcție) Brooklyn. De fapt, ar trebui să spunem că, în realitate, prozatorul își ia niște libertăți... ucronice. Podul Brooklyn, pentru a cărui ridicare au murit, în adevăr, 27 de oameni, a fost construit cu cel puțin un sfert de secol înainte, fiind dat în folosință în 1883, așa că nu avea cum să își constituie pilonii în anul de grație 1909, când Freud onorează cu prezența Lumea Nouă.

text Mihail Gălățanu

Piața *sedan*-urilor primește noi competitori

Apetitul românilor și al piețelor estice în general pentru mașinile cu portbagaj îi forțează pe constructorii auto să introducă noi *sedan*-uri derivate din modele de succes. În 2008 debutează *Opel Astra Sedan* și *Citroën C4 Sedan*.

acestui model, primele două generații *Astra* fiind, de asemenea, prevăzute cu patru uși și un portbagaj separat de mare capacitate. Gliwice, Polonia este o locație ideală pentru piețele din Europa Centrală și de Est pentru care a fost conceput inițial acest model. Producția *sedan*-ului anterior, *Astra Classic*, va continua în aceeași locație, asta fiind ultima găselniță a producătorilor ce mențin în fabricație modele mai vechi pe care le oferă la prețuri foarte bune.

Noul *sedan* completează designul progresiv, bine echilibrat al modelului *Astra*. Proiectanții au optat pentru ampatamentul lung al versiunii station wagon (2.703 mm) pentru a dispune de un spațiu generos în partea din spate a autovehiculului și un portbagaj de mare capacitate. Cu o lungime de 4.587 mm și o capacitate a portbagajului de 490 l, mașina este destinată celor care își doresc un autovehicul de familie.

Patru variante de motorizare ECOTEC pe benzină sau diesel sunt disponibile pentru modelul *Astra* cu patru uși: două motoare pe benzină (1,6 litri/115 CP, 1,8 litri/140 CP) și două motoare diesel (1,3 litri/90 CP, 1,7 litri/100 CP). Gama de transmisii include cutii de viteze manuale cu cinci și șase trepte de viteză, o cutie automată cu patru trepte de viteză, precum și o cutie de viteze manuală robotizată Easytronic.

Funcțiile standard de siguranță ale modelelor *Astra* includ discuri de frână față, ABS, controlul frânării în curbă (CBC) și sistem de asistență la frânare.

La interior, nu există deosebiri față de modelul în cinci uși și *Opel* oferă aceleași dotări opționale precum farurile bi-xenon, asistența la pornirea în rampă (HSA), sistemul electric de încălzire „Quickheat” și sistemul de control al distanței la parcare cu spatele Park Pilot.

Noul model *Astra* este disponibil cu trei niveluri de echipare: *Essentia*, *Enjoy* și *Cosmo*.

Prețurile pentru noul *sedan* încep de la 15.000 de euro și se situează cu doar 400 de euro peste modelul echivalent în cinci uși.

Surpriza așteptată

Anul trecut scriam despre modelul *C4 Sedan* care se comercializează pe piețele din America de Sud, dar pentru care producătorul francez nu

pentru succes: *Opel Astra Sedan* și *Citroën C4 Sedan*.

Născut în Polonia, de origine germană și aflat în solda americanilor

Cam așa ar suna o descriere a originilor modelului *Astra Sedan* a cărui fabricație a debutat în august 2007 la Gliwice, în Polonia. GM, producătorul american ce deține *Opel*, își pune mari speranțe în acest model cu care speră să își crească prezența pe piața europeană cifrată în acest moment la 8,9% din vânzările totale.

Cu noul *Astra Sedan*, *Opel* continuă tradiția

Fie că vorbim de francezi, italieni, nemți sau coreeni, în acest moment orice dealer de automobile este fericit să poată prezenta în showroom o mașină care să-i aducă vânzări considerabile.

În fond, *Renault* domină piața automobilelor de import încă din anul 2000 prin *Clio Symbol* și prin fratele mai mare, *Mégane Sedan*. *Skoda* a avut un succes considerabil cu *Fabia Sedan*, iar *Fiat* s-a bucurat de cifrele aduse de modelul *Albea*.

Normal că au existat și insuccese, dar la ce te poți aștepta atunci când modelul tău *sedan* este produs în Iran (*Peugeot 206*)?

Piața a evoluat, iar în acest moment atenția cumpărătorilor a început să se îndrepte și spre modele ceva mai scumpe din clasa compactă: *Opel Astra*, *Kia Ceed*, *Citroën C4*. Toate sunt alegeri interesante, dar în opinia vânzătorilor ar fi fost și mai interesante dacă ar fi avut un portbagaj încâpător.

SIAB 2007 a încercat să răspundă cererii pentru astfel de automobile, iar anul acesta își fac debutul pe piață două modele cu potențial

dorea să confirme aducerea în Europa. Odată cu apariția *Citroën România*, în iulie 2007, lucrurile s-au clarificat. Nu poți să ignori o piață cu o creștere de 15% pe an care a depășit Polonia și multe țări importante din vestul Europei. Și dacă îi acorzi toată atenția, atunci trebuie să îi aduci și un automobil pe gusturile sale.

Așa se face că, la începutul lunii mai, vor debuta vânzările pentru un automobil francez, adus însă din cealaltă parte a lumii, tocmai din Argentina. Dar asta nu este tot, pentru că *C4 Sedan* a fost inițial dezvoltat pentru piața din China unde se produce sub numele de *C4 Triomphe*.

Așadar, origini încurcate și pentru acest model.

C4 Sedan vine în completarea gamei *C4* existente care s-a vândut în aproape 600.000 de exemplare de la lansare. Berlina tricorp beneficiază de toate atuările lui *C4* în ceea ce privește echipamentele, confortul oferit și siguranța. În plus, are un design plăcut, tipic francezesc, care se integrează în codurile stilistice ale gamei.

Dimensiunile (lungime de 4,77 m, lățime de 1,77 m și înălțime de 1,51 m), oferă o habitabilitate optimă, iar volumul portbagajului este foarte generos (513 litri). *C4* se remarcă și prin spațiul pentru pasageri. Lățimea la interior este de 1,42 m atât la locurile din față cât și la cele din spate.

La fel ca și modelul din care este derivat, *sedan*-ul este echipat cu un volan cu centrul fix prevăzut cu diferitele comenzi legate de confort

(sistem audio, telefon) și de asistență la condus (cruise-control). Această configurare ergonomică garantează ușurința utilizării comenzilor și a condusului, iar adaptarea pe un astfel de model se face foarte rapid.

Deocădată, *Citroën România* a anunțat doar două motorizări pentru acest model: benzină 1.6i

16V 110 CP și diesel 1.6 HDi 110 CP cu filtru de particule. Acesta din urmă este cu adevărat un motor excepțional care oferă un echilibru perfect între consum și putere.

Construit pe aceeași platformă cu *C4*, asemenea modelelor *Grand C4 Picasso* și *C4 Picasso*, *sedan*-ul preia integral gama de echipamente de siguranță a acestuia. De aceea este de presupus că beneficiază de aceeași protecție de 5 stele câștigate la testele EuroNCap.

Deocădată nu se cunosc prețurile exacte la care se va comercializa noul model, dar oficialii *Citroën* au declarat că *sedan*-ul o să fie ceva mai scump decât actualul model. Cel mai probabil diferența se va situa tot în jurul a 500 de euro.

text **Mugurel Mărgărit**

Supercar-ul diesel

Audi a uimit asistența la Salonul auto de la Detroit prin lansarea unei versiuni extreme a modelului R8 motorizat de un V12 TDI.

Cu o capacitate cilindrică de 6 litri, motorul biturbo oferă performanțe

mai impresionante decât motorizările pe benzină. Cei 493 CP sunt completați de un cuplu fabulos de 1.000 Nm care asigură senzații tari celor de la volan. Sprint-ul de la 0 la 100 km/h se realizează în doar 4,2 secunde, cu 0,4 secunde mai puțin decât versiunea pe benzină.

În ciuda design-ului impresionant publicul a fost atras de motorul neobișnuit. Americanii nu sunt deloc amatori de propulsoare pe motorină, dar așa ceva nu îi putea lăsa indiferenți. *Audi* este un specialist al motoarelor diesel, iar propulsorul este inspirat de cel ce a asigurat victoria modelului *Audi R10* în 2006 și 2007 la cursa de 24 de ore de la Le Mans.

În afară de reprizele impresionante, R8 TDI oferă și emisii reduse considerabil. Mașina beneficiază de injecție de tip *common-rail*, dar și de un convertor catalitic care injectează o soluție pe bază de uree (AdBlue) în evacuare pentru a neutraliza gazele rezultate. Astfel R8 este compatibil cu normele de poluare Euro 6, consumă 10 litri/100 km și poate alergera cu până la 300 km/h.

Cel mai probabil mașina se va produce în serie începând cu 2009.

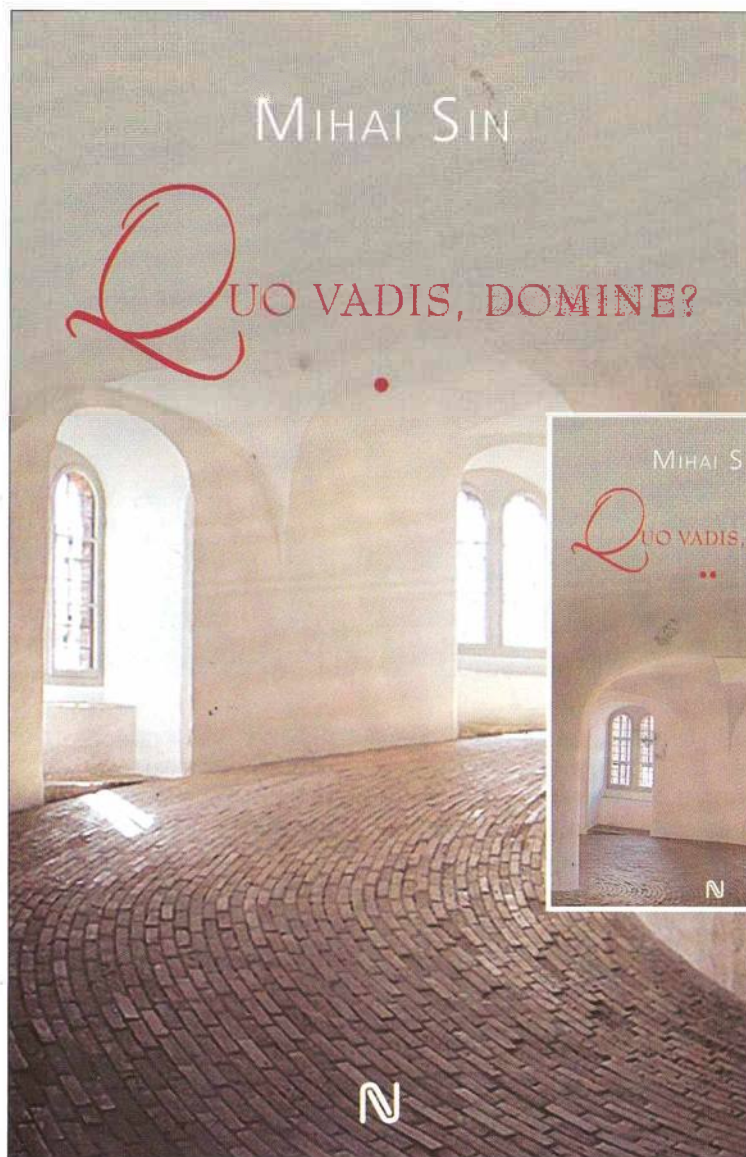
Quo vadis, Domine?

o carte semnată de Mihai Sin, apărută la Editura Nemira

Mihai Sin s-a născut la 5 noiembrie 1942 la Făgăraș (jud. Brașov). În 1965 a absolvit Facultatea de filologie a Universității Babeș-Bolyai din Cluj, apoi a fost profesor de limba română la Târgu-Mureș (1985-1971), redactor la revista *Vatra* (1971-1990), director al Editurii Albatros (1990-1991) și atașat cultural la Ambasada României în Israel (aprilie-decembrie 1992). A debutat în 1966 în revista *Steaua*.

A publicat volumele: *Așteptând în liniște*, proză scurtă (Dacia, 1973); *Viața la o margine de șosea*, roman (Cartea Românească, 1975); *Bate și ți se va deschide*, roman (Cartea Românească, 1978) – Premiul Uniunii Scriitorilor; *Terasa*, proză scurtă (Eminescu, 1979); *Ierarhii*, roman (Eminescu, 1981); *Cestiuni secundare*.

Chestiuni principale, publicistică (Eminescu, 1983); *Schimbarea la față*, roman (Cartea Românească, 1985) – Premiul Uniunii Scriitorilor, nevalidat de Consiliul Culturii și Educației Socialiste și de Secția de presă a CC al PCR; *Rame și destin*, povestiri și nuvele (Cartea Românească, 1989). În 1990 a obținut premiul revistei *Flacăra* pentru proză.

„ielite“ care a răspândit, cred, multă derută, confuzie și imense cantități de defetism în societatea și în lumea românească.”

(Mihai Sin)

„În sfârșit, se părea că anchetatorul obosise. Trecuseră câteva ore de când îl interoga, din când în când îl mai lăsa și singur în încăpere (și atunci tim-

pul curgea și mai încet, cotropindu-l din nou spaima), apoi, revenind, mirosea a tuică, probabil așa se întrema: bea un păhărel de tărie, lua o gustare și își aducea cu el ceașca de cafea, punând-o pe biroul masiv, negru și scorjit, având un număr de inventar scris cu vopsea roșie. Poate trecuseră câteva ore, dar putea să se fi scurs și o zi, sau chiar o zi și o

noapte. Cum ar fi putut să-și dea seama? Încăperea era perfect izolată de lumea exterioară. Singurul geam pe care-l avea, un geam mic, de celulă, era vopsit în negru și, chiar și atunci când anchetatorul îl deschidea ca să se mai aerisească, să iasă fumul de țigară,

se zărea un alt geam, în partea exterioară a zidului foarte gros. Al doilea geam era și el vopsit tot în negru, fiind tot timpul întredeschis, doar atât cât să nu se vadă nimic de afară. Deci era imposibil să știi dacă afară e noapte sau zi. În încăpere ardea un bec în tavan, un bec destul de puternic, însă nu mai mare de o sută de wați. Și mai-era, desigur, lampa de birou a anchetatorului, pe care acesta o aprindea doar atunci când, plictisit, părea să se joace. N-o folosisese încă nicio dată pentru a-i îndrepta fasciculul de lumină în ochi. Procedul acesta, cu întrebări puse în timp ce lumina te orbește, rămăsese deocamdată doar în filmele văzute, filme rusești sau românești cu comuniști ilegaliști și revoluționari anchetați.”

(Mihai Sin, *Quo vadis, Domine?*)

„Toate eforturile mele de a scoate o a doua ediție a romanului au eșuat timp de aproape 14 ani, din motive care sunt lesne de bănuț. Mai mult, în tot acest timp s-a reușit (dar oare s-a reușit?), „printr-o complicitate tacită”, să fiu scos din literatura contemporană, după cum a scris un scriitor pe care îl consider nu doar curajos și demn, ci și „fără de prihană”, dacă expresia nu ne-ar speria puțin.

Am crezut și cred în destinul acestui roman, care nu e legat neapărat de destinul meu. Și mai cred că, într-o bună zi, poate chiar apropiată, adevăratele motive ale „campaniei” de acum mai bine de un deceniu vor ieși la iveală, dovedind goliciunea, lipsa de scrupule și chiar ticăloșia unora care, din '90 încoace, n-au încetat să se autointituleze lideri de opinie, în fapt aparținând unei false

250 EURO = avion + cazare

MALTA

PAȘTE 2008

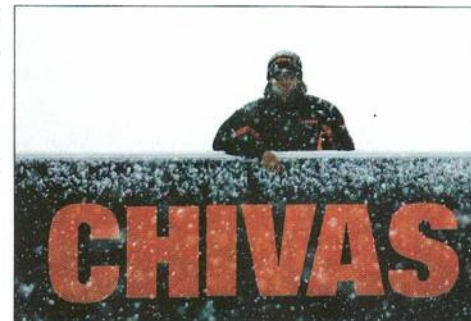
Plecări din
București
24 - 28 Aprilie

Str. Pitar Moș nr. 29,
et. 1, ap. 23, sect. 1
București (în spatele
cinematografului Patria)
Telefon: 021-318.59.92;
021-318.59.93
Mobil: 0722.626.903
e-mail: maltaltd@malta.ro
www.malta.ro

Golf pe zăpadă cu ming

Golful, un sport exclusivist, practicat doar de câțiva connaisseurs boemi. Saint Moritz, cea mai frumoasă și luxoasă stațiune de schi din Elveția unde pe pârtii te poți întâlni cu capete încoronate. Probabil vă gândiți că o combinație dintre cele două este imposibilă. Și totuși nu este. Chivas Snow Golf Championship, competiția de golf pe zăpadă, este un exemplu în acest sens. Evenimentul s-a bucurat de prezența prințesei Zara Philips care a încheiat un parteneriat cu Chivas Regal. Și ca să ne mândrim și noi românii cu ceva, trebuie să spunem că delegația română s-a întors cu două trofee în competiția amatorilor și un onorabil loc 13 obținut la profesioniști de Viorel Coman, campionul național la golf pe iarbă.

Dacă ne-am obișnuit să vedem competiții de golf pe iarbă, cea desfășurată la St. Moritz a fost una diferită, pe zăpadă. Cea de-a 29-a ediție a *Campionatului Chivas Snow Golf* s-a desfășurat în perioada 11-12 ianuarie în cunoscuta stațiune elvețiană, la 1.800 de metri altitudine. *Snow Golf* se joacă cu nouă găuri, aflate la distanțe de 120-180 de metri, cu 33% mai aproape decât distanțele obișnuite. *Campionatul Chivas Snow Golf* respectă regulile jocului de golf aprobate de *Royal & Ancient Golf Club*, la care se adaugă regulile adaptate la condițiile locale ale acestei competiții, care au obținut acordul

Federației Elvețiene de Golf. Ediția din acest an s-a bucurat de participarea a peste 75 de concurenți reprezentând 12 țări. Viorel Coman (actualul campion național la golf pe iarbă), Petruț Marinescu, și Adelin Petrișor au reprezentat România la această inedită competiție a sezonului rece.

„Prima dată am jucat golf pe zăpadă acum zece ani, în Italia, de atunci am așteptat cu nerăbdare să repet experiența. Este primul turneu pe zăpadă la care am participat și cu siguranță a fost unul memorabil din cariera mea. A fost un eveniment unic la care am intrat în competiție alături de oameni extraordinari. Am fost norocos să pot juca alături de Zara Philips. M-am simțit foarte bine și sper că voi fi invitat și la anul pentru a-mi apăra titlul”, a declarat, la finalul competiției, legenda golfului italian Constantino Rocca, omul care și-a adjudecat titlul la secțiunea masculină pentru profesioniști. Cu un total de 20 de puncte, Rocca l-a învins la o diferență de un punct pe chilianul Christian Leon, câștigătorul trofeului de anul trecut *Chivas Snow Golf Championship*, desfășurat în Chile în luna august.

Nepoata reginei Marii Britanii la Chivas Snow Golf

La secțiunea dedicată doamnelor, prezența cea mai spectaculoasă a fost, de departe, aceea a Zarei Philips care, în ciuda lipsei de experiență și a faptului că se află la prima competiție de acest gen, a obținut locul al

patrulea în clasamentul final, cu un total de 38 de puncte, la o distanță de trei puncte de ocupanta locului întâi, reprezentanta Germaniei, Tanja Gartman. Câștigătoare a numeroase premii de echitație, Zara Philips este nepoata Reginei Elisabeta a II-a a Marii Britanii și una dintre cele mai populare personalități sportive britanice, fiind votată de publicul englez „Personalitatea Sportivă BBC a anului 2006”.

Prezența Zarei Philips la această competiție este cu atât mai importantă cu cât ea marchează și debutul unui parteneriat de doi ani încheiat de prințesă cu *Chivas Regal*. La încheierea *Chivas Snow Golf Championship* ea a declarat: „Acesta este primul an în care particip la *Chivas Snow Golf* și a fost o experiență cu adevărat inedită. Să joci golf pe zăpadă este o provocare, la fel ca și ocazia de a exersa alături de profesioniști precum Lee Slattery și Constantino Rocca, de la care am învățat o mulțime de trucuri foarte utile. *Chivas Snow Golf* este cu adevărat un eveniment unic și o experiență în totalitate nouă pentru mine. Partidele de golf și ospitalitatea organizatorilor au fost extraordinare, iar St. Moritz este o stațiune superbă”. Prințesa s-a arătat încântată de parteneriatul dintre ea și *Chivas Regal*, care va însemna prezența sa la evenimentele acestui brand din întreaga lume. „Este ceva spectaculos și foarte cool. Sunt o novice în ceea ce privește golful, dar abia aștept această provocare și abia aștept să iau lecții de golf pe zăpadă de la profesioniști. Având în vedere că se apropie Jocurile Olimpice, 2008 este un an important pentru mine, iar cele câteva zile petrecute în St. Moritz reprezintă un început de an bun”.

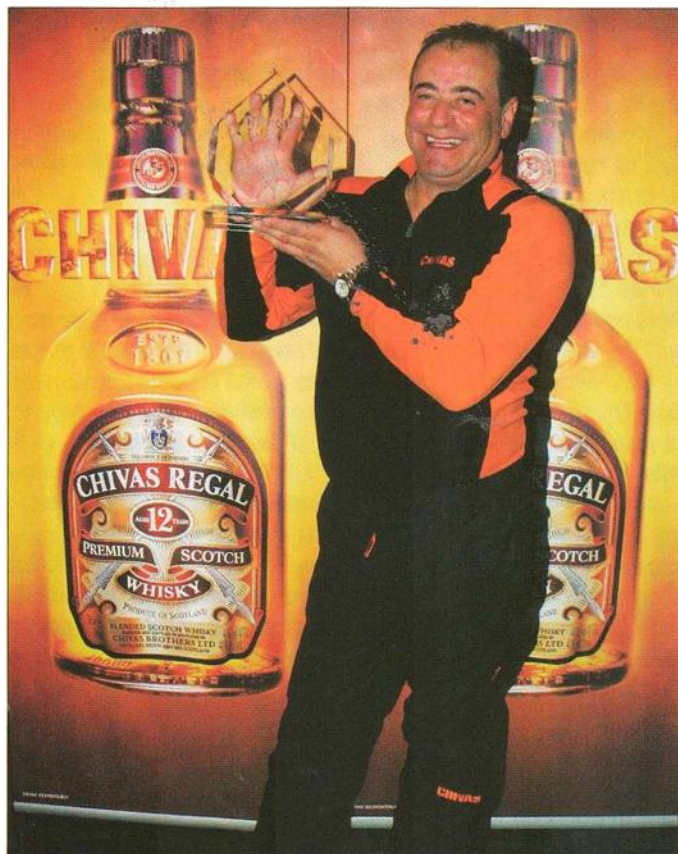
St Moritz, o stațiune montană exclusivistă

St. Moritz este situată în Valea Engadine din Elveția, fiind considerată cea mai veche stațiune din lume. Limbile oficiale vorbite aici sunt germana și romanșa. St. Moritz este cunoscută pentru competițiile sportive organizate aici. În 1928 și 1948 aici s-au organizat Jocurile Olimpice de iarnă, fiind unul dintre cele trei orașe care au avut privilegiul de a găzdui o astfel de întrecere de două ori, alături de Innsbruck, Austria, și Lake Placid, SUA. În fiecare iarnă pe lacul înghețat din stațiune are loc *The White Turf*, o competiție ecvestră la care participă doar sportivi de primă clasă, iar în public pot fi văzute personalități din lumea sportului, a afacerilor sau din show-biz. Tot aici au avut loc mai multe ediții ale *Campionatului Mondial de Schi* și de Bob. Pe site-ul oficial al stațiunii www.stmoritz.ch puteți găsi informații în mai multe limbi de circulație internațională despre hotelurile și obiectivele turistice de aici. Și ceva inedit: grație unor camere web puteți vedea ce se întâmplă în cele mai importante locuri ale stațiunii, dar și pe pârtii.

portocalii

brand to brand

Know how to play golf pe zăpadă

Turneul Chivas Snow Golf Championship a fost împărțit în patru categorii acoperind toate nivelurile de performanță, iar competițiile s-au desfășurat în zilele de 11 și 12 ianuarie. Ca în fiecare an, traseul de nouă găuri a fost pregătit cu câteva zile înainte de concurs și întreținut cu mari eforturi din partea organizatorilor. Totuși, neprevăzutul rămâne un ingredient-cheie al acestei competiții. Astfel, datorită căderilor de zăpadă excesive din timpul competiției, în ultima zi de concurs organizatorii s-au văzut nevoiți să reducă dimensiunile traseului pentru turneul masculin de profesioniști. Trebuie știut că zăpada de pe traseu este bătătorită cu o zi înainte, pentru a fi definite piste care sunt înghețate în fiecare noapte cu scopul de a se asigura o alunecare cât mai bună a mingilor. Spre deosebire de gazonul de pe terenul de golf, steagurile rămân în găuri pe toată perioada concursului. De asemenea, jucătorii pot reface fiecare lovitură, iar dacă o minge este pierdută, o minge nouă poate fi pusă în joc, iar jucătorul va fi penalizat cu dreptul la o lovitură. Crosele de golf cu vârful de oțel sunt cele mai bune iarna. Mingile distribuite jucătorilor sunt fluorescente și de culoare portocalie.

Românii și-au arătat talentul pe zăpadă la St. Moritz

Chiar dacă golful nu este tocmai un sport cu tradiție în România, delegația română nu a venit cu mâna goală de la

St. Moritz. Petruț Marinescu (câștigătorul celei de-a patra ediții a Chivas Office Putting Tournament) și Adelin Petrișor și-au adjudecat locurile doi, respectiv trei în competiția pentru amatori. Campionul național la golf pe iarbă Viorel Coman nu s-a aflat pe podium, însă s-a clasat pe un onorabil loc 13 în ierarhia profesioniștilor.

Concursul face parte din seria competițiilor The Chivas Life Series, o serie de evenimente inedite care se desfășoară în locuri speciale, cum ar fi Chivas Elephant Polo din Nepal, Thailand & Sri Lanka sau Chivas Ocean din Punta Del Este, Uruguay.

text Raluca Șeinioiu

Ancheta DNA va fi „tam-tam” degeaba?

● **Raliul Lisabona-Dakar** – prima competiție majoră a anului – a fost contramandat din rațiuni de securitate ● **Surprize la Australian Open**, unde favoriții turneului, Roger Federer și Justine Henin, au ratat accesul în finală ● **La C.E. de handbal masculin**, Danemarca s-a încoronat pentru prima oară în istorie ● **La C.E. de patinaj artistic**, Rusia a obținut un singur titlu ● **Fosta capitală culturală europeană, Sibiu**, va găzdui (8-10 februarie) partida de **Cupa Davis** (optimi) **România – Franța**.

Divizionarele A s-au întrecut în racolarea de jucători sud-americiani

Au rămas mai puțin de trei săptămâni până la reluarea sezonului fotbalistic intern, care debutează în forță: în weekend-ul 22-24 februarie se dispută etapa a 20-a din *Liga 1*, iar în miercură următoare au loc „sferturile de finală” din *Cupa României*. Să nu uităm, însă, echipa națională, cea care susține (pe 6 februarie) un amical în Israel.

După această punere în temă, să încercăm o succintă trecere în revistă a principalelor evenimente petrecute în afara gazonului. Bineînțeles, „capul de afiș” l-a constituit (re)demararea anchetei DNA (acum sub comanda procurorului Florin Țuluș) privind sumele declarate din transferurile unor fotbaliști în ultimii șapte-opt ani. Sunt vizate cel puțin zece persoane (președinți de cluburi și impresari), parcă-

în oglindă cu „dosariada” celor opt miniștri acuzați de corupție. Dar felul cum se mișcă lucrurile (în ambele situații) ne îndreptățește să presupunem că nu vom asista nici la decizii imediate, nici la căderea unor mari capete. Selecționerul Victor Pițurcă este la fel de sceptic („tam-tam degeaba”): „Au fost niște afaceri între cluburi. (...) Nu cred că această anchetă poate fi de anvergură celei din Italia.” De altfel, Mircea Sandu, președintele FRF, declara într-o exprimare pe care vă rugăm să o interpretați dv.: „Dacă hoțul neprins e negustor cinstit și în situația asta, dacă se dovedește că nu există greșeli, asta înseamnă că oamenii au lucrat curat și n-au nici o vină”. Surpriza a venit din partea patronului rapidist George Copos, care a anunțat că intenționează să nu mai

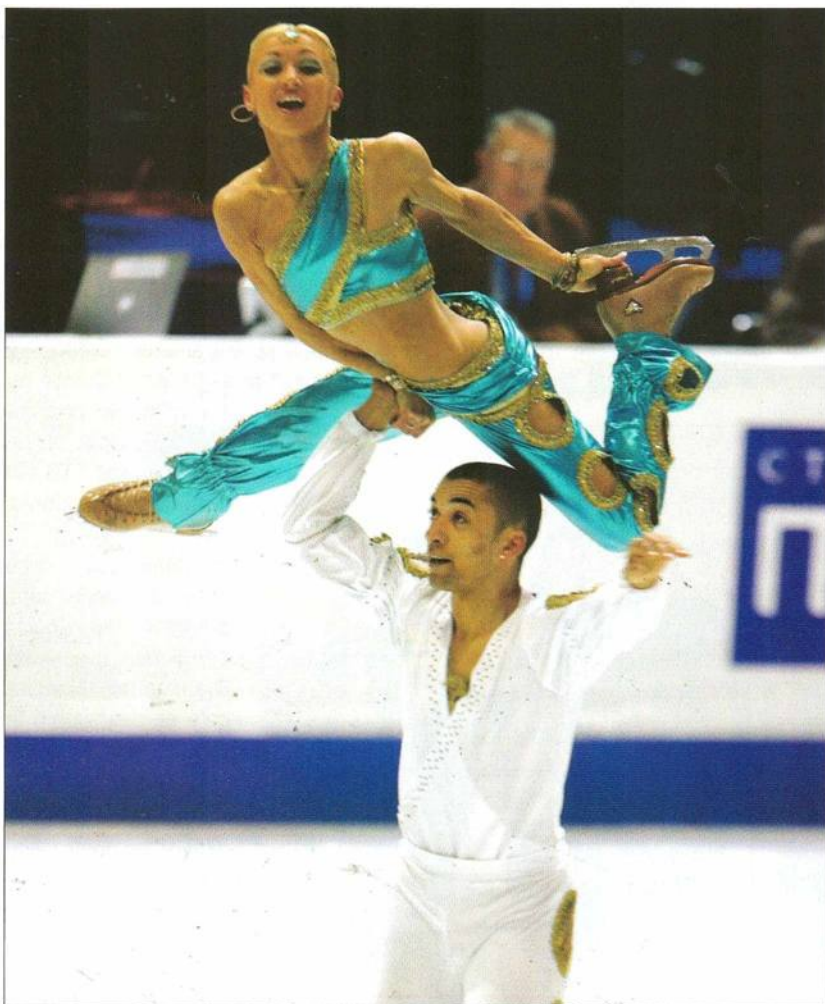
investească în fotbal („un capitol închis definitiv”), negând în același timp că gestul său ar avea vreo legătură cu DNA. (Respectând cronologia, și Gheorghe Ștefan sau Marian Iancu și-au exprimat mai demult dorința de a „trage pe dreapta”).

Ei, dar ce au făcut prim-divizionarele noastre? Odată reveniți din vacanța de iarnă, jucătorii n-au mai plecat în tradiționala pregătire de la munte (steliști știu ce însemna Forban), ci în destinații mult mai plăcute, în special Portugalia, Spania, Cipru și Antalya. Da, însă câtă vânzoleală a presupus stabilirea componenței loturilor! Tonul transferurilor l-a dat chiar liderul CFR Cluj, ajungând să aibă vreo 23 de jucători străini! Campanie furi-bundă au pornit și cele trei bucureștene, de exemplu patronul stelist disponibilizându-i pe

Bădoi, Iacob, Zaharia, Croitoru și Cristocă, în schimb aducând pe bandă rulantă jucători sud-americiani, în special atacanți, cu care speră să spulbere adversarii.

Mircea Sandu cam strâmbă din nas în privința jucătorilor străini care au venit în campionatul nostru, în sensul că nu sunt de „prima mână”, iar directorul general al FRF, Ionuț Lupescu, atrage atenția asupra altui aspect: „Dacă proiectul comun FIFA-UEFA va fi aprobat de Uniunea Europeană, cu siguranță legea va fi aplicată și în România. Într-o echipă vor fi doar cinci străneri, indiferent dacă sunt comunitari sau nu.” Mai mult, în prezent, regulamentul FRF prevede că, într-o formație nu pot evolua pe teren, în același timp, mai mult de cinci jucători extracomunitari. Din vara lui 2009, nici o echipă nu va putea trimite pe teren mai mult de trei fotbaliști din afara UE. La ora actuală, în *Liga 1* sunt 14 brazilieni, *Steaua* are șase extracomunitari, iar de Turnul Babel de la CFR nu mai vorbim...

Problema strănerilor comportă și alte abordări. Mai întâi: pe termen scurt/imediat se obțin unele rezultate. Nimeni nu poate să nege că situarea ardelenilor pe o poziție frunțasă se datorează și atitudinii pe care „mercenarii” (în sens pozitiv) o au față de joc măcar în sensul că „pun osul” mai mult decât „autohtonii”. Dar, pe termen mediu și lung este împiedicată afirmarea unor valori tinere, locale. Și așa cluburile neglijează centrele de copii și juniori, este mai comod importul (și poate chiar mai ieftin). Apoi, fără a cădea în naționalism, xenofobie, rasism (Doamne ferește!), se pune întrebarea: pregătim jucători pentru „naționalele” altor țări? Ni se poate răspunde că numărul acestora nu este semnificativ (Zapata, Emeghara, vreo doi australieni, câțiva „baltici”). Păi, atunci, nu cumva nu au valoare? Iată un cerc vicios al logicii. Să vedem acum și fenomenul invers, cel al transferurilor „afară”. În iarna aceasta, bistrițeanul Laszlo Seps (21 de ani) a plecat la *Benfica* (2,5 mil. de euro), rapidistul Ionuț Mazilu la *Dnepr Dnepropetrovsk* (4 mil.), iar pentru dinamovistul Ștefan Radu s-au finalizat tratativele cu *Lazio Roma* (4,5 mil.). Vom mai reveni pe această temă.

Tadici are obsesia arbitrajelor potrivnice

RALIUL DAKAR. După cum se știe, ediția din acest an (a 30-a!) a fost anulată, din rațiuni de securitate (tensiuni în Mauritania). Păcat, și pentru faptul că erau pregătiți de start Emanuel Gyenes (primul român care, în ediția trecută, a terminat raliul), Marcel Butuza, Romeo Duicu și Alexandru Găbârcea – toți la clasa moto, iar în premie-

ră, echipajul Gabriel Nicolae – Liviu Stan (la clasa auto). Să vedem dacă în luna aprilie se va organiza un rally-raid drept compensație pentru această anulare și dacă organizarea va reveni țării noastre. I-am putea vedea astfel pe Luc Alphand, Carlos Sainz, Stephan Peterhansel sau G. de Villers.

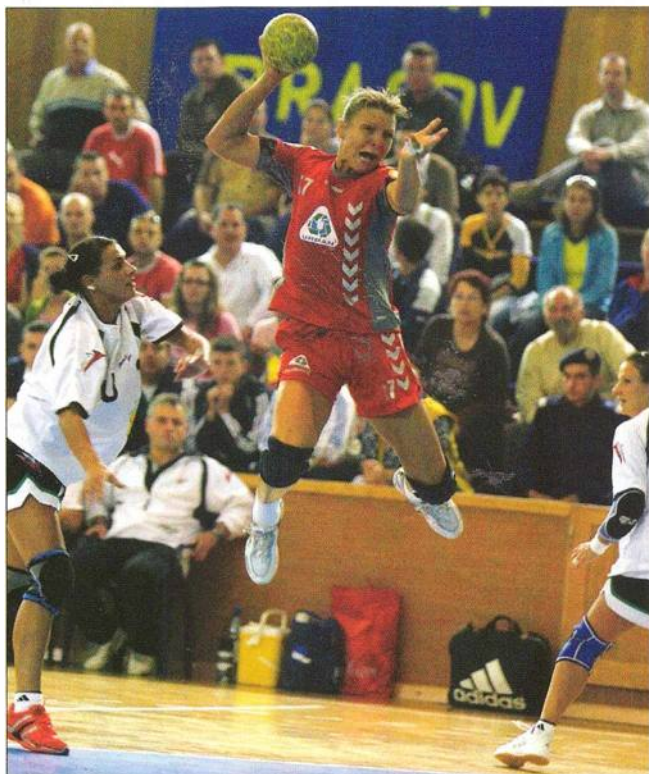
HANDBAL. ● Echipa feminină *Oltchim Râmnicu Vâlcea* a încheiat grupa D a *Ligii Campionilor* cu maximum de victorii (6) ● În schimb, echipa națională (pe osatura vâlcencelor) a ocupat doar locul 4 la C.M., ratând calificarea directă la J.O. de la Beijing. Multe critici a suscitat arbitrajul, în special din partea antrenorului Gheorghe Tadici. Dar iată și o opinie avizată, a fostului valoros internațional Cezar Drăgăniță: „Cu Franța ne-au ținut arbitrii în joc, acordându-ne șapte metri la al cincilea pas. Dacă nu erau arbitrii, nu ajungeam pe locul 4.” De asemenea, criteriile de selecție au suscitat numeroase comentarii, în special neincluizarea în lot a Simonei Gogărlă (foto), planând suspiciunea că motivul real a fost apartenența la *Rulmentul Brașov*. O altă posibilă cauză a ratării obiectivului (titlul suprem) o constituie și alcătuirea echipei. De exemplu, după cum remarcă tot Cezar Drăgăniță, în meciul cu Germania (pentru medaliile de bronz, măcar), Cristina Neagu (întâmplător, tot de la *Rulmentul*) a fost introdusă doar în ultimul minut de joc după ce în partida cu Franța fusese artizana vic-

toriei ● Și, ca un făcut, în *Liga Națională* a fost programată întâlnirea *Rulmentul – Oltchim* (27–26). Un nou prilej pentru vulcanicul Tadici de a revărsa un potop de acuze, injurii și amenințări (retragerea echipei din campionat etc.). Din nou facem apel la dl Drăgăniță, care a caracterizat meciul drept unul „curat”: „A fost prima oară când am văzut un adevărat meci de handbal.” Cât privește duritățile („ca la rugby”) invocate de oficialii vâlceni, acesta a explicat că, pe o scară a durităților, handbalul se află pe locul 3, iar rugby-ul pe... 7!, iar la Steluța Luca a fost vorba, de fapt, de o autoaccidentare! De altfel, toți cei 16 membri ai Comitetului Executiv al *FRH* au convenit că arbitrajul a fost corect, imparțial. Fără comentarii... ● La C.E. masculin, Danemarca – Croația 24–20 (finala mare) și Franța – Germania 36–26 (finala mică).

TENIS. La *Australian Open*, rusoaica Maria Șarapova (20 de ani) s-a impus în finala cu Ana Ivanovici (Serbia), după ce mai triumfase în 2004 la *Wimbledon* și în 2006 la *US Open*. La masculin, sârbul Novak Djokovici a trecut de francezul Jo-Wilfried Tsonga, pierzând singurul set în acest turneu. La junioare, Simona Halep (15 ani) a ajuns în semifinale, după ce în „sferturi” o eliminase pe favorita nr. 1, rusoaica Pavliucenkova.

text **Pompiliu L. Dumitrescu**

foto **Rompres**

Concurs Europa Travel

Europa Travel te trimite un week-end, în martie, la Sighișoara. Fii pregătit să te cazezi în centrul cetății medievale, la *Casa Legenda*. Clădirea veche din secolul al XVI-lea, cu mobilier stil baroc sau *Louis Phillippe*, ușile de lemn masiv cu feronerie grea, aranjamentul din camere, blănurile naturale de oaie sau mistreț aruncate pe podelele de lemn, vă vor introduce într-o atmosferă caldă și primitoare. *Casa Legenda* are ceva din parfumul unei idile ascunse a Contelui Dracula cu o frumoasă curtezană într-una dintre camerele vilei. Nu ratați vizitarea cetății medievale cu turnuri, bastioane, biserici și case de locuit bine păstrate până în zilele noastre: Turnul cu Ceas este principalul punct de intrare în cetate – o imagine simbol a Sighișoarei, adăpostind în prezent Muzeul de Istorie al orașului; Turnul Măcelarilor; Turnul Cizmarilor; Turnul Croitorilor; Biserica Mănăstirii; Biserica din Deal; Casa Venețiană; Casa cu Cerb; Casa Vlad Dracul; Casa de pe Stâncă etc.

Poți și tu să mergi în acest paradis răspunzând la întrebarea:

Care este destinația concursului Europa Travel în Flacăra nr. 1-2/2008?

Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

Șos. Mihai Bravu nr. 62 A; Tel.: 031.402.55.87; 0729.156.199; Fax: 031.402.55.88; e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 24.02.2008

CONCURS
EUROPA TRAVEL

E-pistolare

în tranziție

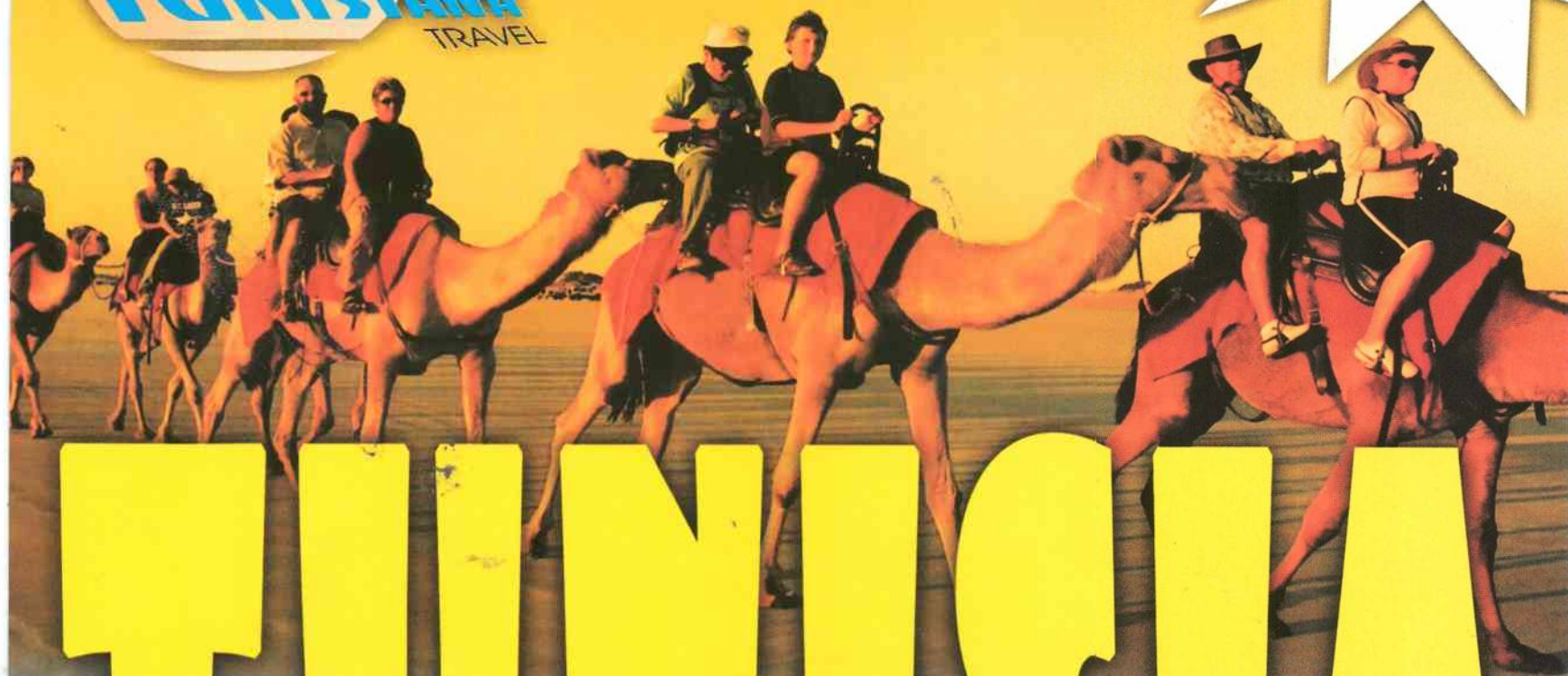
ZZZ

ep. 62

Plecări din
București și
Cluj-Napoca

TUNISIA

ÎNCEPÂND DE LA **168** EURO

REDUCERI
PENTRU ÎNSCRIERI CU
90 ZILE ÎNAINTE, 15%
75 ZILE ÎNAINTE, 10%
60 ZILE ÎNAINTE, 5%

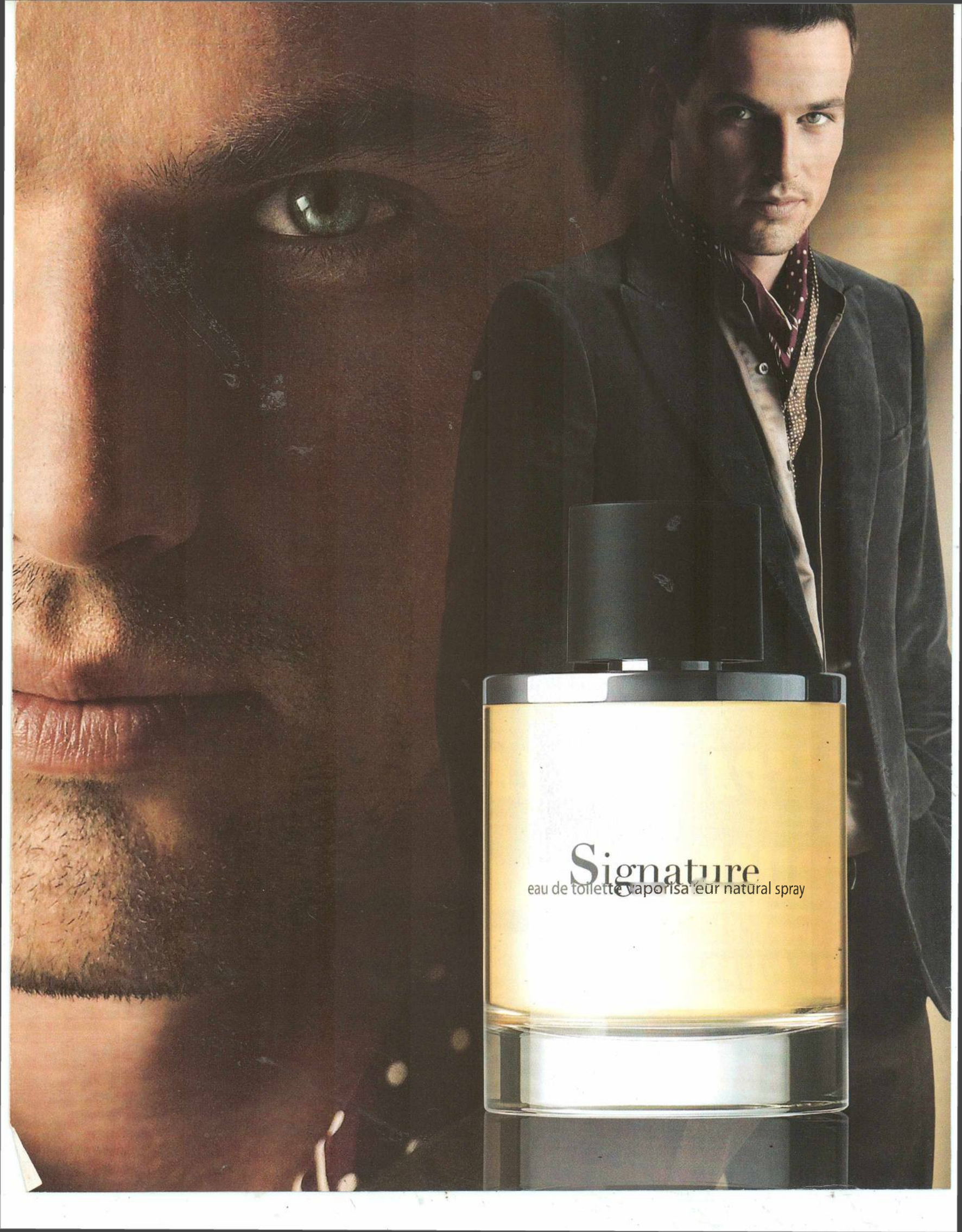
* Reducerile se aplică doar la tarifele de bază din oferta standard/catalog Tunisia 2008, nu se aplică reduceri la taxele de aeroport și suplimentele de orice fel, la ofertele cu titlu de ofertă specială sau last-minute. Reducerile nu sunt cumulabile între ele și nici cu alte promoții.

** Orice modificare ulterioară adusă rezervării duce automat la pierderea reducerii.

Agencia Moșilor
Calea Moșilor 96, sect. 2,
București
Tel: (021)311.32.92;
(021)311.49.05;
(021)311.32.93;
Fax: (021)311.32.91
office@tunisiana.ro

Agencia Jiului
Str. Jiului 2-4, sect. 1,
București
Tel: (021)667.17.45;
(021)667.17.75;
Fax: (021)667.17.55
jiului@tunisiana.ro

www.tunisiana-travel.ro
www.tunisiana.ro

Signature
eau de toilette vaporisateur natural spray

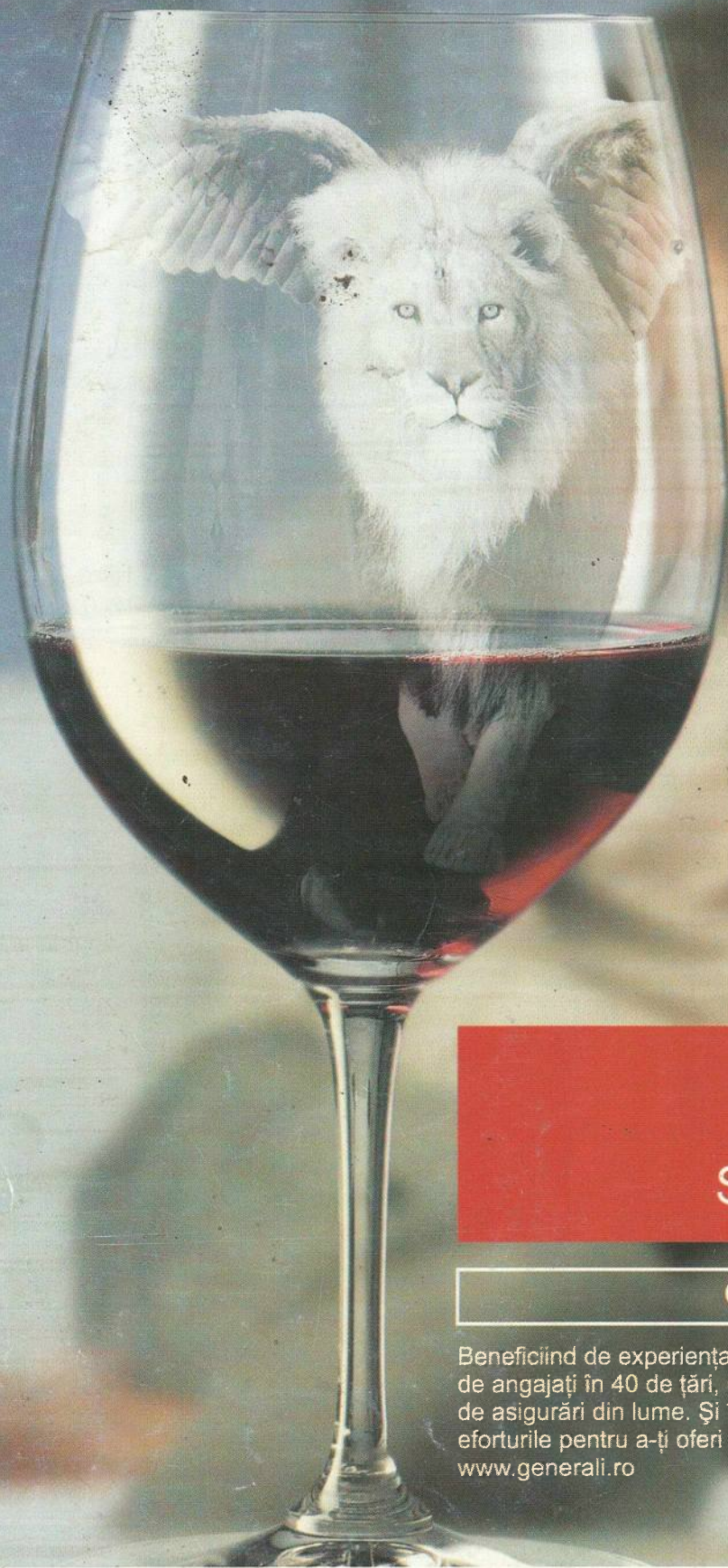
oriflame

natural swedish cosmetics

Signature

E bine să știi
că te poți bucura de viitor.

Sub aripile leului.

Generali Asigurări - asigurări de viață

Beneficiind de experiența acumulată în peste 175 de ani de activitate, cu 66.000 de angajați în 40 de țări, Generali este unul dintre primele grupuri financiare și de asigurări din lume. Și în România, Generali Asigurări își consacră toate eforturile pentru a-ți oferi cele mai bune soluții de asigurare de viață.
www.generali.ro